

ΚΑΘΙΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Ψαλμός Α'. 1

Μακάριος ανήρ, ὅς οὐκ εμπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρα λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν. Ἀλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται καὶ πάντα, ὅσα ἀν ποιή, κατευοδωθήσεται. Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἢ ὡσεὶ χνοὺς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδέ ἀμαρτωλοὶ ἐν βουλή δικαίων. Ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολείται.

ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ

ΔΑΥΙΔ

ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΜΕΛΟΣ

*

Ψαλμός Β'. 2

Ἰνατί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτοὺς. Τότε λαλήσῃ πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταραξεί αὐτοὺς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρὸς με· υἱὸς μου εἶ συ. Ἐγὼ σήμερον γεγέννηκα σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσιν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτοὺς. Καὶ νυν, βασιλεῖς, σύνετε· παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καὶ ἀπολείσθε ἐξ ὁδοῦ

δικαίας, όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεποϊθότες επ' αυτώ.

Ψαλμός Γ'. 3

Κύριε, τί επληθύνθησαν οι θλίβοντες με; πολλοί επανίστανται επ' εμέ. Πολλοί λέγουσι τη ψυχή μου· ούκ έστι σωτηρία αυτώ εν τω Θεώ αυτού. Συ δε, Κύριε, αντιλήπτωρ μου εί, δόξα μου, και υψών την κεφαλήν μου. Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, και επήκουσε μου εξ όρους αγίου αυτού. Εγώ εκοιμήθην και ύπνωσα· εξηγέρθην, ότι Κύριος αντιλήψεται μου. Ού φοβηθήσομαι από μυριάδων λαού των κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ανάστα, Κύριε, σώσον με ο Θεός μου· ότι συ επάταξας πάντας τους εχθραίνοντας μοι ματαίως, οδόντας αμαρτωλών συνέτριψας. Του Κυρίου η σωτηρία, και επί τον λαόν σου η ευλογία σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός Δ'. 4

Εν τω επικαλείσθαι με εισήκουσας μου, ο Θεός της δικαιοσύνης μου, εν θλίψει επλάτυνας με· οικτείρησον με και εισάκουσον της προσευχής μου. Υιοί ανθρώπων, έως πότε βαρυκάρδιοι; ινατί αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψεύδος; Και γνώτε ότι εθαυμάστωσε Κύριος τον όσιον αυτού. Κύριος εισακούσεται μου εν τω κεκραγένοι με προς αυτόν. Οργίζεσθε, και μη αμαρτάνετε· ά λέγετε εν ταις καρδίαις υμών, επί ταις κοίταις υμών κατανύγητε. Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης και ελπύσατε επί Κύριον· πολλοί λέγουσι· τίς δείξει ημίν τα αγαθά; Εσημειώθη εφ' ημάς το φως του προσώπου σου, Κύριε. Έδωκας ευφροσύνη εις την καρδιαν μου, από καρπού σίτου, οίνου και ελαίου αυτών επληθύνθησαν. Εν ειρήνη επί το αυτό κοιμηθήσομαι και υπνώσω· ότι σύ, Κύριε, κατά μόνας επ' ελπίδι κατώκισας με.

Ψαλμός Ε'. 5

Τα ρήματα μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες της κραυγής μου. Πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου· ότι προς σε προσεύξομαι, Κύριε. Το πρωί εισακούση της φωνής μου· το πρωί παραστήσομαι σοι και επόψει με· ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν συ εί. Ού παροικήσει σοι πονηρευόμενος, ουδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι των οφθαλμών σου. Εμίσησας πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν· απολείς πάντας τους λαλούντας το ψεύδος. Άνδρα αιμάτων και δόλιον βδελύσσεσαι Κύριος. Εγώ δε εν τω πλήθει του ελέους σου εισελεύσομαι εις τον οίκον σου, προσκυνήσω προς ναόν άγιον σου εν φόβω σου. Κύριε, οδήγησον με εν τη δικαιοσύνη σου ένεκα των εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιον σου την οδόν μου. Ότι ούκ έστιν εν τω στόματι αυτών αλήθεια· η καρδιά αυτών ματαία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταις γλώσσαις αυτών εδολιούσαν· κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από των διαβουλιών αυτών· κατά το πλήθος των ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπύκρναναν σε, Κύριε. Και ευφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σε· εις αιώνα αγαλλιάσονται, και κατασκηνώσεις εν αυτοίς, και καυχήσονται εν σοι πάντες οι αγαπώντες το όνομα σου. Ότι συ ευλογήσεις δίκαιον· Κύριε ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός ΣΤ'. 6

Κύριε, μη τω θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ελέησον με, Κύριε, ότι ασθενής ειμί· ίασαι με, Κύριε, ότι εταράχθη τα οστά μου, και η ψυχή μου εταράχθη σφόδρα· και συ, Κύριε, έως πότε; Επίστρεψον, Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου· σώσον με· ένεκεν του ελέους σου. Ότι ούκ έστιν εν τω θανάτω ο μνημονεύων σου· εν δε τω Άδη τίς εξομολογήσεται σοι; Εκοπίασα εν τω στεναγμώ μου, λούσω καθ' εκάστην νύκτα την κλίνην μου, εν δάκρυσιν μου την στρωμνήν μου βρέξω. Εταράχθη από θυμού ο οφθαλμός μου, επαλαιώθην εν πάσι τοις εχθροίς μου.

Απόστητε απ' εμού πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, ότι εισήκουσε Κύριος της φωνής του κλαυθμού μου. Ἦκουσε Κύριος της δεήσεως μου, Κύριος την προσευχήν μου προσεδέξατο. Αισχυνθείσαν και ταραχθείσαν σφόδρα πάντες οι εχθροί μου, αποστραφείσαν και καταισχυνθείσαν σφόδρα δια τάχους.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός Ζ'. 7

Κύριε ο Θεός μου, επί σοι ήλπισα· σώσον με εκ πάντων των διωκόντων με, και ρύσαι με. Μήποτε αρπάξη ως λέων την ψυχήν μου, μη όντος λυτρουμένου, μηδέ σώζοντος. Κύριε ο Θεός μου, ει εποίησα τούτο, εί έστιν αδικία εν χερσί μου. Εί ανταπέδωκα τοις ανταποδιδούσι μοι κακά, αποπέσοιμι άρα από των εχθρών μου κενός. Καταδιώξαι άρα ο εχθρός την ψυχήν μου και καταλάβοι και καταπατήσαι εις γην την ζωήν μου και την δόξαν μου εις χουν κατασκηνώσαι. Ανάστηθι, Κύριε, εν οργή σου, υψώθητι εν τοις πέρασι των εχθρών σου. Και εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι, ω ενετείλω, και συναγωγή λαών κυκλώσει σε· και υπέρ ταύτης εις ύψος επίστρεψον. Κύριος κρινεί λαούς. Κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την ακακίαν μου επ' εμοί. Συντελεσθήτω δη πονηρία αμαρτωλών και κατευθυνείς δίκαιον, ετάζων καρδίας και νεφρούς ο Θεός. Δικαία η βοήθεια μου παρά του Θεού, του σώζοντος τους ευθείς τη καρδία. Ο Θεός κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και μη οργήν επάγων καθ' εκάστην ημέραν. Εάν μη επιστραφήτε, την ρομφαίαν αυτού σπιλβώσει, το τόξον αυτού ενέτεινε, και ητοίμασεν αυτό. Και εν αυτώ ητοίμασε σκεύη θανάτου, τα βέλη αυτού τοις καιομένοις εξειργάσατο. Ιδού ωδίνησεν αδικίαν, συνέλαβε πόνον, και έτεκεν ανομίαν. Λάκκον ώρυξε, και ανέσκαψεν αυτόν, και εμπυεσείται εις βόθρον, όν ειργάσατο. Επιστρέψει ο πόνος αυτού εις κεφαλήν αυτού και επί κορυφήν αυτού η αδικία αυτού καταβήσεται.

Εξομολογήσομαι τω Κυρίω κατά την δικαιοσύνην αυτού και ψαλώ το ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός Η'. 8

Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη! Ότι επήρθη η μεγαλοπρέπεια σου υπεράνω των ουρανών. Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον, ένεκα των εχθρών σου, του καταλύσαι εχθρόν και εκδικητήν. Ότι όψομαι τους ουρανούς έργα των δακτύλων σου, σελήνην και αστέρας, ά συ εθεμελίωσας. Τί έστιν άνθρωπος, ότι μιμήσκη αυτού; ή υίός ανθρώπου, ότι επισκέπη αυτόν; Ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' αγγέλους· δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν, και κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών σου. Πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού, πρόβατα, και βόας απάσας, έτι δε και τα κτήνη του πεδίου. Τα πετεινά του ουρανού, και τους ιχθύας της θαλάσσης, τα διαπορευόμενα τρίβους θαλασσών. Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη!

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ψαλμός Θ'. 9

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια σου. Ευφρανθήσομαι και αγαλλιάσομαι εν σοι, ψαλώ το όνόματι σου, Ύψιστε. Εν τω αποστραφήναι τον εχθρόν μου εις τα οπίσω, ασθενήσουσι και απολούνται από προσώπου σου. Ότι εποίησας την κρίσιν μου και την δίκην μου· εκάθισας επί θρόνου ο κρίνων δικαιοσύνην. Επετίμησας έθνεσι, και απώλετο ο ασεβής· το όνομα αυτού εξήλειψας εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Του εχθρού εξέλιπον αι ρομφαίαι εις τέλος, και πόλεις καθείλες. Απώλετο το μνημόσυνον αυτού μετ' ήχου, και ο Κύριος εις τον αιώνα μένει. Ητοίμασεν εν κρίσει τον θρόνον αυτού, και αυτός κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη, κρινεί λαούς εν ευθύτητι. Και εγένετο Κύριος καταφυγή τω πένητι, βοηθός εν ευκαιρίαις, εν θλίψει. Και ελπισάτωσαν επί σοι οι γινώσκοντες το όνομα σου, ότι ούκ εγκατέλιπες τους εκζητούντας σε, Κύριε. Ψάλατε τω Κυρίω, τω κατοικούντι εν Σιών, αναγγείλατε εν τοις έθνεσι τα επιτηδεύματα αυτού. Ότι ο εκζητών τα αίματα αυτών εμνήσθη, ούκ επελάθετο της κραυγής των πενήτων. Ελέησον με, Κύριε, ίδε την ταπείνωσιν μου εκ των εχθρών μου, ο υψών με εκ των πυλών του θανάτου. Όπως αν εξαγγείλω πάσας τας αιnéσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρός Σιών· αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου. Ενεπάγησαν έθνη εν διαφθορά, ή εποίησαν· εν παγίδι ταύτη, ή έκρυσαν, συνελήφθη ο πούς αυτών. Γινώσκειται Κύριος κρίματα ποιών· εν τοις έργοις των χειρών αυτού συνελήφθη ο αμαρτωλός. Αποστραφήτωσαν οι αμαρτωλοί εις τον Άδην, πάντα τα έθνη τα επιλανθανόμενα του Θεού. Ότι ούκ εις τέλος επιλησθήσεται ο πτωχός, η υπομονή των πενήτων ούκ απολείται εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε, μη κραταιούσθω άνθρωπος, κριθήτωσαν έθνη ενώπιον σου.

Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην επ' αυτούς· γνώτωσαν έθνη ότι άνθρωποι είσιν. Ινατί, Κύριε, αφέστηκας μακρόθεν; υπεροράς εν ευκαιρίαις, εν θλίψεσιν; Εν τω υπερηφανεύεσθαι τον ασεβή, εμπυρίζεται ο πτωχός· συλλαμβάνονται εν διαβουλίαις, οις διαλογίζονται. Ότι επαινείται ο αμαρτωλός εν ταις επιθυμίαις τη ψυχής αυτού, και ο αδικών ενευλογείται. Παρώξυνε τον Κύριον ο αμαρτωλός· κατά το πλήθος της οργής αυτού ούκ εκζητήσει· ούκ έστιν ο Θεός ενώπιον αυτού. Βεβηλούνται αι οδοί αυτού εν παντί καιρώ· ανταναιρείται τα κρίματα σου από προσώπου αυτού, πάντων των εχθρών αυτού κατακυριεύσει. Είπε γαρ εν καρδιά αυτού· Ου μη σαλευθώ από γενεάς εις γενεάν άνευ κακού. Ού αράς το στόμα αυτού γέμει και πικρίας και δόλου· υπό την γλώσσαν αυτού κόπος και πόνος. Εγκάθηται εν ενέδρα μετά πλουσίων, εν αποκρύφοις του αποκτείνει αθών· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσιν. Ενεδρεύει εν αποκρύφω, ως λέων εν τη μάνδρα αυτού· ενεδρεύει του αρπάσαι πτωχόν, αρπάσαι πτωχόν εν τω ελκύσαι αυτόν. Εν τη παγίδι αυτού ταπεινώσει αυτόν· κύψει και πεσειται εν τω αυτόν κατακυριεύσαι των πενήτων. Είπε γαρ εν καρδιά αυτού· επιλέλησται ο Θεός, απέστρεψε το πρόσωπον αυτού του μη βλέπειν εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μη επιλάθη των πενήτων σου εις τέλος. Ένεκεν τίνος παρώργισεν ο ασεβής τον Θεόν; είπε γαρ εν καρδιά αυτού· ούκ εκζητήσει. Βλέπεις, ότι συ πόνον και θυμόν κατανοείς, του παραδούναι αυτόν εις χείρας σου. Σοι εγκαταλέλειπται ο πτωχός, ορφανώ σύ ήσθα βοηθός. Σύντριψον τον βραχίονα του αμαρτωλού και πονηρού· ζητηθήσεται η αμαρτία αυτού και ου μη ευρεθή. Κύριος βασιλεύς εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Απολείσθε έθνη εκ της γης αυτού. Την επιθυμίαν των πενήτων εισήκουσας, Κύριε· τη ετοιμασία της καρδιάς αυτών προσέσχε το ούς σου. Κρίναι ορφανώ και ταπεινώ, ίνα μη προσθή έτι του μεγαλαυχείν άνθρωπος επί της γης.

Ψαλμός Ι'. 10

Επί τω Κυρίω πέποιθα, πώς ερείτε τη ψυχή μου, μεταναστεύου επί τα όρη ως στρουθίον; Ότι ιδού οι αμαρτωλοί ενέτειναν τόξον, ητοίμασαν βέλη εις φαρέτραν, του κατατοξεύσαι εν σκοτομήνη τους ευθείς τη καρδιά. Ότι ά συ κατηρίσω, αυτοί καθείλον· ο δε δίκαιος τί εποίησε; Κύριος εν ναώ αγίω αυτού· Κύριος εν ουρανώ ο θρόνος αυτού· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσι· τα βλέφαρα αυτού εξετάζει τους υιούς των ανθρώπων. Κύριος εξετάζει τον δίκαιον και τον ασεβή· ο δε αγαπών την αδικίαν μισεί την εαυτού ψυχήν. Επιβρέξει επί αμαρτωλούς παγίδας, πυρ και θείον και πνεύμα καταιγίδος η μερίς του ποτηρίου αυτών. Ότι δίκαιος Κύριος, και δικαιοσύνας ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΙΑ'. 11

Σώσον με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος· ότι ωλιγώθησαν αι αλήθειαι από των υιών των ανθρώπων. Μάταια ελάλησεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· χείλη δόλια εν καρδιά και εν καρδιά ελάλησε κακά. Εξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τα χείλη τα δόλια και γλώσσαν μεγαλορρήμονα. Τους ειπόντας· Την γλώσσαν ημών μεγαλυνούμεν, τα χείλη ημών παρ' ημίν έστι· τίς ημών Κύριος έστιν; Από της ταλαιπωρίας των πτωχών και του στεναγμού των πενήτων, νυν αναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι εν σωτηρίω, παρρησιάσομαι εν αυτώ. Τα λόγια Κυρίου λόγια αγνά, αργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τη γη κεκαθαρισμένον επταπλασίως. Σύ, Κύριε, φυλάξαις ημάς και διατηρήσαις ημάς από της γενεάς ταύτης και εις τον αιώνα. Κύκλω οι ασεβείς περιπατούσι· κατά το ύψος σου επολυώρησας τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλμός ΙΒ'. 12

Έως πότε, Κύριε, επιληση μου εις τέλος; έως πότε αποστρέψεις το

πρόσωπον σου απ' εμού; Έως τίνος θήσομαι βουλάς εν ψυχή μου, οδύνας εν καρδιά μου ημέρας και νυκτός; Έως πότε υψωθήσεται ο εχθρός μου επ' εμέ; Επίβλεψον, εισάκουσον μου, Κύριε ο Θεός μου· φώτισον τους οφθαλμούς μου, μήποτε υπνώσω εις θάνατον. Μήποτε είπη ο εχθρός μου· 'Ισχυσα προς αυτόν. Οι θλίβοντες με αγαλλιάσονται, εάν σαλευθώ. Εγώ δε επί τω ελέει σου ήλπισα. Αγαλλιάσεται η καρδιά μου επί τω σωτηρίω σου. άσω τω Κυρίω τω ευεργετήσαντι με και ψαλώ τω ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός ΙΓ'. 13

Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού· ούκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν, και εβδελύχθησαν εν επιτηδεύμασιν, ούκ έστι ποιών χρηστότητα, ούκ έστιν έως ενός. Κύριος εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν ει έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ούκ έστι ποιών χρηστότητα, ούκ έστιν έως ενός. Ουχί γνώσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν; οι εσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου, τον Κύριον ούκ επεκαλέσαντο. Εκεί εδειλίασαν φόβω, ού ούκ ην φόβος· ότι ο Κύριος εν γενεά δικαίων. Βουλήν πτωχού κατησχύνατε· ο δε Κύριος ελπίς αυτού έστι. Τίς δώσει εκ Σιών το σωτήριον του Ισραήλ; Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού, αγαλλιάσεται Ιακώβ και ευφρανθήσεται Ισραήλ.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΙΔ'. 14

Κύριε, τις παροικήσει εν τω σκηνώματι σου; ή τις κατασκηνώσει εν όρει αγίω σου; Πορευόμενος άμωμος και εργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλών αλήθειαν εν καρδιά αυτού· Ός ούκ εδόλωσεν εν γλώσση αυτού και ούκ εποίησε τω πλησίον αυτού κακόν και ονειδισμόν ούκ έλαβεν επί τοις έγγιστα

αυτού. Εξουδένωται ενώπιον αυτού πονηρευόμενος, τους δε φοβουμένους τον Κύριον δοξάζει. Ο ομνύων τον πλησίον αυτού και ούκ αθετών· το αργύριον αυτού ούκ έδωκεν επί τόκω και δώρα επ' αθώοις ούκ έλαβεν. Ο ποιών ταύτα, ού σαλευθήσεται εις τον αιώνα.

Ψαλμος ΙΕ'. 15

Φύλαξον με, Κύριε, ότι επί σοι ήλπισα· είπα τω Κυρίω· Κύριος μου ει σύ, ότι των αγαθών μου ού χρειαν έχεις. Τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος, πάντα τα θελήματα αυτού εν αυτοίς. Επιληθύνθησαν αι ασθένειαι αυτών, μετά ταύτα ετάχυναν. Ου μη συναγάγω τας συναγωγάς αυτών εξ αιμάτων, ουδ' ου μη μνησθώ τω ονομάτων αυτών δια χειλέων μου. Κύριος μερίς της κληρονομίας μου και του ποτηρίου μου· συ εί ο αποκαθιστών την κληρονομίαν μου εμοί. Σχοινία επέπεσε μοι εν τοις κρατίστοις, και γαρ η κληρονομία μου κρατίστη μοι έστιν. Ευλογήσω τον Κύριον τον συνετίσαντα με, έτι δε και έως νυκτός επαίδευσαν με οι νεφροί μου. Προωρώμην τον Κύριον ενώπιον μου δια παντός, ότι εκ δεξιών μου έστιν, ίνα μη σαλευθώ. Δια τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλιάσατο η γλώσσα μου, έτι δε και η σαρξ μου κατασκηνώσει επ' ελπίδι. Ότι ούκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδην, ουδέ δώσεις τον όσιον σου ιδείν διαφθοράν. Εγνώρισας μοι οδούς ζωής, πληρώσεις με ευφροσύνης μετά του προσώπου σου· τερπνότητες εν τη δεξιά σου εις τέλος.

Ψαλμός ΙΣΤ'. 16

Εισάκουσον, Κύριε, της δικαιοσύνης μου, πρόσχες τη δεήσει μου. Ενώτισαι την προσευχήν μου, ούκ εν χείλεσι δολίοις. Εκ προσώπου σου το κρίμα μου εξέλθοι, οι οφθαλμοί μου ιδέτωσαν ευθύτητας. Εδοκίμασας την καρδίαν μου, επεσκέψω νυκτός· επύρωσας με και ούχ ευρέθη εν εμοί αδικία. Όπως αν μη λαλήση το στόμα μου τα έργα των ανθρώπων, δια τους λόγους των χειλέων σου εγώ εφύλαξα

οδούς σκληράς. Κατάρτισαι τα διαβήματα μου εν ταις τρίβοις σου, ίνα μη σαλευθώσι τα διαβήματα μου. Εγώ εκέκραξα, ότι επήκουσας μου, ο Θεός· κλίνον το ούς σου εμοί, και εισάκουσον των ρημάτων μου. Θαυμάστωσον τα ελέη σου, ο σώζων τους ελπίζοντας επί σε· εκ των ανθεστηκότων τη δεξιά σου φύλαξον με, Κύριε, ως κόρην οφθαλμού. Εν σκέπη των πτερύγων σου σκεπάσεις με, από προσώπου ασεβών των ταιπιωρησάντων με. Οι εχθροί μου την ψυχήν μου περιέσχον· το στόμα αυτών συνέκλεισαν, το στόμα αυτών ελάλησεν υπερηφανίαν. Εκβαλόντες με νυνί περιεκύκλωσαν με, τους οφθαλμούς αυτών έθεντο εκκλιναι εν τη γη. Υπέλαβον με ωσει λέων έτοιμος εις θήραν, και ωσει σκύμνος οικών εν αποκρύφοις. Ανάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αυτούς και υποσκέλισον αυτούς· ρύσαι την ψυχήν μου από ασεβούς, ρομφαίαν σου από εχθρών της χειρός σου. Κύριε, από ολίγων από γης διαμέρισον αυτούς εν τη ζωή αυτών, και των κεκρυμμένων σου επλήσθη η γαστήρ αυτών. Εχορτάσθησαν υείων και αφήκαν τα κατάλοιπα τοις νηπίοις αυτών. Εγώ δε εν δικαιοσύνη οφθήσομαι τω προσώπω σου· χορτασθήσομαι εν τω οφθήναι μοι την δόξαν σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ψαλμός ΙΖ'. 17

Αγαπήσω σε, Κύριε, η ισχύς μου. Κύριος στερέωμα μου και καταφυγή μου και ρύστης μου. Ο Θεός μου, βοηθός μου, και ελπιά επ' αυτόν· υπερασπιστής μου και κέρας σωτηρίας μου και αντιλήπτωρ μου. Αινών επικαλέσομαι τον Κύριον, και εκ των εχθρών μου σωθήσομαι. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου και χείμαρροι ανομίας εξετάραξαν με. Ωδίνες άδου περιεκύκλωσαν με, προέφθασαν με παγίδες θανάτου. Και εν τω θλίβεσθαι με επεκαλεσάμην τον Κύριον και προς τον Θεόν μου εκέκραξα. Ήκουσεν εκ ναού αγίου αυτού φωνής μου και η κραυγή μου ενώπιον αυτού εισελεύσεται εις τα ώτα αυτού. Και εσαλεύθη, και έντρομος εγενήθη η γη και τα θεμέλια των ορέων εταράχθησαν και εσαλεύθησαν, ότι ωργίσθη αυτοίς ο Θεός. Ανέβη καπνός εν οργή αυτού και πυρ από προσώπου αυτού κατεφλόγισεν, άνθρακες ανήφθησαν απ' αυτού. Και έκλινεν ουρανούς και κατέβη και γνόφος υπό τους πόδας αυτού. Και επέβη επί Χερουβίμ και επετάσθη· επετάσθη επί πτερύγων ανέμων. Και έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού, κύκλω αυτού η σκηνή αυτού, σκοτεινόν ύδωρ εν νεφέλαις αέρων. Από της τηλαυγήσεως ενώπιον αυτού αι νεφέλαι διήλθον, χάλαζα και άνθρακες πυρός. Και εβρόντησεν εξ ουρανού ο Κύριος, και ο Ύψιστος έδωκε φωνήν αυτού. Εξαπέστειλε βέλη και εσκόρπισεν αυτούς και αστραπάς επλήθυνε και συνετάραξεν αυτούς. Και ώφθησαν αι πηγαί των υδάτων και ανεκαλύφθη τα θεμέλια της οικουμένης από επιτιμήσεως σου, Κύριε, από εμπνεύσεως πνεύματος οργής σου. Εξαπέστειλεν εξ ύψους και έλαβε με· προσελάβετο με εξ υδάτων πολλών. Ρύσεται με εξ εχθρών μου δυνατών και εκ των μισούντων με, ότι εστερεώθησαν υπέρ εμέ. Προέφθασαν με εν ημέρα κακώσεως μου· και εγένετο Κύριος αντιστήριγμα μου. Και εξήγαγε με εις πλατυσμόν· ρύσεται με,

ότι ηθέλησε με. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου, και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ανταποδώσει μοι. Ήτι εφύλαξα τας οδούς Κυρίου και ούκ ησέβησα από του Θεού μου. Ήτι πάντα τα κρίματα αυτού ενώπιον μου και τα δικαιώματα αυτού ούκ απέστησαν απ' εμού. Και έσομαι άμωμος μετ' αυτού και φυλάξομαι από της ανομίας μου. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου, ενώπιον των οφθαλμών αυτού. Μετά οσίου όσιος έση και μετά ανδρός αθώου αθώς έση· και μετά εκλεκτού εκλεκτός έση· και μετά στρεβλού διαστρέψεις. Ήτι συ λαόν ταπεινόν σώσεις και οφθαλμούς υπερηφάνων ταπεινώσεις. Ήτι σύ φωτιείς λύχνον μου, Κύριε ο Θεός μου, φωτιείς το σκοτος μου. Ήτι εν σοι ρυσθήσομαι από πειρατηρίου και εν τω Θεώ μου υπερβήσομαι τείχος. Ο Θεός μου, άμωμος η οδός αυτού· τα λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, υπερασπιστής έστι πάντων των ελπίζόντων επ' αυτόν. Ήτι τίς Θεός πάρεξ του Κυρίου; ή τίς Θεός πλην του Θεού ημών; Ο Θεός ο περιζωννύων με δύναμιν και έθετο άμωμον την οδόν μου. Καταρτιζόμενος τους πόδας μου ωσει ελάφου και επί τα υψηλά ιστών με. Διδάσκων χείρας μου εις πόλεμον· και έθου τόξον χαλκούν τους βραχίονας μου. Και έδωκας μοι υπερασπισμόν σωτηρίας, και η δεξιά σου αντελάβετο μου. Και η παιδεία σου ανώρθωσε με εις τέλος, και η παιδεία σου αυτή με διδάξει. Επλάτυνας τα διαβήματα μου υποκάτω μου, και ούκ ησθένησαν τα ίχνη μου. Καταδιώξω τους εχθρούς μου και καταλήψομαι αυτούς και ούκ αποστραφήσομαι, έως άν εκλίπωσιν. Εκθλίψω αυτούς και ου μη δύνωνται στήναι· πεσούνται υπό τους πόδας μου. Και περιέζωσας με δύναμιν εις πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τους επανισταμένους επ' εμέ υποκάτω μου. Και τους εχθρούς μου έδωκας μοι νώτον και τους μισούντας με εξωλόθρευσας. Εκέκραξαν, και ούκ ην ο σώζων, προς Κύριον, και ούκ εισήκουσεν αυτών. Και λεππυνώ αυτούς ωσει χνούν κατά πρόσωπον

ανέμου, ως πηλόν πλατειών λεανώ αυτούς. Ρύση με εξ αντιλογίας λαού, καταστήσεις με εις κεφαλήν εθνών. Λαός, όν ούκ έγνων, εδούλευσε μοι· εις ακοήν ωτίου υπήκουσε μου. Υιοί αλλότριοι εφεύσαντο μοι· υιοί αλλότριοι επαλαιώθησαν και εχώλανε από των τρίβων αυτών. Ζή Κύριος, και ευλογητός ο Θεός μου και υψωθήτω ο Θεός της σωτηρίας μου. Ο Θεός, ο δίδούς εκδικήσεις εμοί, και υποτάξας λαούς υπ' εμέ· ο ρύστης μου εξ εχθρών μου οργίλων. Από των επανισταμένων επ' εμέ υψώσεις με, από ανδρός αδίκου ρύση με. Δια τούτο εξομολογήσομαι σοι εν έθνεσι, Κύριε, και τω ονόματι σου ψαλώ. Μεγαλύνων τας σωτηρίας του βασιλέως αυτού, και ποιών έλεος τω χριστώ αυτού, τω Δαυίδ, και τω σπέρματι αυτού έως αιώνος.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΙΗ'. 18

Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα. Ημέρα τη ημέρα ερεύγεται ρήμα και νυξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι, ων ουχί ακούονται αι φωναί αυτών. Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών. Εν τω ηλίω έθετο το σκήνωμα αυτού· και αυτός ως νυμφίος εκπορευόμενος εκ παστού αυτού. Αγαλλιάσεται ως γίγας δραμείν οδόν αυτού· απ' άκρου του ουρανού η έξοδος αυτού και το κατάντημα αυτού έως άκρου του ουρανού· και ούκ έστιν ος αποκρυβήσεται της θερμης αυτού. Ο νόμος Κυρίου άμωμος, επιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τα δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδιαν· η εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς. Ο φόβος Κυρίου αγνός, διαμένων εις αιώνα αιώνος· τα κρίματα Κυρίου αληθινά, δεδικαιωμένα επί το αυτό. Επιθυμητά υπέρ χρυσίον και λίθον τίμιον πολύν, και γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον. Και γαρ ο δούλος σου φυλάσσει αυτά· εν τω φυλάσσειν αυτά ανταπόδοσις πολλή.

Παραπτώματα τίς συνήσει; εκ των κρυφίων μου καθάρισον με και από αλλοτρίων φείσαι του δούλου σου. Εάν μη μου κατακυριεύσωσι, τότε άμωμος έσομαι και καθαρισθήσομαι από αμαρτίας μεγάλης. Και έσονται εις ευδοκίαν τα λόγια του στόματος μου και η μελέτη της καρδίας μου ενώπιον σου δια παντός. Κύριε, βοηθέ μου και λυτρωτά μου.

Ψαλμός ΙΘ'. 19

Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως· υπερασπίσαι σου το όνομα του Θεού Ιακώβ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου και εκ Σιών αντιλάβοιτο σου. Μνησθειή πάσης θυσίας σου και το ολοκαύτωμα σου πιανάτω. Δώη σοι Κύριος κατά την καρδιαν σου και πάσαν την βουλήν σου πληρώσαι. Αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου και εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Πληρώσαι Κύριος πάντα τα αιτήματα σου· νυν έγνων, ότι έσωσε Κύριος τον χριστόν αυτού. Επακούσεται αυτού εξ ουρανού αγίου αυτού· εν δυναστείαις η σωτηρία της δεξιάς αυτού. Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις· ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν· ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν. Κύριε, σώσον τον Βασιλέα, και επάκουσον ημών, εν ή αν ημέρα επικαλεσώμεθα σε.

Ψαλμός Κ'. 20

Κύριε, εν τη δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς, και επί τω σωτηρίω σου αγαλλιάσεται σφόδρα· Την επιθυμίαν της καρδίας αυτού έδωκας αυτώ και την θέλησιν των χειλέων αυτού ούκ εστέρησας αυτόν. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος· έθηκας επί την κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου. Ζωήν ητήσατο σε, και έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος. Μεγάλη η δόξα αυτού εν τω σωτηρίω σου, δόξαν και μεγαλοπρέπειαν επιθήσεις επ' αυτόν. Ότι δώσεις αυτώ ευλογίαν εις αιώνα αιώνος· ευφρανείς

αυτόν εν χαρά μετά του προσώπου σου. Ὅτι ο βασιλεύς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον και εν τω ἐλέει του Υψίστου ου μη σαλευθῆ. Ευρεθειῆ η χειρ σου πάσι τοις ἐχθροῖς σου· η δεξιὰ σου εὔροι πάντας τους μισούντας σε. Ὅτι θήσεις αυτούς εις κλίβανον πυρός εις καιρόν του προσώπου σου· Κύριος εν οργῇ αυτού συνταράξει αυτούς, και καταφάγεται αυτούς πυρ. Τον καρπὸν αυτών από της γης ἀπολείς και το σπέρμα αυτών από υιών ἀνθρώπων. Ὅτι ἐκλιναν εις σε κακά, διελογίσαντο βουλάς, αις ου μη δύνωνται στήναι. Ὅτι θήσεις αυτούς νῶτον· εν τοις περιλοίποις σου ετοιμάσεις το πρόσωπον αυτών. Υψώθητι, Κύριε, εν τη δυνάμει σου· ἀσομεν και ψαλούμεν τας δυναστείας σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΚΑ'. 21

Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπες με; μακρὰ από της σωτηρίας μου οι λόγοι των παραπτώματων μου. Ο Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, και οὐκ εἰσακούσῃ· και νυκτός, και οὐκ εις ἀνοιαν ἐμοί. Σὺ δε εν ἀγίῳ κατοικεῖς, ο ἔπαινος του Ἰσραὴλ. Ἐπὶ σοι ἤλπισαν οι πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν και ἐρρύσω αυτούς. Προς σε ἐκέκραξαν και ἐσώθησαν, ἐπὶ σοι ἤλπισαν και οὐ κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δε εἶμι σκώληξ, και οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων και ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οι θεωροῦντες με ἐξεμυκτήρισαν με, ἐλάλησαν εν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἦλπισεν ἐπὶ Κύριον, ρυσάσθω αὐτόν, σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν. Ὅτι συ ει ο ἐκσπάσας με εκ γαστρός, η ἐλπίς μου από μαστῶν της μητρός μου· ἐπὶ σε ἐπερρίφην εκ μήτρας. Από γαστρός μητρός μου Θεός μου ει συ, μη ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ. Ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ο βοηθῶν μοι. Περιεκύκλωσαν με μῶσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ το στόμα αυτών, ως λέων ἀρπάζων και ὠρυόμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, και διεσκορπίσθη πάντα τα οστά μου· ἐγενήθη η καρδία μου ὡσεὶ

κηρός τηκόμενος εν μέσω της κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον η ἰσχύς μου και η γλῶσσα μου κεκόλληται τω λάρυγγι μου και εις χοῦν θανάτου κατήγαγες με. Ὅτι ἐκύκλωσαν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με. Ὁρυξαν χεῖρας μου και πόδας μου· ἐξηρίθμησαν πάντα τα οστά μου· αὐτοὶ δε κατενόησαν και ἐπεῖδον με. Διεμερίσαντο τα ἱμάτια μου εαυτοῖς και ἐπὶ τον ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δε, Κύριε, μη μακρύνῃς την βοήθειαν σου ἀπ' ἐμοῦ, εις την ἀντίληψιν μου πρόσχες. Ρύσαι από ρομφαίας την ψυχὴν μου και εκ χειρός κυνός την μονογενή μου. Σῶσον με εκ στόματος λεόντος και από κεράτων μονοκερώτων την ταπείνωσιν μου. Διηγῆσομαι το ὄνομα σου τοις ἀδελφοῖς μου, εν μέσω ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Οι φοβούμενοι τον Κύριον αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν το σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθῆτω δη ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν το σπέρμα Ἰσραὴλ. Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, ουδέ προσώχθισε τη δεήσει του πτωχοῦ, ουδέ ἀπέστρεψε το πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· και εν τω κεκραγένοι με προς αὐτόν εἰσήκουσε με. Παρά σου ο ἔπαινος μου· εν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ ἐξομολογήσομαι σοι· τας ευχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον των φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες και ἐμπλησθήσονται, και αἰνέσουσι Κύριον οι ἐκζητούντες αὐτόν· ζῆσονται αι καρδίαι αυτών εις αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται και ἐπιστραφήσονται προς Κύριον πάντα τα πέρατα της γης και προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάσαι αι πατριάι των ἐθνῶν. Ὅτι του Κυρίου η βασιλεία και αὐτός δεσπόζει των ἐθνῶν. Ἐφαγον και προσεκύνησαν πάντες οι πίονες της γης· ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οι καταβαίνοντες εις γην. Και η ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, και το σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Αναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ η ἐρχομένη, και ἀναγγελοῦσι την δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ο Κύριος.

Ψαλμός ΚΒ'. 22

Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υστερήσει. Εις τόπον χλόης, εκεί με κατεσκήνωσεν, επί ύδατος αναπαύσεως εξέθρεψε με. Την ψυχήν μου επέστρεψεν, ωδήγησε με επί τρίβους δικαιοσύνης, ένεκεν του ονόματος αυτού. Εάν γαρ και πορευθώ εν μέσω σκιάς θανάτου, ου φοβηθήσομαι κακά, ότι συ μετ' εμού ει. Η ράβδος σου και η βακτηρία σου αύται με παρεκάλεσαν. Ητοίμασας ενώπιον μου τράπεζαν, εξεναντίας των θλιβόντων με. Ελίπανας εν ελαίω την κεφαλήν μου, και το ποτήριον σου μεθύσκον με ωσει κράτιστον. Και το έλεος σου καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου, και το κατοικείν με εν οίκω Κυρίου εις μακρότητα ημερών.

Ψαλμός ΚΓ'. 23

Του Κυρίου η γη, και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοίμασεν αυτήν. Τίς αναβήσεται εις το όρος του Κυρίου, ή τίς στήσεται εν τόπω αγίω αυτού; Αθώς χερσί και καθάρως τη καρδιά, ός ούκ έλαβεν επί ματαίω την ψυχήν αυτού και ούκ ώμοσεν επί δόλω τω πλησίον αυτού. Ούτος λήφεται ευλογίαν παρά Κυρίου και ελεημοσύνην παρά Θεού σωτήρος αυτού. Αύτη η γενεά ζητούντων τον Κύριον, ζητούντων το πρόσωπον του Θεού Ιακώβ. Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών· και επάρθητε πύλαι αιώνιοι, και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης. Τίς έστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος κραταιός και δυνατός, Κύριος δυνατός εν πολέμω. Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών· και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης. Τίς έστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος των δυνάμεων αυτός έστιν ο βασιλεύς της δόξης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ψαλμός ΚΔ'. 24

Προς σε, Κύριε, ήρα την ψυχήν μου. Ο Θεός μου, επί σοι πέποιθα· μη καταισχυνθείην εις τον αιώνα, μηδέ καταγελασάτωσαν με οι εχθροί μου. Και γαρ πάντες οι υπομένοντες σε ου μη καταισχυνθώσιν. Αισχυνθήτωσαν οι ανομούντες διακενης. Τας οδούς σου, Κύριε, γνώρισον μοι και τας τρίβους σου δίδαξον με. Οδήγησον με επί την αλήθειαν σου και δίδαξον με, ότι συ εί ο Θεός ο σωτήρ μου· και σε υπέμεινα όλην την ημέραν. Μνήσθητι των οικτιρμών σου, Κύριε, και τα ελέη σου, ότι από του αιώνος είσιν. Αμαρτίας νεότητος μου και αγνοίας μου μη μνησθής, κατά το έλεος σου μνήσθητι μου, συ, ένεκεν της χρηστότητος σου, Κύριε. Χρηστός και ευθύς ο Κύριος· δια τούτο νομοθετήσκει αμαρτάνοντας εν οδώ. Οδηγήσει πραείς εν κρίσει, διδάξει πραείς οδούς αυτού. Πάσαι αι οδοί Κυρίου έλεος και αλήθεια, τοις εκζητούσι την διαθήκην αυτού και τα μαρτύρια αυτού. Ένεκεν του ονόματος σου, Κύριε, και ιλάσθητι τη αμαρτία μου· πολλή γαρ έστι. Τίς έστιν άνθρωπος ο φοβούμενος τον Κύριον; νομοθετήσκει αυτώ εν οδώ, ή ηρετίσατο. Η ψυχή αυτού εν αγαθοίς αυλισθήσεται και το σπέρμα αυτού κληρονομήσει γην. Κραταίωμα Κύριος των φοβουμένων αυτόν, και η διαθήκη αυτού δηλώσει αυτοίς. Οι οφθαλμοί μου δια παντός προς τον Κύριον, ότι αυτός εκσπάσει εκ παγίδος τους πόδας μου. Επίβλεψον επ'εμέ και ελέησον με· ότι μονογενής και πτωχός είμι εγώ. Αι θλίψεις της καρδιάς μου επληθύνθησαν· εκ των αναγκών μου εξάγαγε με. Ίδε την ταπείνωσιν μου και τον κόπον μου· και άφες πάσας τας αμαρτίας μου. Ίδε τους εχθρούς μου, ότι επληθύνθησαν, και μίσος άδικον έμίσησαν με. Φύλαξον την ψυχήν μου και ρύσαι με· μη καταισχυνθείην, ότι ήλπισα επί σε. Άκακοι και ευθείς εκολλώντο μοι, ότι υπέμεινα σε, Κύριε. Λύτρωσαι, ο Θεός,

τον Ισραήλ εκ πασών των θλίψεων αυτού.

Ψαλμός ΚΕ'. 25

Κρίνον με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην· και επί τω Κυρίω ελπίζων, ου μη ασθενήσω. Δοκίμασον με, Κύριε, και πείρασον με· πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου. Ότι το έλεος σου κατέναντι των οφθαλμών μου έστι, και ευηρέστησα εν τη αληθεία σου. Ούκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω. Εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβών ου μη καθίσω. Νίψομαι εν αθώοις τας χείρας μου και κυκλώσω το θυσιαστήριον σου, Κύριε, του ακούσαι με φωνής αινέσεως σου και διηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσια σου. Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου, ών εν χερσίν αι ανομιαί, η δεξιά αυτών επλήσθη δώρων. Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην, λύτρωσαι με, Κύριε, και ελέησον με. Ο πους μου έστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογήσω σε, Κύριε.

Ψαλμός ΚΣΤ'. 26

Κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωής μου, από τίνος δειλιάσω; Εν τω εγγίζειν επ'εμέ κακούντας, του φαγείν τας σάρκας μου. Οι θλίβοντες με και οι εχθροί μου, αυτοί ησθένησαν και έπεσον. Εάν παρατάξεται επ'εμέ παρεμβολή, ού φοβηθήσεται η καρδιά μου· εάν επαναστή επ'εμέ πόλεμος, εν ταύτη εγώ ελπίζω. Μίαν ητησάμην παρά Κυρίου, ταύτην ζητήσω· του κατοικείν με εν οίκω Κυρίου, πάσας τας ημέρας της ζωής μου, του θεωρείν με την τερπνότητα Κυρίου και επισκέπτεσθαι τον ναόν τον άγιον αυτού. Ότι έκρυψε με εν σκηνή αυτού εν ημέρα κακών μου, εσκέπασε με εν αποκρύφω της σκηνής αυτού, εν πέτρα ύψωσε με. Και νυν ιδού ύψωσε την κεφαλήν μου

επ'εχθρούς μου. Εκύκλωσα και έθυσσα εν τη σκηνή αυτού θυσίαν αινέσεως και αλαλαγμού· άσω και ψαλώ τω Κυρίω. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής μου, ης εκέκραξα· ελέησον με και εισάκουσον μου. Σοι είπεν η καρδιά μου· Κύριον ζητήσω. Εξεζήτησε σε το πρόσωπον μου· το πρόσωπον σου, Κύριε, ζητήσω. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου απ'εμού και μη εκκλίνης εν οργή από του δούλου σου. Βοηθός μου γενού, μή αποσκορακίσης με και μη εγκαταλίπης με, ο Θεός, ο σωτήρ μου. Ότι ο πατήρ μου και η μήτηρ μου εγκατέλιπον με, ο δε Κύριος προσελάβετο με. Νομοθέτησον με, Κύριε, εν τη οδώ σου και οδήγησον με εν τρίβω ευθεία, ένεκα των εχθρών μου. Μη παραδώς με εις ψυχάς θλιβόντων με, ότι επανέστησαν μοι μάρτυρες άδικοι και εψεύσατο η αδικία εαυτή. Πιστεύω του ιδείν τα αγαθά Κυρίου εν γη ζώντων. Υπόμεινον τον Κύριον· ανδρίζου, και κραταιούσθω η καρδιά σου, και υπόμεινον τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΚΖ'. 27

Προς σε, Κύριε, κεκράξομαι, ο Θεός μου, μη παρασιωπήσης απ'εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής της δεήσεως μου, εν τω δέεσθαι με προς σε, εν τω αίρειν με χείρας μου προς ναόν άγιον σου. Μη συνελκύσης με μετά αμαρτωλών, και μετά εργαζομένων αδικίαν μη συναπολέσης με, των λαλούντων ειρήνην μετά των πλησίον αυτών, κακά δε εν ταις καρδίαις αυτών. Δός αυτοίς, Κύριε, κατά τα έργα αυτών, και κατά την πονηρίαν των επιτηδευμάτων αυτών· κατά τα έργα των χειρών αυτών, δός αυτοίς, απόδος το ανταπόδομα αυτών αυτοίς. Ότι ού συνήκαν εις τα έργα Κυρίου και εις τα έργα των χειρών αυτού. Καθελείς αυτούς, και ου μη οικοδομήσεις αυτούς. Ευλογητός Κύριος, ότι εισήκουσε της φωνής της δεήσεως μου. Κύριος βοηθός μου και υπερασπιστής μου· επ'αυτώ ήλπισεν η

καρδία μου και εβοηθήθην και ανέθαιεν η σαρξ μου· και εκ θελήματος μου εξομολογήσομαι αυτώ. Κύριος κραταίωμα του λαού αυτού, και υπερασπιστής των σωτηρίων του χριστού αυτού έστι. Σώσον τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου και ποιήμανον αυτούς και έπαρον αυτούς έως του αιώνος.

Ψαλμός ΚΗ'. 28

Ενέγκατε τω Κυρίω, υιοί Θεού, ενέγκατε τω Κυρίω υιούς κριών, ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν και τιμήν. Ενέγκατε τω Κυρίω δόξαν ονόματι αυτούς, προσκυνήσατε τω Κυρίω εν αυλή αγία αυτού. Φωνή Κυρίου εν ισχύι, φωνή Κυρίου εν μεγαλοπρεπεία. Φωνή Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, και συντρίψει Κύριος τας κέδρους του Λιβάνου. Και λεππυνεί αυτάς ως τον μόσχον του Λιβάνου, και ο ηγαπημένος ως υιός μονοκερώτων. Φωνή Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός. Φωνή Κυρίου συσειόντος έρημον· και συσειείσει Κύριος την έρημον Κάδδης. Φωνή Κυρίου καταρτιζομένη ελάφους, και αποκαλύψει δρυμούς, και εν τω ναώ αυτού πας τις λέγει δόξαν. Κύριος τον κατακλυσμόν κατοικεί και καθιείται Κύριος Βασιλεύς εις τον αιώνα. Κύριος ισχύν τω λαώ αυτού δώσει· Κύριος ευλογήσει τον λαόν αυτού εν ειρήνη.

Ψαλμός ΚΘ'. 29

Υψώσω σε, Κύριε, ότι υπέλαβες με και ούκ εύφρανας τους εχθρούς μου επ'εμέ. Κύριε ο Θεός μου, εκέκραξα προς σε, και ιάσω με. Κύριε, ανήγαγες εξ 'Αδου την ψυχήν μου, έσωσας με από των καταβαινόντων εις λάκκον. Ψάλατε τω Κυρίω οι όσοι αυτού και εξομολογείσθε τη μνήμη της αγιωσύνης αυτού. 'Ότι οργή εν τω θυμώ αυτού και ζωή εν τω θελήματι αυτού· το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εν τω πρωί αγαλλίασις. Εγώ δε είπα εν τη ευθηνία μου· ου μη σαλευθώ εις τον αιώνα. Κύριε, εν τω θελήματι σου παρέσχου τω κάλλει μου δύναμιν, απέστρεψας δε το πρόσωπον σου και εγενήθην

τεταραγμένος. Προς σε, Κύριε, κεκράξομαι, και προς τον Θεόν μου δεηθήσομαι. Τίς ωφέλεια εν των αίματι μου, εν τω καταβαίνειν με εις διαφθοράν; Μή εξομολογήσεται σοι χους ή αναγγελεί την αλήθειαν σου; 'Ηκουσε Κύριος, και ηλέησε με· Κύριος εγεννήθη βοηθός μου. 'Εστρεψας τον κοπετόν μου εις χαράν εμοί, διέρρηξας τον σάκκον μου και περιέξωσας με ευφροσύνην. 'Όπως αν ψάλη σοι η δόξα μου και ου μη κατανυγώ· Κύριε ο Θεός μου, εις τον αιώνα εξομολογήσομαι σοι.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός Λ'. 30

Επι σοι, Κύριε, ήλπισα μή καταισχυνηθίην εις τον αιώνα· εν τη δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με. Κλίνον προς με το ούς σου· τάχυνον του εξελέσθαι με. Γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις οίκον καταφυγής του σώσαι με. 'Ότι κραταίωμα μου και καταφυγή μου ει συ, και ένεκεν του ονόματος σου οδηγήσεις με και διαθρέψεις με. Εξάξεις με εκ παγίδος ταύτης, ής έκρυσαν μοι, ότι συ εί ο υπερασπιστής μου, Κύριε. Εις χείρας σου παραθήσομαι το πνεύμα μου· ελυτρώσω με, Κύριε, ο Θεός της αληθείας. Εμίσησας τους διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενής· εγώ δε επί τω Κυρίω ήλπισα. Αγαλλιάσομαι και ευφρανθήσομαι επί τω ελέει σου· ότι επείδες επί την ταπεινώσιν μου, έσωσας εκ των αναγκών την ψυχήν μου. Και ού συνέκλεισας με εις χείρας εχθρών, έστησας εν ευρυχώρω τους πόδας μου. Ελέησον με, Κύριε, ότι θλίβομαι· εταράχθη εν θυμώ ο οφθαλμός μου, η ψυχή μου και η γαστήρ μου. 'Ότι εξέλιπεν εν οδύνη η ζωή μου και τα έτη μου εν στεναγμοίς. Ησθένησεν εν πτωχεία η ισχύς μου και τα οστά μου εταράχθησαν. Παρά πάντας τους εχθρούς μου εγενήθην όνειδος και τοις γείτοσι μου σφόδρα, και φόβος τοις γνωστοίς μου. Οι θεωρούντες με έξω έφυγον απ' εμού. Επελήσθην ωσει νεκρός από καρδίας.

Εγενήθην ωσει σκεύος απολωλός. Ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροικούντων κυκλόθεν· εν τω επισυναχθῆναι αυτοὺς ἅμα ἐπ' ἐμέ, του λαβεῖν την ψυχὴν μου εβουλεύσαντο. Εγὼ δε ἐπὶ σοι, Κύριε, ἤλπισα· εἶπα· Σὺ εἶ ο Θεός μου· εν ταις χερσί σου οι κλήροι μου. Ρύσαι με εκ χειρός εχθρῶν μου και εκ των καταδιωκόντων με. Επίφανον το πρόσωπον σου ἐπὶ τον δούλον σου, σώσον με εν τω ἐλέει σου. Κύριε, μη καταισχυνθείην, ὅτι επεκαλεσάμην σε· αισχυνθείησαν ασεβεῖς, και καταχθείησαν εις ἄδου. Ἄλαλα γεννητήτω τα χεῖλη τα δόλια, τα λαλούντα κατά του δικαίου ανομίαν, εν υπερηφανία και εξουδενώσει. Ως πολὺ το πλήθος της χρηστότητος σου, Κύριε, ἤς ἐκρυσας τοις φοβουμένοις σε! Εξειργάσω τοις ἐλπίζουσιν ἐπὶ σε, εναντίον των υιῶν των ανθρωπῶν. Κατακρύψεις αυτοὺς εν αποκρύφω του προσώπου σου ἀπὸ ταραχῆς ανθρωπῶν, σκεπάσεις αυτοὺς εν σκηνῇ ἀπὸ αντιλογίας γλωσσῶν. Ευλογητός Κύριος, ὅτι εθαυμάστωσε το ἔλεος αυτοῦ εν πόλει περιοχῆς. Εγὼ δε εἶπα εν τη εκστάσει μου· ἀπέρριμμα ἀπὸ προσώπου των οφθαλμῶν σου· δια τούτο εισήκουσας της φωνῆς της δεήσεως μου, εν τω κεκραγῆναι με προς σε. Αγαπήσατε τον Κύριον, πάντες οι ὅσοι αυτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, και ανταποδίδωσι τοις περισσῶς πιούσιν υπερηφανίαν. Ανδρίζεσθε, και κραταιούσθω η καρδία υμῶν, πάντες οι ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

Ψαλμός ΛΑ'. 31

Μακάριοι, ων ἀφέθησαν αι ανομίαι και ὦν επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν, ουδέ ἐστιν εν τω στόματι αυτοῦ δόλος. Ὅτι εσίγησα, επαλαιώθη τα οστά μου, ἀπὸ του κράζειν με ὅλην την ἡμέραν. Ὅτι ἡμέρας και νυκτός εβαρύνθη ἐπ' ἐμέ η χεὶρ σου, εστράφην εις ταιπωρίαν εν τω ἐμπαγήναι μοι ἄκανθαν. Την ανομίαν μου ἐγνώρισα, και την αμαρτίαν μου οὐκ ἐκάλυψα. Εἶπα· Εξαγορεύσω κατ' ἐμού την ανομίαν μου τω Κυρίῳ, και συ ἀφήκας την

ασέβειαν της καρδίας μου. Ὑπερ ταύτης προσεύξεται προς σε πᾶς ὄσιος εν καιρῷ ευθέτω· πλην εν κατακλισμῷ υδάτων πολλῶν προς αὐτόν οὐκ ἐγγιούσι. Σὺ μου εἶ καταφυγή ἀπὸ θλίψεως της περιεχούσης με, το ἀγαλλίαμα μου· λύτρωσαι με ἀπὸ των κυκλωσάντων με. Συνετιῶ σε και συμβιβῶ σε εν οδῷ ταύτῃ, ἢ πορεύση, ἐπιστηριῶ ἐπὶ σε τους οφθαλμούς μου. Μη γίνεσθε ὡς ἵππος και ἡμίονος, οἱς ουκ ἐστι σύνεσις· εν κημῷ και χαλινῷ τας σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι, των μη ἐγγιζόντων προς σε. Πολλάι αι μάστιγες του αμαρτωλου, τον δε ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κυκλώσει. Ευφράνθητε ἐπὶ Κύριον και ἀγαλλιάσθε, δίκαιοι, και καυχάσθε, πάντες οι ευθεῖς τη καρδίᾳ.

Δόξα. Και νυν. Ἀλληλουῖα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ψαλμός ΛΒ΄. 32

Αγαλλιάσθε, δίκαιοι, εν Κυρίω· τοις ευθέσι πρέπει αίνεσις. Εξομολογείσθε τω Κυρίω εν κιθάρα, εν ψαλτηρίω δεκαχόρδω ψάλατε αυτώ. Ἄσατε αυτώ άσμα καινόν, καλώς ψάλατε αυτώ εν αλαλαγμώ. Ὅτι ευθύς ο λόγος του Κυρίου, πάντα τα έργα αυτού εν πίστει. Αγαπά ελεημοσύνην και κρίσιν ο Κύριος· του ελέους Κυρίου πλήρης η γη. Τω λόγω Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν και τω πνεύματι του στόματος αυτού πάσα η δύναμις αυτών. Συνάγων ωσει ασκόν ύδατα θαλάσσης, τιθείς εν θησαυροίς αβύσσους. Φοβηθήτω τον Κύριον πάσα η γη, απ΄αυτού δε σαλευθήτωσαν πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην. Ὅτι αυτός είπε και εγενήθησαν· αυτός ενετείλατο και εκτίσθησαν. Κύριος διασκεδάζει βουλάς εθνών, αθετεί δε λογισμούς λαών και αθετεί βουλάς αρχόντων. Η δε βουλή του Κυρίου εις τον αιώνα μένει, λογισμοί της καρδιάς αυτού εις γενεάν και γενεάν. Μακάριον το έθνος, ου έστι Κύριος ο Θεός αυτού, λαός, ον εξελέξατο εις κληρονομίαν εαυτώ. Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος, είδε πάντας τους υιούς των ανθρώπων. Εξ ετοιμού κατοικητηρίου αυτού επέβλεψεν επί πάντας τους κατοικούντας την γην. Ο πλάσας κατά μόνας τας καρδιάς αυτών, ο συνιείς πάντα τα έργα αυτών. Ού σώζεται βασιλεύς δια πολλήν δύναμιν και γίγας ού σωθήσεται εν πλήθει ισχύος αυτού. Ψευδής ίππος εις σωτηρίαν, εν δε πλήθει δυνάμεως αυτού, ού σωθήσεται. Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου επί τους φοβουμένους αυτόν, τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού. Ρύσασθαι εκ θανάτου τας ψυχάς αυτών και διαθρέψαι αυτούς εν λιμώ. Η ψυχή ημών υπομενεί τω Κυρίω, ότι βοηθός και υπερασπιστής ημών έστιν. Ὅτι εν αυτώ ευφρανθήσεται η καρδιά ημών και εν τω ονόματι τω αγίω αυτού ηλπίσαμεν. Γένοιτο, Κύριε, το έλεος

σου εφ' ημάς, καθάπερ ηλπίσαμεν επί σε.

Ψαλμός ΛΓ΄. 33

Ευλογήσω τον Κύριον εν παντί καιρώ, δια παντός η αίνεσις αυτού εν τω στόματι μου. Εν τω Κυρίω επαινεθήσεται η ψυχή μου· ακουσάτωσαν πραείς, και ευφρανθήτωσαν. Μεγαλύνετε τον Κύριον συν εμοί, και υψώσωμεν το όνομα αυτού επί το αυτό. Εξεζήτησα τον Κύριον, και επήκουσε μου, και εκ πασών των θλίψεων μου ερρύσατο με. Προσέλθετε προς αυτόν και φωτίσθητε και τα πρόσωπα υμών ου μή καταισχυρθή. Ούτος ο πτωχός εκέκραξε και ο Κύριος εισήκουσεν αυτού και εκ πασών των θλίψεων αυτού έσωσεν αυτόν. Παρεμβαλεί άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτούς. Γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος· μακάριος ανήρ, ος ελπίζει επ΄αυτόν. Φοβήθητε τον Κύριον, πάντες οι άγιοι αυτού, ότι ούκ έστιν υστέρημα τοις φοβουμένοις αυτόν. Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν· οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού. Δεύτε, τέκνα, ακούσατε μου, φόβον Κυρίου διδάξω υμάς. Τίς έστιν άνθρωπος ο θέλων ζωήν, αγαπών ημέρας ιδείν αγαθάς; Παύσον την γλώσσαν σου από κακού και χείλη σου του μη λαλήσαι δόλον. Έκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν· ζήτησον ειρήνην και δίωξον αυτήν. Οφθαλμοί Κυρίου επί δικαίους και ώτα αυτού εις δέησιν αυτών. Πρόσωπον δε Κυρίου επί ποιούντας κακά, του εξολοθρεύσαι εκ γης το μνημόσυνον αυτών. εκέκραξαν οι δίκαιοι και ο Κύριος εισήκουσεν αυτών, και εκ πασών των θλίψεων αυτών ερρύσατο αυτούς. Εγγύς Κύριος τοις συντετριμμένοις την καρδίαν και τους ταπεινούς τω πνεύματι σώσει. Πολλάί αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος. Φυλάσσει Κύριος πάντα τα οστά αυτών, έν εξ αυτών ου συντριβήσεται. Θάνατος αμαρτωλών πονηρός, και οι μισούντες τον δίκαιον πλημμελήσουσι.

Λυτρώσεται Κύριος ψυχάς δούλων
αυτου και ου μη πλημμελήσουσι
πάντες οι ελπίζοντες επ'αυτόν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΛΔ'. 34

Δίκασον, Κύριε, τους αδικούντας με·
πολέμησον τους πολεμούντας με.
Επιλαβού όπλου και θυρεού και
ανάστηθι εις την βοήθειαν μου.
Έκχεον ρομφαίαν και σύγκλεισον εξ
εναντίας των καταδιωκόντων με· είπον
τη ψυχή μου Σωτηρία σου εγώ είμι.
Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι
ζητούντες την ψυχήν μου·
αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και
καταισχυνθήτωσαν οι λογιζόμενοι μοι
κακά. Γενηθήτωσαν ωσει χνούς κατά
πρόσωπον ανέμου και άγγελος Κυρίου
εκθλίβων αυτούς. Γενηθήτω η οδός
αυτών σκότος και ολίσθημα και
άγγελος Κυρίου καταδιώκων αυτούς
Ότι δωρεάν έκρυσαν μοι διαφθοράν
παγίδος αυτών, μάτην ωνειδισαν την
ψυχήν μου. Ελθέτω αυτώ παγίς, ήν ού
γινώσκει, και η θήρα, ήν έκρυσπε,
συλλαβέτω αυτόν και εν τη παγίδι
πεσεΐται εν αυτή. Η δε ψυχή μου
αγαλλιάζεται επί τω Κυρίω,
τερφθήσεται επί τω σωτηρίω αυτού.
Πάντα τα οστά μου ερούσι· Κύριε,
Κύριε, τίς όμοιος σοι; Ρυόμενος
πτωχόν εκ χειρός στερεωτέρων αυτού
και πτωχόν και πένητα από των
διαρπαζόντων αυτόν. Αναστάντες μοι
μάρτυρες άδικοι, ά ούκ εγίνωσκον
ηρώτων με. Ανταπεδίδοσαν μοι
πονηρά αντί αγαθών και ατεκνίαν τη
ψυχή μου. Εγώ δε, εν τω αυτούς
παρενοχλείν μοι, ενεδυόμην σάκκον·
και εταπεινούν εν νηστεία την ψυχήν
μου και η προσευχή μου εις κόλπον
μου αποστραφήσεται. Ως πλησίον, ως
αδελφώ ημετέρω, ούτως ευηρέστουν·
ως πενθών και σκυθρωπάζων, ούτως
εταπεινούμην. Και κατ'εμού
ευφράνθησαν και συνήχθησαν·
συνήχθησαν επ'εμέ μάστιγες και ούκ
έγνων. Διεσχίσθησαν και ού
κατενύγησαν. Επέϊρασαν με,
εξεμυκτήρισαν με μυκτηρισμώ,
έβρυσαν επ' εμέ τους οδόντας αυτών.
Κύριε, πότε επόψει; αποκατάστησον

την ψυχήν μου από της κακουργίας
αυτών, από λεόντων την μονογενή
μου. Εξομολογήσομαι σοι εν εκκλησία
πολλή, εν λαώ βαρεί αιnéσω σε. Μη
επιχαρείησαν μοι οι εχθραίνοντες μοι
αδίκως, οι μισούντες με δωρεάν και
διανεύοντες οφθαλμοίς. Ότι εμοί μεν
ειρηνικά ελάλουν και επ'οργήν δόλους
διελογίζοντο. Και επλάτυναν επ'εμέ το
στόμα αυτών· είπον· Εύγε, εύγε, είδον
οι οφθαλμοί ημών! Είδες, Κύριε, μη
παρασιωπήσης· Κύριε, μη αποστής
απ'εμού. Εξεγέρθητι, Κύριε, και
πρόσχες τη κρίσει μου, ο Θεός μου και
ο Κύριος μου, εις την δίκην μου.
Κρίνον με, Κύριε, κατά την
δικαιοσύνην σου, Κύριε, ο Θεός μου,
και μη επιχαρείησαν μοι. Μη είποισαν
εν καρδίαις αυτών· Εύγε, εύγε τη ψυχή
ημών· μη δε είποιεν· Κατεπίομεν
αυτόν. Αισχυνθείησαν και
εντραπήησαν άμα οι επιχαίροντες τοις
κακοίς μου· Ενδυσάσθωσαν αισχύνην
και εντροπήν οι μεγαλορρημονούντες
επ'εμέ. Αγαλλιάσθωσαν και
ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες την
δικαιοσύνην μου και ειπάτωσαν
διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι
θέλοντες την ειρήνην του δούλου
αυτού. Και η γλώσσα μου μελετήσσει
την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέρα
τον έπαινον σου.

Ψαλμός ΛΕ'. 35

Φησίν ο παράνομος του αμαρτάνειν εν
εαυτώ, ούκ έστι φόβος Θεού απέναντι
των οφθαλμών αυτού. Ότι εδόλωσεν
ενώπιον αυτού, του ευρείν την ανομίαν
αυτού και μισήσαι. Τα ρήματα του
στόματος αυτού ανομία και δόλος, ούκ
ηβουλήθη συνιέναι του αγαθύναι.
Ανομίαν διελογίσαστο επί τοις κοίτης
αυτού, παρέστη πάση οδώ ούκ αγαθή,
κακία δε ού προσώχθισε. Κύριε, εν τω
ουρανώ το έλεος σου, και η αλήθεια
σου έως νεφελών. Η δικαιοσύνη σου
ως όρη Θεού, τα κρίματα σου
άβυσσος πολλή· Ανθρώπους και κτήνη
σώσεις, Κύριε. Ως επλήθυνας το έλεος
σου, ο Θεός. Οι δε υιοί των ανθρώπων
εν σκέπη των πτερύγων σου ελπιούσι.
Μεθυσθήσονται από πιότητος οίκου
σου, και τον χειμάρρον της τρυφής
σου ποτιείς αυτούς. Ότι παρά σοι

πηγή ζωής, εν τω φωτί σου οψόμεθα φως. Παράτεινον το έλεος σου τοις γινώσκουσι σε και την δικαιοσύνην σου τοις ευθέσι τη καρδία. Μή ελθέτω μοι πούς υπερηφανίας, και χειρ αμαρτωλού μη σαλεύσαι με. Εκεί έπεσον πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν· εξώσθησαν και ου μη δύνωνται στήναι.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΛΣΤ'. 36

Μη παραζήλου εν πονηρευομένοις, μηδέ ζήλου τους ποιούντας την ανομίαν. Ότι ωσει χόρτος ταχύ αποξηρανθήσεται, και ωσει λάχανα χλόης ταχύ αποπεσούνται. Έλπισον επί Κύριον και ποίει χρηστότητα και κατασκήνου την γην και ποιμανθήσεται επί τω πλούτῳ αυτής. Κατατρύφησον του Κυρίου και δώσει σοι τα αιτήματα της καρδίας σου. Αποκάλυψον προς Κύριον την οδόν σου και έλπισον επ'αυτόν και αυτός ποιήσει. Και εξοίσει ως φως την δικαιοσύνην σου και το κρίμα σου ως μεσημβρίαν. Υποτάγηθι τῷ Κυρίῳ, και ικέτευσον αυτόν, μη παραζήλου εν τῷ κατευοδουμένῳ εν τῇ οδῷ αυτού, εν ανθρώπῳ ποιούντι παρανομίαν. Παύσαι από οργῆς, και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι. Ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον, αυτοί κληρονομήσουσι γήν. Και έτι ολίγον, και ού μη υπάρξη ο αμαρτωλός και ζητήσεις τον τόπον αυτού, και ού μη εύρης. Οι δε πραεῖς κληρονομήσουσι γήν και κατατρυφήσουσιν επί πλήθει ειρήνης. Παρατηρήσεται ο αμαρτωλός τον δίκαιον και βρύξει επ'αυτόν τους οδόντας αυτού. Ο δε Κύριος εκγελάσεται αυτόν, ότι προβλέπει, οτι ήξει η ημέρα αυτού. Ρομφαίαν εσπάσαντο οι αμαρτωλοί, ενέτειναν τόξον αυτών του καταβαλείν πτωχόν και πένητα, του σφάξαι τους ευθείς τη καρδία. Η ρομφαία αυτών εισέλθοι εις τας καρδίας αυτών και τα τόξα αυτών συντριβείη. Κρείσσον ολίγον τῷ δικαίῳ, υπέρ πλούτον αμαρτωλῶν πολύν. Ότι βραχίονες αμαρτωλῶν συντριβήσονται, υποστηρίζει δε

δίκαιος ο Κύριος. Γινώσκει Κύριος τας οδοῦς των αμώμων και η κληρονομία αυτών εις αῖωνα έσται. Ου καταισχυνθήσονται εν καιρῷ πονηρῷ και εν ημέραις λιμού χορτασθήσονται. Ότι οι αμαρτωλοί απολούνται, οι δε εχθροί του Κυρίου, ἄμα τῷ δοξασθῆναι αυτού και υψωθῆναι, εκλείποντες ωσει καπνός εξέλιπον. Δανείζεται ο αμαρτωλός και ούκ αποτίσει· ο δε δίκαιος οικτεῖρει και δίδωσιν. Ότι οι ευλογούντες αυτον κληρονομήσουσι γην, οι δε καταρῶμενοι αυτόν εξολοθρευθήσονται. Παρά Κυρίου τα διαβήματα ανθρώπου κατευθύνεται, και την οδόν αυτού θελήσει σφόδρα. Όταν πέση, ού καταρραχθήσεται· ότι Κύριος αντιστηρίζει χεῖρα αυτού. Νεώτερος εγενόμην, και γαρ εγήρασα, και ούκ είδον δίκαιον εγκαταλελειμμένον, ουδέ το σπέρμα αυτού ζητούν ἄρτους. Όλην την ημέραν ελεεί και δανείζει ο δίκαιος και το σπέρμα αυτού εις ευλογίαν έσται. Έκκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν και κατασκήνου εις αῖωνα αἰῶνος. Ότι Κύριος αγαπά κρίσιν και ούκ εγκαταλείπει τους οσίους αυτού, εις τον αῖωνα φυλαχθήσονται. Άνομοι δε εκδιωχθήσονται, και σπέρμα ασεβῶν εξολοθρευθήσεται. Δίκαιοι δε κληρονομήσουσι γην και κατασκηνώσουσιν εις αῖωνα αἰῶνος επ'αυτῆς. Στόμα δικαίου μελετήσεται σοφίαν και η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν. Ο νόμος του Θεού αυτού εν καρδία αυτού, και ούχ υποσκελισθήσεται τα διαβήματα αυτού. Κατανοεί ο αμαρτωλός τον δίκαιον και ζητεῖ του θανατώσαι αυτόν. Ο δε Κύριος ου μη εγκαταλίπη αυτόν εις τας χείρας αυτού, ουδέ μη καταδικάσεται αυτον, όταν κρίνηται αυτῷ. Υπόμεινον τον Κύριον και φύλαξον την οδόν αυτού, και υψώσει σε του κατακληρονομήσαι γήν· εν τῷ εξολοθρευέσθαι αμαρτωλούς ὄψει. Είδον τον ασεβῆ υπερυψούμενον και επαιρόμενον ως τας κέδρους του Λιβάνου. Και παρήλθεν, και ιδού ουκ ήν, και εζήτησα αυτόν και ουχ ευρέθη ο τόπος αυτού. Φύλασσε ακακίαν και ιδε ευθύτητα, ότι έστιν εγκατάλειμμα ανθρώπῳ ειρηνικῷ. Οι δε παράνομοι εξολοθρευθήσονται επί το αυτό· τα

εγκαταλείμματα των ασεβών
εξολοθρευθήσονται. Σωτηρία δε των
δικαίων παρά Κυρίου και
υπερασπιστής αυτών έστιν εν καιρώ
θλίψεως. Και βοηθήσει αυτοίς Κύριος
και ρύσεται αυτούς και εξελείται
αυτους εξ αμαρτωλών και σώσει
αυτούς, ότι ήλπισαν επ'αυτόν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΚΤΟΝ

Ψαλμός ΛΖ'. 37

Κύριε, μη τω θυμώ σου ελέγξης με,
μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ότι
τα βέλη σου ενεπάγησαν μοι και
επεστήριξας επ'εμέ την χείρα σου.
Ούκ έστιν ίσσις εν τη σαρκί μου από
προσώπου της οργής σου· ούκ έστιν
ειρήνη εν τοις οστέοις μου από
προσώπου των αμαρτιών μου. Ότι αι
ανομίες μου υπερήραν την κεφαλήν
μου, ωσει φορτίον βαρύ εβαρύνθησαν
επ'εμέ. Προσώζεσαν και εσάπησαν οι
μώλωπες μου από προσώπου της
αφροσύνης μου. Εταλαιπώρησα και
κατεκάμφθην έως τέλους· όλην την
ημέραν σκυθρωπάζων επορευόμην.
Ότι αι ψόαι μου επλήσθησαν
εμπαιγμάτων και ούκ έστιν ίσσις εν τη
σαρκί μου. Εκακώθην και εταπεινώθην
έως σφόδρα, ωρυόμην από στεναγμού
της καρδιάς μου. Κύριε, εναντίον σου
πάσα η επιθυμία μου, και ο στεναγμός
μου από σου ούκ απεκρύβη. Η καρδιά
μου εταράχθη, εγκατέλιπε με η ισχύς
μου, και το φως των οφθαλμών μου,
και αυτό ούκ έστι μετ'εμού. Οι φίλοι
μου και οι πλησίον μου εξ'εναντίας μου
ήγγισαν και έστησαν, και οι έγγιστα
μου από μακρόθεν έστησαν. Και
εξεβιάζοντο οι ζητούντες την ψυχήν
μου· και οι ζητούντες τα κακά μοι
ελάλησαν ματαιότητας και δολιότητας
όλην την ημέραν εμελέτησαν. Εγώ δε
ωσει κωφός ούκ ήκουον, και ωσει
άλαλος ούκ ανοίγων το στόμα αυτού.
Και εγενόμην ωσει άνθρωπος ούκ
ακούων και ούκ έχων εν τω στόματι
αυτού ελεγμούς. Ότι επί σοι, Κύριε,
ήλπισα· σύ εισακούση, Κύριε, ο Θεός
μου. Ότι είπον· Μήποτε επιχαρώσι μοι
οι εχθροί μου, και εν τω σαλευθήναι
πόδας μου, επ'εμέ
εμεγαλορρημόνησαν. Ότι εγώ εις
μάστιγας έτοιμος και η αληθών μου
ενώπιον μου έστι διαπαντός. Ότι την
ανομίαν μου εγώ αναγγελώ και
μεριμνήσω υπέρ της αμαρτίας μου. Οι
δε εχθροί μου ζώσι και κεκραταίωvται
υπέρ εμέ, και επληθύνθησαν οι
μισούντες με αδίκως. Οι

ανταποδιδόντες μοι κακά αντί αγαθών ενδιέβαλλον με, επεί κατεδίωκον αγαθωσύνην. Μή εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου, μη αποστής απ'εμού. Πρόσχες εις την βοήθειαν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.

Ψαλμός ΛΗ'. 38

Είπα· Φυλάξω τας οδούς μου του μη αμαρτάνειν με εν γλώσση μου· εθέμην τω στόματι μου φυλακὴν εν τω συστήναι τον αμαρτωλόν εναντίον μου. Εκωφώθην και εταπεινώθην και εσίγησα εξ αγαθών και το άλγημα μου ανεκαινίσθη. Εθερμάνθη η καρδιά μου εντός μου και εν τη μελέτη μου εκκαυθήσεται πυρ· ελάλησα εν γλώσση μου. Γνώρισον μοι, Κύριε, το πέρας μου και τον αριθμόν των ημερών μου, τίς ἐστιν, ἵνα γνω τί υστερώ εγώ. Ἰδοὺ παλαιστάς ἐθου τας ἡμέρας μου και η υπόστασις μου ωσεὶ ουδέν ενώπιον σου· πλήν τα σύμπαντα ματαιότης, πας ἄνθρωπος ζων. Μέντοιγε εν εικόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος, πλήν μάτην ταράσσεται· θησαυρίζει και οὐ γινώσκει τίς συνάξει αυτά. Και νυν, τίς η υπομονή μου; ουχὶ ο Κύριος; και η υπόστασις μου παρά σου ἐστιν. Από πασών των ανομιών μου ρύσαι με· ὄνειδος ἄφρονι, ἔδωκας με. Εκωφώθην και ἤνοιξα το στόμα μου, ὅτι σύ ἐποίησας. Απόστησον απ'εμού τας μάστιγας σου· από γαρ της ισχύος της χειρός σου εγώ ἐξέλιπον. Εν ελεγμοῖς υπέρ ανομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον, και ἐξέτηξας ως ἀράχνην την ψυχὴν αὐτοῦ· πλήν μάτην ταράσσεται πας ἄνθρωπος. Εισάκουσον της προσευχῆς μου, Κύριε, και της δεήσεως μου· ἐνώτισαι των δακρύων μου. Μή παρασιωπήσης, ὅτι παροικος εγώ εἰμι παρά σοι και παρεπίδημος, καθὼς πάντες οι πατέρες μου. Ἄνες μου, ἵνα ἀναψύξω προ του με ἀπελθεῖν, και ουκέτι ου μή υπάρξω.

Ψαλμός ΛΘ'. 39

Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι και εισηκούσε της δεήσεως μου. Και ἀνήγαγε με εκ

λάκκου ταιπιωρίας και από πηλού ἰλύος· και ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματα μου. Και ἐνέβαλεν εις το στόμα μου ἄσμα καινόν, ὕμνον τω Θεῷ ἡμῶν. Ὅψονται πολλοὶ και φοβηθήσονται, και ἐλπιούσιν ἐπὶ Κύριον. Μακάριος ἀνὴρ, οὐ ἐστι το ὄνομα Κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ και οὐκ ἐπέβλεψεν εις ματαιότητας και μανίας ψευδεῖς. Πολλὰ ἐποίησας συ, Κύριε ο Θεός μου, τα θαυμάσια σου, και τοις διαλογισμοῖς σου οὐκ ἐστι τίς ομοιωθήσεται σοι. Ἀπήγγειλα και ἐλάλησα, ἐπληθύνθησαν υπέρ αριθμόν. Θυσίαν και προσφοράν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δε κατηρίσω μοι. Ολοκαυτώματα και περί αμαρτίας οὐκ ἤτησας. Τότε εἶπον· Ἰδοὺ ἤκω· εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περί εμού. Του ποιῆσαι το θέλημα σου, ο Θεός μου, ἠβουλήθην και τον νόμον σου εν μέσω της κοιλίας μου. Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην εν ἐκκλησία μεγάλη· ἰδοὺ τα χεῖλη μου ου μη κωλύσω, Κύριε, σύ ἐγνώως. Την δικαιοσύνην σου οὐκ ἐκρυσσα εν τη καρδία μου· την ἀλήθειαν σου και το σωτήριον σου εἶπα. Οὐκ ἐκρυσσα το ἔλεος σου και την ἀλήθειαν σου από συναγωγῆς πολλῆς. Συ δε, Κύριε, μη μακρύνης τους οἰκτοισμούς σου απ'εμού· το ἔλεος σου και η ἀλήθεια σου διαπαντός ἀντιλάβοντο μου. Ὅτι περιέσχον με κακά, ὡν οὐκ ἐστιν ἀριθμός· κατέλαβον με αι ανομίαι μου και οὐκ ἠδυνήθην του βλέπειν. Ἐπληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλῆς μου και η καρδία μου ἐγκατέλιπε με. Εὐδόκησον, Κύριε, του ρύσασθαι με· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι πρόσχες. Καταισχυνθείσαν και εντραπήσαν ἅμα οι ζητούντες την ψυχὴν μου του ἐξάραι αὐτήν· ἀποστραφείσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθείσαν οι θέλοντες μοι κακά. Κομισάσθωσαν παραχρῆμα αἰσχύνην αὐτῶν οι λέγοντες μοι, εὐγε, εὐγε. Ἀγαλλιάσθωσαν και εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοι πάντες οι ζητούντες σε, Κύριε· και εἰπάτωσαν διαπαντός, μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι ἀγαπῶντες το σωτήριον σου. Εγώ δε πτωχός εἰμι και πένης, Κύριος φροντιεῖ μοι· βοηθός μου και υπερασπιστής μου ει συ, ο Θεός μου, μή χρονίσης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα

Ψαλμός Μ'. 40

Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα, εν ημέρα πονηρά ρύσεται αυτόν ο Κύριος. Κύριος διαφυλάξει αυτόν και ζήσει αυτόν και μακαρίσει αυτόν εν τη γη και μη παραδώ αυτόν εις χείρας εχθρών αυτού. Κύριος βοηθήσει αυτόν επί κλίνης οδύνης αυτού, όλην την κοίτην αυτού έστρεψας εν τη αρρωστία αυτού. Εγώ είπα· Κύριε, ελέησον με, ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτον σοι. Οι εχθροί μου είπον κακά μοι· πότε αποθανείται και απολείται το όνομα αυτού; Και εισεπορεύετο του ιδείν, μάτην ελάλει η καρδιά αυτού, συνήγαγεν ανομίαν εαυτώ· εξεπορεύετο έξω και ελάλει επί το αυτό. Κατ'εμού ελογίζοντο κακά μοι. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ'εμού· μη ο κοιμώμενος ουχί προσθήσει του αναστήναι; Και γαρ άνθρωπος της ειρήνης μου, εφ'ον ήλπισα, ο εσθίων άρτους μου εμεγάλυνεν επ'εμέ πτερνισμόν. Σύ δε, Κύριε, ελέησον με, και ανάστησον με, και ανταποδώσω αυτοίς. Εν τούτω έγνων, ότι τεθέληκας με, ότι ου μή επιχαρή ο εχθρός μου επ'εμέ. Εμού δε δια την ακακίαν αντελάβου και εβεβαίωσας με ενώπιον σου εις τον αιώνα. Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ από του αιώνος και εις τον αιώνα. Γένοιτο, γένοιτο.

Ψαλμός ΜΑ'. 41

Ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου προς σε, ο Θεός. Εδίψησεν η ψυχή μου προς τον Θεόν, τον ισχυρόν, τον ζώντα· πότε ήξω και οφθήσομαι τω προσώπω του Θεού; Εγενήθη τα δάκρυα μου εμοί άρτος ημέρας και νυκτός, εν τω λέγεσθαι με καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ταύτα εμνήσθην, και εξέχεα επ'εμέ την ψυχήν μου, ότι διελεύσομαι εν τόπω σκηνης θαυμαστής, έως του οίκου του Θεού, εν φωνή αγαλλιάσεως και εξομολογήσεως ήχου εορτάζοντος. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και

ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτώ, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου. Προς εμαυτόν η ψυχή μου εταράχθη, δια τούτο μνησθήσομαι σου εκ γης Ιορδάνου και Ερμωνιείμ, από όρους μικρού. Άβυσσος άβυσσον επικαλείται, εις φωνήν των καταρακτών σου· πάντες οι μετεωρισμοί σου και τα κύματα σου επ'εμέ διήλθον. Ημέρας εντελείται Κύριος το έλεος αυτού, και νυκτός ωδή αυτώ, παρ'εμοί προσευχή τω Θεώ της ζωής μου. Ερώ τω Θεώ· αντιλήπτωρ μου ει· Διατί μου επελάθου; και ινατί σκυθρωπάζων πορεύομαι εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εν τω καταθλάσθαι τα οστά μου, ωνειδίζον με οι εχθροί μου· εν τω λέγειν αυτούς μοι καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτώ, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου.

Ψαλμός ΜΒ'. 42

Κρίνον με ο Θεός, και δίκασον την δίκην μου εξ έθνους ούχ οσίου, από ανθρώπου αδίκου και δολίου ρύσαι με. Ότι συ εί ο Θεός κραταίωμα μου, ινατί απώσω με; και ινατί σκυθρωπάζων πορεύομαι, εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εξαπόστειλον το φως σου και την αληθειαν σου, αυτά με ωδήγησαν, και ήγαγον με εις όρος άγιον σου και εις τα σκηνώματα σου. Και εισελεύσομαι προς το θυσιαστήριον του Θεού, προς τον Θεόν τον ευφραίνοντα την νεότητα μου· εξομολογήσομαι σοι εν κιθάρα, ο Θεός, ο Θεός μου. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτώ, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΜΓ'. 43

Ο Θεός εν τοις ωσίν ημών ακούσαμεν και οι πατέρες ημών ανήγγειλαν ημίν έργον, ο ειργάσω εν ταις ημέραις αυτών, εν ημέραις αρχαίαις. Η χείρ

σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, και κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκάκωσας λαούς, και ἐξέβαλες αὐτούς. Οὐ γαρ ἐν τῇ ρομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν και ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς. Ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου και ὁ βραχίων σου, και ὁ φωτισμός του προσώπου σου, ὅτι ἠυδόκησας ἐν αὐτοῖς. Σὺ εἶ αὐτός ὁ Βασιλεὺς μου και ὁ Θεός μου, ὁ ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας Ἰακώβ. Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν κερατιοῦμεν και ἐν τῷ ὀνόματι σου ἐξουθενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους ἡμῖν. Οὐ γαρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπῶ και ἡ ρομφαία μου οὐ σώσει με. Ἐσωσας γαρ ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων ἡμᾶς και τοὺς μισούντας ἡμᾶς κατήσχυνας. Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθησόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν και ἐν τῷ ὀνόματι σου ἐξομολογηθησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. Νυνὶ δε ἀπώσω και κατήσχυνας ἡμᾶς και οὐκ ἐξελεύσῃ ὁ Θεός ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν. Ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τὰ ὀπίσω παρά τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, και οἱ μισούντες ἡμᾶς διήρπαζον ἐαυτοῖς. Ἐδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώσεως και ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας ἡμᾶς. Ἀπέδου τὸν λαόν σου ἀνευ τιμῆς και οὐκ ἦν πλήθος ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν ἡμῶν. Ἐθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μκκτηρισμόν και χλευασμόν τοῖς κύκλῳ ἡμῶν. Ἐθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου κατεναντίον μου ἐστὶ, και ἡ αἰσχὺνὴ του προσώπου μου ἐκάλυψε με. Ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος και καταλαλούντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ και ἐκδιώκοντος. Ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς και οὐκ ἐπελαθόμεθα σου, και οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου. Και οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν και ἐξέκλινας τὰς τρίβους ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου. Ὅτι ἐταπεινώσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ κακώσεως, και ἐπεκάλυπεν ἡμᾶς σκιά θανάτου. Εἶ ἐπελαθόμεθα του ὀνόματος του Θεοῦ ἡμῶν και εἶ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον. Οὐχὶ ὁ Θεός ἐκζητήσει ταῦτα; αὐτός γαρ γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας. Ὅτι ἕνεκα σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν,

ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἐξεγέρθητι, ἰνατὶ ὑπνοῖς, Κύριε; ἀνάστηθι και μὴ ἀπώσῃ εἰς τέλος. Ἰνατὶ τὸ πρόσωπον σου ἀποστρέφεις; ἐπιλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν και τῆς θλίψεως ἡμῶν; Ὅτι ἐταπεινώθη εἰς χεῖρον ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἐκολλήθη εἰς γῆν ἡ γαστήρ ἡμῶν. Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν και λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν του ὀνόματος σου.

Ψαλμός ΜΔ'. 44

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν· λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ· ἡ γλῶσσα μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου. Ωραῖος κάλλει παρά τοὺς υἱούς των ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσι σου, δια τοῦτο εὐλόγησε σε ὁ Θεός εἰς τὸν αἰῶνα. Περιζῶσαι τὴν ρομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ωραιότητι σου και τῷ κάλλει σου. Και ἐντεινον και κατευοδού και βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας και πραότητος και δικαιοσύνης· και ὀδηγήσει σε θαυμαστώσ ἡ δεξιὰ σου. Τα βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται, ἐν καρδία ἐχθρῶν του βασιλέως. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα του αἰῶνος· ράβδος εὐθύτητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην και ἐμίσησας ἀνομίαν· δια τοῦτο ἐχρίσε σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρά τοὺς μετόχους σου. Σμύρνα και στακτὴ και κασσία ἀπὸ των ἰματίων σου, ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων· ἐξ ὧν εὐφραναν σε θυγατέρες βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου. Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν, ἐν ἰματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἄκουσον, θύγατερ, και ἴδε, και κλίνον τὸ οὖς σου και ἐπιλάθου του λαοῦ σου και του οἴκου του πατρός σου. Και ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς του κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστὶ Κύριος σου, και προσκυνήσεις αὐτῷ. Και προσκυνήσουσιν αὐτῷ θυγατέρες Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οἱ πλοῦσιοι του λαοῦ. Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς του βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἀπενεχθήσονται τῷ

βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται σοι. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη και αγαλλιάσει, ακθήσονται εις ναόν βασιλέως. Αντί των πατέρων σου εγενήθησαν σοι υιοί· καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάσαν την γην. Μνησθήσομαι του ονόματος σου εν πάση γενεά και γενεά· δια τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τον αιώνα, και εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός ΜΕ'. 45

Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις, βοηθός εν θλίψεσι ταις ευρούσαις ημάς σφόδρα. Δια τούτο ού φοβηθησόμεθα εν τω ταράσσεσθαι την γην και μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών. Ήχησαν και εταράχθησαν τα ύδατα αυτών, εταράχθησαν τα όρη εν τη κραταιότητι αυτού. Του ποταμού τα ορμήματα ευφραίνουσι την πόλιν του Θεού· ηγίασε το σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος. Ο Θεός εν μέσω αυτής και ού σαλευθήσεται· βοηθησει αυτή ο Θεός το προς πρωί πρωί. Εταράχθησαν έθνη, έκλιναν βασιλείαι, έδωκε φωνήν αυτού ο Ύψιστος, εσαλεύθη η γη. Κύριος των δυνάμεων μεθ'ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ. Δεύτε και ίδετε τα έργα του Θεού, ά έθετο τέρατα επί της γης. Ανταναιρών πολέμους μέχρι των περάτων της γης· τόξον συντρίψει και συνθλάσει όπλον και θυρεούς κατακαύσει εν πυρί. Σχολάσατε και γνώτε, ότι εγώ είμι ο Θεός· υψωθήσομαι εν τοις έθνεσιν, υψωθήσομαι εν τη γη. Κύριος των δυνάμεων μεθ'ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός, Ιακώβ.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ψαλμός ΜΣΤ'. 46

Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξατε τω Θεώ εν φωνή αγαλλιάσεως. Ότι Κύριος ύψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην. Υπέταξε λαούς ημίν και έθνη υπό τους πόδας ημών. Εξελέξατο ημίν την κληρονομίαν εαυτώ, την καλλονήν Ιακώβ, ήν ηγάπησεν. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος. Ψάλατε τω Θεώ ημών, ψάλατε· ψάλατε τω βασιλεί ημών, ψάλατε. Ότι βασιλεύς πάσης της γης ο Θεός, ψάλατε συνετός. Εβασίλευσεν ο Θεός επί τα έθνη· ο Θεός κάθηται επί θρόνου αγίου αυτού. Άρχοντες λαών συνήχθησαν μετά του Θεού Αβραάμ, ότι του Θεού οι κραταιοί της γης σφόδρα επήρθησαν.

Ψαλμός ΜΖ'. 47

Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, εν πόλει του Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού, ευρίζω αγαλλιάματι πάσης της γης. Όρη Σιών, τα πλευρά του βορρά, η πόλις του βασιλέως του μεγάλου. Ο Θεός εν ταις βάρεσιν αυτής γινώσκεται, όταν αντιλαμβάνηται αυτής. Ότι ιδού οι βασιλείς της γής συνήχθησαν, διήλθοσαν επί το αυτό. Αυτοί ιδόντες ούτως εθαύμασαν, εταράχθησαν, εσαλεύθησαν, τρόμος επελάβετο αυτών· εκεί ωδίνες ως τικτούσης. Εν πνεύματι βιαίω συντρίψεις πλοία Θαρσείς. Καθάπερ ηκούσαμεν, ούτω και είδομεν εν πόλει Κυρίου των δυνάμεων, εν πόλει του Θεού ημών. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Υπελάβομεν, ο Θεός, το έλεος σου εν μέσω του λαού σου. Κατά το όνομα σου, ο Θεός, ούτω και η αίνεσις σου επί τα πέρατα της γης, δικαιοσύνης πλήρης η δεξιά σου. Ευφρανθήτω το όρος Σιών και αγαλλιάσθωσαν αι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν κριμάτων, σου Κύριε. Κυκλώσατε Σιών και περιλάβετε αυτήν, διηγήσασθε εν τοις πύργοις

αυτής. Θέσθε τας καρδίας υμών εις την δύναμιν αυτής και καταδιέλεσθε τας βάρεις αυτής, όπως αν διηγήσησθε εις γενεάν ετέραν. Ὅτι οὗτος ἔστιν ὁ Θεός ἡμῶν εις τον αἰῶνα και εις τον αἰῶνα του αἰῶνος· αὐτός ποιμανεῖ ἡμᾶς εις τους αἰῶνας.

Ψαλμός ΜΗ'. 48

Ακούσατε ταῦτα πάντα τα ἔθνη, ενωπίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες την οικουμένην. Οἱ τε γηγενεῖς και οἱ υιοῖ των ἀνθρώπων, ἐπὶ το αὐτό πλοῦσιος και πένης. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και ἡ μελέτη της καρδίας μου σύνεσιν. Κλινῶ εις παραβολήν το οὖς μου, ανοίξω εν ψαλτηρίῳ το πρόβλημα μου. Ἰνατί φοβούμαι εν ἡμέρα πονηρά; ἡ ἀνομία της πτέρνης μου κυκλώσει με. Οἱ πεπειθότες ἐπὶ τη δυνάμει αὐτῶν και ἐπὶ τῷ πλήθει του πλοῦτου αὐτῶν καυχώμενοι. Ἀδελφός οὐ λυτροῦται, λυτρώσεται ἀνθρωπος; Οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα εαυτοῦ και την τιμὴν της λυτρώσεως της ψυχῆς αὐτοῦ και ἐκοπίασεν εις τον αἰῶνα και ζήσεται εις τέλος. Ὅτι οὐκ ὄψεται καταφθοράν, ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας. Ἐπὶ το αὐτό ἀφρων και ἄνους ἀπολούνται και καταλείψουσιν ἀλλοτρίοις τον πλοῦτον αὐτῶν. Και οἱ τάφοι αὐτῶν οικία αὐτῶν εις τον αἰῶνα· σκηνώματα αὐτῶν εις γενεάν και γενεάν, ἐπεκαλέσαντο τα ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ των γαιῶν αὐτῶν. Και ἀνθρωπος εν τιμῆ ὦν οὐ συνήκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις και ὠμοιώθη αυτοῖς. Αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκάνδαλον αυτοῖς και μετὰ ταῦτα εν τῷ στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσιν. Ὡς πρόβατα εν ἄδῃ ἔθεντο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτοὺς. Και κατακυριεύσουσιν αὐτῶν οἱ εὐθεῖς το πρωῖ, και ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται εν τῷ ἄδῃ, εκ της δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν. Πλήν ὁ Θεός λυτρώσεται την ψυχὴν μου εκ χειρός ἀδοῦ ὅταν λαμβάνῃ με. Μη φοβού, ὅταν πλουτήσῃ ἀνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα του οἴκου αὐτοῦ. Ὅτι οὐκ εν τῷ ἀποθνήσκῃ αὐτόν λήπεται τα πάντα, οὐδέ συγκαταβήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ. Ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εν τη ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται,

ἐξομολογήσεται σοι, ὅταν ἀγαθῆς αὐτῷ. Εἰσελεύσεται ἕως γενεᾶς πατέρων αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος οὐκ ὄψεται φως. Και ἀνθρωπος εν τιμῆ ὦν οὐ συνήκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις και ὠμοιώθη αυτοῖς.

Δόξα. Και νυν. Ἀλληλουῖα.

Ψαλμός ΜΘ'. 49

Θεός Θεῶν Κύριος ἐλάλησε και ἐκάλεσε την γῆν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν. Εκ Σιών ἡ εὐπρέπεια της ὠραιότητος αὐτοῦ. Ὁ Θεός ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεός ἡμῶν, και οὐ παρασιωπήσεται. Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται, και κύκλω αὐτοῦ καταιγὶς σφόδρα. Προσκαλέσεται τον οὐρανόν ἄνω και την γῆν, του διακρίνει τον λαόν αὐτοῦ. Συναγάγετε αὐτῷ τους οσίους αὐτοῦ, τους διατιθεμένους την διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίαις. Και ἀναγγελοῦσιν οἱ οὐρανοὶ την δικαιοσύνην αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεός κριτῆς ἔστιν. Ἄκουσον, λαός μου, και λαλήσω σοι, Ἰσραὴλ, και διαμαρτύρομαι σοι· ὁ Θεός, ὁ Θεός σου εἰμὶ ἐγώ. Οὐκ ἐπι ταις θυσίαις σου ἐλέγξω σε, τα δε ὀλοκαυτώματα σου ἐνώπιον μου ἔστι διαπαντός. Οὐ δέξομαι εκ του οἴκου σου μόσχους, οὐδέ εκ των ποιμνίων σου χιμάρους. Ὅτι ἐμὰ ἔστι πάντα τα θηρία του ἀγροῦ, κτήνη εν τοῖς ὄρεσι και βόες. Ἐγνώκα πάντα τα πετεινά του οὐρανοῦ, και ὠραιότης μετ' ἐμοῦ ἔστιν. Ἐάν πεινάσω, οὐ μὴ σοι εἶπω, ἐμὴ γὰρ ἔστιν ἡ οικουμένη και το πλήρωμα αὐτῆς. Μὴ φάγομαι κρέας ταύρων, ἢ αἷμα τράγων πίομαι; Θύσον τῷ Θεῷ θυσίαν ἀινέσεως, και ἀπόδος τῷ Υψίστῳ τας εὐχὰς σου. Και ἐπικαλέσαι με εν ἡμέρα θλίψεως σου, και ἐξελοῦμαι σε και δοξάσεις με. Τῷ δε ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰνατί συ ἐκδιηγῇ τα δικαιώματα μου και ἀναλαμβάνεις την διαθήκην μου δια στόματος σου; Σὺ ἐμίσησας παιδεῖαν και ἐξέβαλες τους λόγους μου εις τα ὀπίσω. Εἰ ἐθεώρεις κλέπτῃν, συνέτρεχες αὐτῷ, και μετὰ μοιχοῦ την μερίδα σου ἐτίθεις. Το στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, και ἡ γλῶσσα σου περιέπλεκε δολιότηας. Καθήμενος

κατά του αδελφού σου κατελάεις και κατά του υιού της μητρός σου ετίθεις σκάνδαλον. Ταύτα εποίησας και εσίγησα· υπέλαβες ανομίαν, ότι έσομαι σοι όμοιος· ελέγξω σε και παραστήσω κατά πρόσωπον σου τας αμαρτίας σου. Σύνετε δη ταύτα, οι επιλανθανόμενοι του Θεού, μήποτε αρπάση, και ού μη ή ο ρυόμενος. Θυσία αιnéσεως δοξάσει με, και εκεί οδός, ή δείξω αυτώ το σωτήριον μου.

Ψαλμός Ν'. 50

Ελέησον με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεος σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημα μου. Επί πλείον πλύνον με από της ανομίας μου και από της αμαρτίας μου καθάρισον με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Σοί μόνω ήμαρτον και το πονηρόν ενώπιον σου εποίησα· όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις οσου και νικήσης εν τω κρίνεσθαι σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησε με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσας μοι. Ραντιείς με υσσώπω και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην, αγαλλιάζονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπον σου από των αμαρτιών μου και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μή απορρίψης με από του προσώπου σου και το πνεύμα σου το άγιον μη αντανέλης απ'εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και πνεύματι ηγεμονικώ στήριζον με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαι με εξ αιμάτων, ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου, αγαλλιάζεται η γλώσσα μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσιν σου. Ότι εί ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν' ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα

συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ούκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριον σου μόσχους.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΝΑ'. 51

Τί εγκουχά εν κακία ο δυνατός; Ανομίαν όλην την ημέραν, αδικίαν ελογίσατο η γλώσσα σου, ωσει ξυρόν ηκονημένον εποίησας δόλον. Ηγάπησας κακίαν υπέρ αγαθωσύνην, αδικίαν υπέρ του λαλήσαι δικαιοσύνην. Ηγάπησας πάντα τα ρήματα καταποντισμού, γλώσσαν δολίαν. Δια τούτο ο Θεός καθέλοι σε εις τέλος· εκτίλαι σε και μεταναστεύσαι σε από σκηνώματος σου και το ρίζωμα σου εκ γης ζώντων. Όψονται δίκαιοι και φοβηθήσονται, και επ'αυτόν γελάσονται και ερούσιν. Ιδού άνθρωπος, ός ούκ έθετο τον Θεόν βοηθόν αυτού, αλλ' επήλπισεν επί τω πλήθει του πλούτου αυτού, και ενεδυναμώθη επί τη ματαιότητι αυτού. Εγώ δε, ωσει ελαία κατάκαρπος εν τω οίκω του Θεού· ήλπισα επί το έλεος του Θεού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Εξομολογήσομαι σοι εις τον αιώνα, ότι εποίησας, και υπομενώ το όνομα σου, ότι χρηστόν εναντίον των οσίων σου.

Ψαλμός ΝΒ'. 52

Είπεν άφρων εν τη καρδιά αυτού· Ούκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν και εβδελύχθησαν εν ανομίαις, ούκ έστι ποιών αγαθόν. Ο Θεός εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν εί έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ούκ έστι ποιών αγαθόν, ούκ έστιν έως ενός. Ουχί γνώσσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, οι κατεσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου; τον Κύριον ούκ επεκαλέσαντο. Εκεί εφοβήθησαν

φόβον, οὐ οὐκ ἦν φόβος· ὅτι ὁ Θεός διεσκόρπισεν ὀστά ἀνθρωπαρέσκων, κατησχύνθησαν, ὅτι ὁ Θεός ἐξουδένωσεν αὐτούς. Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι τὸν Θεὸν τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

Ψαλμός ΝΓ΄. 53

Ὁ Θεός ἐν τῷ ὀνόματι σου σώσον με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματος μου. Ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμέ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεός βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου, ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματι σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν. Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπείδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλμός ΝΔ΄. 54

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχὴν μου, καὶ μὴ υπερίδης τὴν δέησιν μου. Πρόσχες μοι καὶ εἰσάκουσον μου· ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου καὶ ἐταράχθην ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ καὶ ἀπὸ θλίψεως ἀμαρτωλοῦ. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνομίαν καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι. Ἡ καρδίᾳ μου ἐταράχθην ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ. Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψε με σκότος. Καὶ εἶπα· Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστεράς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω; Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠυλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ. Προσεδεχόμενον τὸν Θεόν, τὸν σώζοντα με ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ ἀπὸ καταγίδος. Καταπόντισον, Κύριε, καὶ καταδίελε τὰς γλῶσσας αὐτῶν, ὅτι εἶδον ἀνομίαν καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ πόλει. Ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς· ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ ἀδικία. Καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τόκος καὶ δόλος. Ὅτι εἶ ὁ ἐχθρὸς ὠνείδισε με, ὑπήνεγκα

ἀν· καὶ εἶ ὁ μισὼν ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρημόνησεν, ἐκρύβην ἀν ἀπ' αὐτοῦ. Σὺ δε, ἀνθρώπε ἰσόψυχε, ἠγεμὼν μου, καὶ γνωστὲ μου. Ὅς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανας μοι ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθην ἐν ὁμοιοῖα. Ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ' αὐτούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες· ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεόν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου. Ἐσπέρας καὶ πρωί καὶ μεσημβρίας διηγῆσομαι καὶ ἀπαγγεῶ, καὶ εἰσακούσεται τῆς φωνῆς μου. Λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι· ὅτι ἐν πολλοῖς ἦσαν συν ἐμοί. Εἰσακούσεται ὁ Θεὸς καὶ ταπεινώσει αὐτούς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰῶνων. Οὐ γὰρ ἔστιν αὐτοῖς ἀντάλλαγμα, ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀποδιδόναι· ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἤγγισαν αἱ καρδίαι αὐτῶν· ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοὶ εἰσι βολίδες. Ἐπίρριπον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ. Σὺ δε, ὁ Θεός, κατάξεις αὐτούς εἰς φρέαρ διαφθοράς. Ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότητος οὐ μὴ ἠμισεύσωσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν· ἐγὼ δε, Κύριε, ἐλπῶ ἐπὶ σε.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλουῖα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΟΓΔΟΟΝ

Ψαλμός ΝΕ'. 55

Ελέησον με ο Θεός, ότι κατεπάτησε με άνθρωπος όλην την ημέραν, πολεμών έθλιψε με. Κατεπάτησαν με οι εχθροί μου όλην την ημέραν, ότι πολλοί οι πολεμούντες με από ύψους. Ημέρας ου φοβηθήσομαι, εγώ δε ελπιώ επί σε. Εν τω Θεώ επαινέσω τους λόγους μου, επί τω Θεώ ήλπισα· ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σαρξ. Όλην την ημέραν τους λόγους μου εβδελύσσοντο· κατ'εμού πάντες οι διαλογισμοί αυτών εις κακόν. Παροικήσουσι και κατακρύψουσιν· αυτοί την πτέρναν μου φυλάξουσιν, καθάπερ υπεμειναν την ψυχήν μου. Υπερ του μηθενός σώσεις αυτούς, εν οργή λαούς κατάξεις, ο Θεός. Την ζωήν μου εξήγγειλα σοι· έθου τα δάκρυα μου ενώπιον σου, ως και εν τη επαγγελία σου. Επιστρέψουσιν οι εχθροί μου εις τα οπίσω· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ιδού έγνων ότι Θεός μου ει συ. Επί τω Θεώ αιnéσω ρήμα, επί τω Κυρίω αιnéσω λόγον. Επί τω Θεώ ήλπισα, ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι άνθρωπος. Εν εμοί, ο Θεός, ευχαί, ας αποδώσω αιnéσεως σου. Ότι ερρύσω την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος, του ευαρεστήσαι ενώπιον Κυρίου, εν φωτί ζώντων.

Ψαλμός ΝΣΤ'. 56

Ελέησον με, ο Θεός, ελέησον με· ότι επί σε πέποιθεν η ψυχή μου και εν τη σκιά των πτερύγων σου ελπιώ, έως ου παρέλθη η ανομία. Κεκράζομαι προς τον Θεόν τον Ύψιστον, τον Θεόν τον ευεργετήσαντα με. Εξαπέστειλεν εξ ουρανού, και έσωσε με, έδωκεν εις όνειδος τους καταπατούντας με. Εξαπέστειλεν ο Θεός το έλεος αυτού και την αλήθειαν αυτού, και ερρύσατο την ψυχήν μου εκ μέσου σκύμνων· εκοιμήθην τεταραγμένος. Υιοί ανθρώπων, οι ιδόντες αυτών όπλα και

βέλη, και η γλώσσα αυτών μάχαιρα οξεία. Υψώθητι επί τους ουραμούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Παγίδα ητοίμασαν τοις ποσί μου και κατέκαμψαν την ψυχήν μου· ώρυξαν προ προσώπου μου βόθρον και ενέπεσον εις αυτόν. Ετοιμή η καρδιά μου, ο Θεός, ετοιμή η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι η δόξα μου, εξεγέρθητι ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι εμεγαλύνθη εως των ουρανών το έλεος σου και εως των νεφελών η αλήθεια σου. Υψώθητι επί τους ουραμούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου.

Ψαλμός ΝΖ'. 57

Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε, ευθείας κρίνετε, οι υιοί των ανθρώπων. Και γαρ εν καρδιά ανομίαν εργάζεσθε εν τη γη, αδικίαν αι χείρες υμών συμπλέκουσι. Απηλλοτριώθησαν οι αμαρτωλοί από μήτρας, επλανήθησαν από γαστρός, ελάλησαν ψευδή. Ουμός αυτοίς κατά την ομοίωσιν του όφεως, ωσει ασπίδος κωφής και βουούσης τα ώτα αυτής, Ότις ουκ εισακούσεται φωνής επαδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευόμενου παρά σοφού. Ο Θεός συντρίψει τους οδόντας αυτών εν τω στόματι αυτών· τας μύλας των λεόντων συνέθλασεν ο Κύριος. Εξουθενωθήσονται ωσει ύδωρ διαπορευόμενον· εντενεί το τόξον αυτού, εως ου ασθενήσουσι. Ωσει κηρός τακείς ανταναιρεθήσονται· έπεσε πυρ επ'αυτούς και ουκ είδον τον ήλιον. Προ του συνιέναι τας ακάνθας ημών την ράμνον, ωσει ζώντας, ωσει εν οργή καταπίεται αυτούς. Ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ιδη εκδίκησιν, τας χείρας αυτού νίψεται εν τω αίματι του αμαρτωλού. Και ερεί άνθρωπος· Ει άρα έστι καρπός τω δικαίω, άρα έστιν ο Θεός, κρίνων αυτούς εν τη γή.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΝΗ'. 58

Εξελού με εκ των εχθρών μου, ο Θεός, και εκ των επανισταμένων επ'εμέ λύτρωσαι με. Ρύσαι με εκ των εργαζομένων την ανομίαν και εξ ανδρών αιμάτων σώσον με. Ὅτι ἰδοὺ ἐθήρευσαν την ψυχὴν μου, ἐπέθεντο ἐπ'εμέ κραταιοί· οὔτε ἡ ανομία μου οὔτε ἡ ἀμαρτία μου, Κύριε. Ἄνευ ανομίας ἔδραμον και κατεύθυνα· ἐξεργέθητι εἰς συνάντησιν μου και ἴδε. Και συ, Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ἰσραήλ, πρόσχες του επισκέψασθαι πάντα τα ἔθνη· μη οἰκτειρήσης πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν. Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν. Ἰδοὺ αὐτοὶ ἀποφθέγγονται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν και ρομφαία ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν· ὅτι τίς ἤκουσε; Και συ, Κύριε, ἐκγελάσεις αὐτούς, ἐξουδενώσεις πάντα τα ἔθνη. Το κράτος μου πρὸς σε φυλάξω, ὅτι συ ο Θεός ἀντιλήπτωρ μου εἶ. Ο Θεός μου, το ἔλεος σου προφθάσει με· ο Θεός μου δείξει μοι ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου. Μη ἀποκτείνης αὐτούς, μήποτε ἐπιλάθωνται του νόμου σου· διασκόρπισον αὐτούς ἐν τῇ δυνάμει σου και κατάγαγε αὐτούς ο ὑπερασπιστής μου, Κύριε. Ἀμαρτία στόματος αὐτῶν, λόγος χειλέων αὐτῶν· και συλληφθήτωσαν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν· και ἐξ ἀράς και ψεύδους διαγγελήσονται συντέλειαι. Ἐν ὀργῇ συντελείας, και οὐ μη υπάρξωσι· και γινώσκονται, ὅτι Θεός δεσπόζει του Ἰακώβ και των περάτων τῆς γῆς. Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν, και λιμώξουσιν ως κύων, και κυκλώσουσι πόλιν. Αὐτοὶ διασκορπισθήσονται του φαγεῖν· ἐάν δε μη χορτασθῶσι και γογγύσουσι. Ἐγὼ δε ἄσομαι τῇ δυνάμει σου και ἀγαλλιάσομαι το πρῶτὸ ἔλεος σου· ὅτι ἐγενήθη ἀντιλήπτωρ μου και καταφυγή μου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως μου. Βοηθός μου εἶ, σοι ψαλῶ· ὅτι συ, ο Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ο Θεός μου, το ἔλεος μου.

Ψαλμός ΝΘ'.59

Ο Θεός, ἀπώσω ἡμᾶς· και καθείλες ἡμᾶς· ὠργίσθης, και ὠκτείρησας ἡμᾶς.

Συνέσεισας την γῆν και συνετάραξας αὐτήν· ἴασαι τα συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη. Ἐδείξας τῷ λαῷ σου σκληρά· ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως. Ἐδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν, του φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τῆς οὐχίας. Ὅπως ἀνρυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σώσον τῇ δεξιᾷ σου, και ἐπάκουσον μου. Ο Θεός ἐλάλησεν ἐν τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ· ἀγαλλιάσομαι και διαμεριῶ Σίκιμα, και την κοιλάδα των σκηνῶν διαμετρήσω. Ἐμός ἐστὶ Γαλαάδ, και ἐμός ἐστὶ Μανασσῆς, και Ἐφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου· Ἰούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου· ἐπὶ την Ἰουμαίαν ἐκτενώ το ὑπόδημα μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν. Τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιοχῆς; ἢ τίς ὀδηγήσει με εἰς τῆς Ἰουμαίας; Οὐχί συ, ο Θεός, ο ἀπώσαμενος ἡμᾶς; και οὐκ ἐξελεύσῃ ο Θεός ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν; Δος ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, και ματαία σωτηρία ἀνθρώπου. Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν και αὐτός ἐξουδενώσει τους θλίβοντας ἡμᾶς.

Ψαλμός Ξ'.60

Εἰσάκουσον, ο Θεός, τῆς δεήσεως μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου. Ἀπὸ των περάτων τῆς γῆς πρὸς σε ἐκέκραξα, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι την καρδίαν μου· ἐν πέτρᾳ ὑψώσας με. Ὡδήγησας με, ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ. Παροικήσω ἐν τῷ σκηνώματί σου εἰς τους αἰῶνας· σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπη των πτερύγων σου. Ὅτι συ, ο Θεός, εἰσήκουσας των εὐχῶν μου· ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις το ὄνομα σου. Ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας του βασιλέως προσθήσεις, τα ἔτη αὐτοῦ εἰς ἡμέρας γενεᾶς και γενεᾶς. Διαμενεῖ εἰς τον αἰῶνα ἐνώπιον του Θεοῦ· ἔλεος και ἀλήθειαν τίς ἐκζητήσει; Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματι σου εἰς τους αἰῶνας, του ἀποδοῦναι με τας εὐχὰς μου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Δόξα. Και νυν. Ἀλληλουῖα.

Ψαλμός ΞΑ'.61

Ουχί τω Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου; παρ'αυτῷ γαρ το σωτήριον μου. Και γαρ αὐτός Θεός μου και σωτήρ μου, και αντιλήπτωρ μου· ου μη σαλευθῶ ἐπὶ πλείον. Ἔως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ'άνθρωπον; φονεύετε πάντες υμεῖς, ως τοίχῳ κεκλιμένῳ και φραγμῷ ὠσμένῳ; Πλην την τιμὴν μου ἐβουλεύσαντο ἀπώσασθαι· ἔδραμον ἐν δίψῃ· τῷ στόματι αὐτῶν εὐλόγουν και τὴ καρδία αὐτῶν κατηρώντο. Πλην τῷ Θεῷ υποτάγηθι ἡ ψυχὴ μου, ὅτι παρ'αυτῷ ἡ υπομονὴ μου. Ὅτι αὐτός Θεός μου και σωτήρ μου, αντιλήπτωρ μου· ου μη μεταναστεύσω. Ἐπὶ τῷ Θεῷ το σωτήριον μου και ἡ δόξα μου· ὁ Θεός τῆς βοηθείας μου και ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἐλπίζατε ἐπ'αὐτόν πάσα συναγωγὴ λαῶν, ἐκχέετε ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας υμῶν, ὅτι ὁ Θεός βοηθός ἡμῶν. Πλην μάταιοι οἱ υιοὶ τῶν ἀνθρώπων, ψευδεῖς οἱ υιοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς του ἀδικῆσαι· αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ το αὐτό. Μὴ ἐλπίζετε ἐπ'ἀδικίαν και ἐπὶ ἄρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐάν ρέῃ, μὴ προστίθεσθε καρδίαν. Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός· δύο ταῦτα ἤκουσα, ὅτι το κράτος του Θεοῦ και σου Κύριε, το ἔλεος· ὅτι συ ἀποδώσεις ἐκάστῳ κατὰ τα ἔργα αὐτοῦ.

Ψαλμός ΞΒ'. 62

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σε ὀρθρίζω· ἐδίψησε σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σαρξ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ και ἀβάτῳ και ἀνύδρῳ. Οὕτως ἐν τῷ ἀγίῳ ὠφθην σοι, του ἰδεῖν την δύναμιν σου και την δόξαν σου. Ὅτι κρείσσον το ἔλεος σου ὑπὲρ ζωᾶς· τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσι σε. Οὕτως εὐλογῆσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου· και ἐν τῷ ὀνόματι σου ἀρῶ τὰς χεῖρας μου. Ὡς ἐκ στέατος και πύργου ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου· και χεῖλη ἀγαλλιάσεως αινέσει το στόμα μου. Εἰ ἐμνημόνευον σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὀρθροῖς ἐμελέτων εἰς σε. Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, και ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι. Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου. Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν την ψυχὴν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς,

παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας· μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται. Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ· ἐπαινεθήσεται πας ὁ ὀμνῶν ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἀδίκῳ.

Ψαλμός ΞΓ'. 63

Εἰσάκουσον ὁ Θεός, τῆς προσευχῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαι με πρὸς σε· ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ την ψυχὴν μου. Σκέπασον με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν. Οἵτινες ἠκόνησαν ως ῥομφαίαν τὰς γλῶσσας αὐτῶν, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν, πρᾶγμα πικρόν. Του κατατοξεύσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον· ἐξάπινα κατατοξεύσουσιν αὐτόν και ου φοβηθήσονται. Ἐκραταίωσαν ἐαυτοῖς λόγον πονηρόν· διηγήσαντο του κρύψαι παγίδα· εἶπον· Τίς ὄψεται αὐτούς; Ἐξηρεύνησαν ἀνομίαν, ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις. Προσελεύσεται ἄνθρωπος και καρδία βαθεῖα· και ὑψωθήσεται ὁ Θεός. Βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν· και ἐξησθένησαν ἐπ' αὐτούς αἱ γλῶσσαι αὐτῶν. Ἐταράχθησαν πάντες οἱ θεωροῦντες αὐτούς· και ἐφοβήθη πας ἄνθρωπος. Και ἀνήγγειλαν τὰ ἔργα του Θεοῦ και τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνήκαν. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ και ἐλπεί ἐπ'αὐτόν· και ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τὴ καρδίᾳ.

Δοξα. Και νυν. Ἀλληλουῖα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΝΑΤΟΝ

Ψαλμός ΞΔ'.64

Σοι πρέπει ύμνος, ο Θεός, εν Σιών, και σοι αποδοθήσεται ευχή εν Ιερουσαλήμ. Εισάκουσον προσευχής μου, προς σε πάσα σαρξ ήξει. Λόγοι ανόμων υπερεδυνάμωσαν ημάς, και τας ασεβείας ημών συ ιλάση. Μακάριος, ον εξελέξω και προσελάβου, κατασκηνώσει εν ταις αυλαίς σου. Πλησθησόμεθα εν τοις αγαθοίς του οίκου σου· άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη. Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων των περάτων της γης και των εν θαλάσση μακράν. Ετοιμάζων όρη εν τη ισχύϊ αυτού, περιεζωσμένος εν δυναστεία, ο συνταράσσων το κύτος της θαλάσσης· ήχους κυμάτων αυτής τίς υποστήσεται; Ταραχθήσονται τα έθνη, και φοβηθήσονται οι κατοικούντες τα πέρατα από των σημείων σου· εξόδους πρωίας και εσπέρας τέρψεις. Επεσκέψω την γην, και εμέθυσας αυτήν, επλήθυνας του πλουτίσαι αυτήν. Ο ποταμός του Θεού επληρώθη υδάτων· ητοιμάσας την τροφήν αυτών, ότι ούτως η ετοιμασία. Τους αύλακας αυτής μέθυσον, πλήθυνον τα γεννήματα αυτής· εν ταις σταγόσιν αυτής ευφρανθήσεται ανατέλλουσα. Ευλογήσεις τον στέφανον του ενιαυτού της χρηστότητος σου, και τα πεδία σου πλησθήσονται πιότητος. Πιανθήσονται τα όρη της ερήμου και αγαλλίασιν οι βουνοί περιζώσονται. Ενεδύσαντο οι κριοί των προβάτων, και αι κοιλάδες πληθυνούσι σίτον· κεκράζονται και γαρ υμνήσουσι.

Ψαλμός ΞΕ'.65

Αλαλάξατε τω Κυρίω πάσα η γη. Ψάλατε δη τω ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αιnéσει αυτού. Είπατε τω Θεώ· Ως φοβερά τα έργα σου! εν τω πλήθει της δυνάμεως σου ψεύσονται σε οι εχθροί σου. Πάσα η γη προσκυνησάτωσαν σοι και

ψαλάτωσαν σοι· ψαλάτωσαν δη τω ονόματι σου, Ύψιστε. Δεύτε και ίδετε τα έργα του Θεού, ως φοβερός εν βουλαίς, υπέρ τους υιούς των ανθρώπων. Ο μεταστρέφων την θάλασσαν εις ξηράν· εν ποταμώ διελεύσονται ποδί· εκεί ευφρανθησόμεθα επ'αυτώ. Τω δεσπόζοντι εν τη δυναστεία αυτού του αιώνος· οι οφθαλμοί αυτού επί τα έθνη επιβλέπουσιν· οι παραπικραίνοντες μη υπούσθωσαν εν εαυτοίς. Ευλογείτε, έθνη, τον Θεόν ημών, και ακουτίσασθε την φωνήν της αιnéσεως αυτού, του θεμένου την ψυχήν μου εις ζωήν, και μη δόντος εις σάλον τους πόδας μου. Ότι εδοκίμασας ημάς, ο Θεός· επύρωςας ημάς ως πυρούται το αργύριον. Εισήγαγες ημάς εις την παγίδαΡ έθου θλίψεις επί τον νώτον ημών. Επεβίβασας ανθρώπους επί τας κεφαλάς ημών· διήλθομεν δια πυρός και ύδατος και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν. Εισελεύσομαι εις τον οίκον σου εν ολοκαυτώματι· αποδώσω σοι τας ευχάς μου, ας διέστειλε τα χείλη μου και ελάλησε το στόμα μου εν τη θλίψει μου. Ολοκαυτώματα μεμυελωμένα ανοίσω σοι μετά θυμιάματος και κριών· ανοίσω σοι βόας μετά χιμάρων. Δεύτε, ακούσατε, και διηγήσομαι υμίν, πάντες οι φοβούμενοι τον Θεόν, όσα εποίησε τη ψυχή μου. Προς αυτόν τω στόματι μου εκέκραξα και ύψωσα υπό την γλώσσαν μου. Αδικίαν ει εθεώρουν εν καρδία μου, μη εισακουσάτω μου Κύριος. Δια τούτο εισήκουσε μου ο Θεός, προσέσχε τη φωνή της δεήσεως μου. Ευλογητός ο Θεός, ος ούκ απέστησε την προσευχήν μου και το έλεος αυτού απ'εμού.

Ψαλμός ΞΣΤ'.66

Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς και ευλογήσαι ημάς· επιφάναι το πρόσωπον αυτού εφ'ημάς και ελεήσαι ημάς. Του γνώναι εν τη γη την οδόν σου, εν πάσιν έθνεσι το σωτήριον σου. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν οι λαοί πάντες. Ευφρανθήτωσαν και αγαλλιάσθωσαν έθνη, ότι κρινείς λαούς εν ευθύτητι και έθνη εν τη γη

οδηγήσεις. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί πάντες. Γη έδωκε τον καρπόν αυτής· ευλογήσαι ημάς ο Θεός, ο Θεός ημών. Ευλογήσαι ημάς ο Θεός· και φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τα πέρατα της γης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΞΖ' .67

Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν. Ως εκλείπει καπνός, εκλείπέτωσαν· ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός, ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου του Θεού. Και οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν· αγαλλιόσθωσαν ενώπιον του Θεού, τερφθήτωσαν εν ευφροσύνη. Άσατε τω Θεώ, ψάλατε τω ονόματι αυτού, ωδοποιήσατε τω επιβεβηκότι επί δυσμών· Κύριος όνομα αυτό· και αγαλλιόσθε ενώπιον αυτού. Ταραχθήτωσαν από προσώπου αυτού, του πατρός των ορφανών, του κριτού των χηρών· ο Θεός εν τόπω αγίω αυτού. Ο Θεός κατοικίζει μονοτρόπους εν οίκω, εξάγων πεπεδημένους εν ανδρεία, ομοίως τους παραπικραίνοντας, τους κατοικούντας εν τάφοις. Ο Θεός, εν τω εκπορεύεσθαι σε ενώπιον του λαού σου, εν τω διαβαίνειν σε εν τη ερήμω. Γη εσεισθη, και γαρ οι ουρανοί έσταξαν από προσώπου του Θεού του Σινά, από προσώπου του Θεού Ισραήλ. Βροχήν εκούσιον αφοριείς, ο Θεός, τη κληρονομία σου· και ησθένησε, συ δε κατηρίσω αυτήν. Τα ζώα σου κατοικούσιν εν αυτή· ητοίμασας εν τη χρηστότητι σου τω πτωχώ, ο Θεός. Κύριος δώσει ρήμα τοις ευαγγελιζόμενοις δυνάμει πολλή. Ο βασιλεύς των δυνάμεων του αγαπητού, τη ωραιότητι του οίκου διελέσθαι σκύλα. Εάν κοιμηθήτε αναμέσον των κλήρων, πτέρυγες περιστεράς· περιηργυρωμένοι, και τα μετάφρενα αυτής εν χλωρότητι χρυσίου. Εν τω διαστέλλειν τον Επουράνιον βασιλείς επ'αυτής χιονωθήσονται εν Σελμών, Όρος του

Θεού, όρος πίων, όρος τετυρωμένον, όρος πίων. Ινατί υπολαμβάνετε όρη τετυρωμένα, το όρος, ό ευδόκησεν ο Θεός κατοικείν εν αυτώ; και γαρ ο Κύριος κατασκηνώσει εις τέλος. Το άρμα του Θεού μυριοπλάσιον, χιλιάδες ευθηνούντων. Κύριος εν αυτοίς εν Σινά ην, εν τω αγίω. Αναβάς εις ύψος, ηχημαλώτευσας αιχημαλωσίαν, έλαβες δόματα εν ανθρώποις· και γαρ απειθούντας του κατασκηνώσαι. Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ'ημέραν· κατευοδώσαι ημίν Θεός των σωτηρίων ημών. Ο Θεός ημών, ο Θεός του σώζειν· και του Κυρίου Κυρίου αι διέξοδοι του θανάτου. Πλήν ο Θεός συνθλάσει κεφαλάς εχθρών αυτού, κορυφήν τριχός διαπορευομένων εν πλημμελείαις αυτών. Είπε Κύριος· εκ Βασάν επιστρέψω, επιστρέψω εν βυθοίς θαλάσσης. Όπως αν βαφή ο πους σου εν αίματι, η γλώσσα των κυνών σου εξ εχθρών παρ'αυτού. Εθεωρήθησαν αι πορείαι σου, ο Θεός, αι πορείαι του Θεού μου του βασιλέως του εν τω αγίω. Προέφθασαν άρχοντες, εχόμενοι ψαλλόντων, εν μέσω νεανίδων τυμπανιστριών. Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ. Εκεί Βενιαμίν νεώτερος εν εκστάσει, άρχοντες Ιουδα ηγεμόνες αυτών, άρχοντες Ζαβουλών, άρχοντες Νεφθαλείμ. Έντειλαι ο Θεός, τη δυνάμει σου· δυνάμωσον ο Θεός, τούτο, ο κατειργάσω εν ημίν. Από του ναού σου επί Ιερουσαλήμ, σοι οίσουσι βασιλείς δώρα. Επιτίμησον τοις θηρίοις του καλάμου, η συναγωγή των ταύρων εν ταις δαμάλεσι των λαών του μη αποκλεισθήναι τους δεδοκιμασμένους τω αργυρίω· διασκόρπισον έθνη τα τους πολέμους θέλοντα. Ήξουσι πρέσβεις εξ Αιγύπτου, Αιθιοπία προφθάσει χείρα αυτής τω Θεώ. Αι βασιλείαι της γης, άσατε τω Θεώ, ψάλατε τω Κυρίω, τω επιβεβηκότι επί τον ουρανόν του ουρανού κατά ανατολάς· ιδού δώσει τη φωνή αυτού φωνήν δυνάμεως. Δότε δόξαν τω Θεώ· επί τον Ισραήλ η μεγαλοπρέπεια αυτού, και η δύναμις αυτού εν ταις νεφέλαις. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού· ο Θεός Ισραήλ, αυτός δώσει δυνάμιν και

κραταίωσιν τω λαώ αυτού. Ευλογητός ο Θεός.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΞΗ'.68

Σώσον με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού και ουκ έστιν υπόστασις· ήλθον εις τα βάθη της θαλάσσης και καταγίς κατεπόντισε με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από του ελπίζειν με επί τον Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου οι μισούντες με δωρεάν· εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντες με αδικώς· ά ουχ ήρπασα, τότε απετίγγουν. Ο Θεός, συ έγνωσ την αφροσύνην μου και αι πλημμέλειαι μου από σου ούκ απεκρύβησαν. Μη αισχυνθείησαν επ'εμέ οι υπομένοντες σε, Κύριε, Κύριε των δυνάμεων· μηδέ εντραπήθησαν επ'εμέ οι ζητούντες σε, ο Θεός του Ισραήλ. Ότι ένεκα σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυψεν εντροπή το πρόσωπον μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοις αδελφοίς μου και ξένος τοις υιοίς της μητρός μου. Ότι ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγε με, και οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ'εμέ. Και συνεκάλυψα εν νηστεία την ψυχήν μου, και εγενήθη εις ονειδισμούς εμοί. Και εθέμην το ένδυμα μου σάκκον, και εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ'εμού ηδολέσχουν οι καθήμενοι εν πύλαις, και εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δε τη προσευχή μου προς σε, Κύριε· καιρός ευδοκίας· ο Θεός, εν τω πλήθει του ελέους σου επάκουσον μου, εν αληθεία της σωτηρίας σου. Σώσον με από πηλού, ίνα μη εμπαγώ· ρυσθείην εκ των μισούντων με και εκ των βαθέων των υδάτων. Μη με καταποντισάτω καταγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ'εμέ φρέαρ το στόμα αυτού. Εισάκουσον μου, Κύριε, ότι χρηστόν το έλεος σου, κατά το πλήθος των οικτιρμών σου, επίβλεψον επ'εμέ. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ

επάκουσον μου. Πρόσχες τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν· ένεκα των εχθρών μου ρύσαι με. Συ γαρ γινώσκεις τον ονειδισμόν μου και την αισχύνην μου και την έντροπην μου· εναντίον σου πάντες οι θλίβοντες με. Ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου και ταιλαιπωρίαν· και υπέμεινα συλλυπούμενον, και ουχ υπήρξε· και παρακαλούντας και ουχ εύρον. Και έδωκαν εις το βρώμα μου χολήν και εις την δίψαν μου επότισαν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών ενώπιον αυτών εις παγίδα, και εις ανταπόδοσιν και εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών του μη βλέπειν, και τον νώτον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ'αυτούς την οργήν σου, και ο θυμός της οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, και εν τοις σκηνώμασιν αυτών μη έστω ο κατοικών. Ότι, όν συ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν και επί το άλγος των τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθες ανομίαν επί τη ανομία αυτών, και μη εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων και μετά δικαίων μη γραφήτωσαν. Πτωχός και άλγων ειμί εγώ· η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτο μοι. Αινέσω το όνομα του Θεού μετ'ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αινέσει. Και αρέσει τω Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέρονται και οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί και ευφρανθήτωσαν· εκζητήσατε τον Θεόν, και ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε των πενήτων ο Κύριος και τους πεπεδημένους αυτού ούκ εξουδένωσε. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί και η γη, θάλασσα και πάντα τα έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει την Σιών, και οικοδομηθήσονται αι πόλεις της Ιουδαίας, και κατοικήσουσιν εκεί και κληρονομήσουσιν αυτήν. Και το σπέρμα των δούλων σου καθέξουσιν αυτήν, και οι αγαπώντες το όνομα σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ΞΘ'.69

Ο Θεός, εις την βοήθειαν μου πρόσχε· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν

μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω, και κατασχυνθήτωσαν οι βουλόμενοι μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντες μοι Εύγε, εύγε! Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντες σε, ο Θεός, και λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριον σου. Εγώ δε πτωχός ειμί και πέννης· ο Θεός, βοήθησον μοι· βοηθός μου και ρύστης μου ει συ, Κύριε· μη χρονίσης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ψαλμός Ο΄.70

Επι σοί, Κύριε, ήλπισα· μη κατασχυνθείην εις τον αιώνα. Εν τη δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με· κλίνον προς με το ους σου και σώσον με. Γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις τόπον οχυρόν του σώσαι με· ότι στερέωμα μου και καταφυγή μου ει συ. Ο Θεός μου, ρύσαι με εκ χειρός αμαρτωλού, εκ χειρός παρανομούντος και αδικούντος. Ότι συ ει η υπομονή μου, Κύριε· Κύριε, η ελπίς μου εκ νεότητος μου. Επί σε επεστηρίχθην από γαστρός, εκ κοιλίας μητρός μου συ μου ει σκεπαστής· εν σοι η ύμνησις μου δια παντός. Ωσει τέρας εγενήθην εν πολλοίς, και συ βοηθός μου κραταιός. Πληρωθήτω το στόμα μου αιnéσεως, όπως υμνήσω την δόξαν σου, όλην την ημέραν την μεγαλοπρέπειαν σου. Μη απορρίψης με εις καιρόν γήρωσ· εν των εκλείπειν την ισχύν μου μη εγκαταλίπης με. Ότι είπον οι έχθροι μου εμοί και οι φυλάσσοντες την ψυχήν μου εβουλεύσαντο επί το αυτό. Λέγοντες· ο Θεός εγκατέλιπεν αυτόν· καταδιώξατε και καταλάβετε αυτόν, ότι ούκ έστιν ο ρυόμενος. Ο Θεός μου, μη μακρύνης απ'εμού· ο Θεός μου, εις την βοήθειαν μου πρόσχες. Αισχυνθήτωσαν και εκλιπέτωσαν οι ενδιαβάλλοντες την ψυχήν μου· περιβαλλέσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι ζητούντες τα κακά μοι. Εγώ δε διαπαντός ελπιώ επι σε και προσθήσω επί πάσαν την αίνεσιν σου. Το στόμα μου αναγγελεί την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέραν την σωτηρίαν σου· ότι ούκ έγνων γραμματείας. Εισελεύσομαι εν δυναστεία Κυρίου, Κύριε, μνησθήσομαι της δικαιοσύνης σου μόνου. Ο Θεός μου, ά εδίδαξας με εκ νεότητος μου, και μέχρι του νυν απαγγελώ τα θαυμάσια σου. Και έως γήρωσ και πρεσβείου, ο Θεός μου, μη εγκαταλίπης με· έως αν απαγγείλω τον βραχίονα σου τη γενεά πάση τη

ερχομένη. Την δυναστείαν σου, και την δικαιοσύνην σου, ο Θεός, έως των υψίστων, ά εποίησας μοι μεγαλεία. Ο Θεός, τίς όμοιος σοι; Όσας έδειξας μοι θλίψεις πολλές και κακάς· και επιστρέψας παρεκάλεσας με και εκ των αβύσσων της γης πάλιν ανήγαγες με. Και γαρ εγώ εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, εν σκεύεσι ψαλμού την αλήθειαν σου, ο Θεός· ψαλώ σοι εν κιθάρα, ο άγιος του Ισραήλ. Αγαλλιάσονται τα χείλη μου, όταν ψάλω σοι, και η ψυχή μου, ήν ελυτρώσω. Έτι δε και η γλώσσα μου όλην την ημέραν μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όταν αισχυνθώσι και εντραπήσιν οι ζητούντες τα κακά μοι.

Ψαλμός ΟΑ'.71

Ο Θεός, το κρίμα σου τω βασιλεί δος και την δικαιοσύνην σου τω υιώ του βασιλέως. Κρίνειν τον λαόν σου εν δικαιοσύνη, και τους πτωχούς σου εν κρίσει. Αναλαβέτω τα όρη ειρήνην τω λαώ και οι βουνοί δικαιοσύνην. Κρινεί τους πτωχούς του λαού, και σώσει τους υιούς των πενήτων και ταπεινώσει συκοφάντην. Και συμπαραμενεί τω ηλίω και προ της σελήνης γενεάς γενεών. Καταβήσεται ως υετός επί πόκον και ωσει σταγών η στάζουσα επί την γην. Ανατελεί εν ταις ημέραις αυτού δικαιοσύνη και πλήθος ειρήνης, εως ου ανταναιρεθή η σελήνη. Και κατακυριεύσει από θαλάσσης εως θαλάσσης και από ποταμών εως περάτων της οικουμένης. Ενώπιον αυτού προπεσούνται Αιθίοπες και οι εχθροί αυτού χουν λείξουσι. Βασιλείς Θαρσείς και νήσοι δώρα προσοίσουσι, βασιλείς Αράβων και Σαβά δώρα προσάξουσι. Και προσκυνήσουσιν αυτώ πάντες οι βασιλείς της γης, πάντα τα έθνη δουλεύσουσιν αυτώ. Ότι ερρύσατο πτωχόν εκ δυνάστου και πένητα, ώ ουχ υπήρχε βοηθός. Φείσεται πτωχού και πένητος και ψυχάς πενήτων σώσει. Εκ τόκου και εξ αδικίας λυτρώσεται τας ψυχάς αυτών και έντιμον το όνομα αυτού ενώπιον αυτών. Και ζήσεται, και δοθήσεται αυτώ εκ του χρυσίου της Αραβίας· και προσεύξονται περί αυτού δια παντός·

όλην την ημέραν ευλογήσουσιν αυτόν. Έσται στήριγμα εν τη γη επ' άκρων των ορέων· υπεραρθήσεται υπέρ τον Λίβανον ο καρπός αυτού, και εξανθήσουσιν εκ πόλεως ωσει χόρτος της γης. Έσται το όνομα αυτού ευλογημένον εις τους αιώνας· προ του ηλίου διαμένει το όνομα αυτού· και ενευλογηθήσονται εν αυτώ πάσαι αι φυλαί της γης, πάντα τα έθνη μακαριούσιν αυτόν. Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τω Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος. Και ευλογημένον το όνομα της δόξης αυτού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Και πληρωθήσεται της δόξης αυτού πάσα η γη. Γένοιτο, γένοιτο.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΒ'.72

Ως αγαθός ο Θεός τω Ισραήλ, τοις ευθέσι τη καρδιά! Εμού δε παραμικρόν εσαλεύθησαν οι πόδες, παρ' ολίγον εξεχύθη τα διαβήματα μου. Ότι εξήλωσα επί τοις ανόμοις, ειρήνην αμαρτωλών θεωρών. Ότι ουκ έστιν ανάνευσις εν τω θανάτω αυτών και στερέωμα εν τη μάστιγι αυτών. Εν κόποις ανθρώπων ουκ εισί και μετά ανθρώπων ου μαστιγωθήσονται. Δια τούτο εκράτησεν αυτούς η υπερηφανία αυτών εις τέλος, περιεβάλλοντο αδικίαν και ασέβειαν εαυτών. Εξελεύσεται ως εκ στέατος η αδικία αυτών· διήλθοσαν εις διάθεσιν καρδιάς. Διενόθησαν, και ελάλησαν εν πονηρία· αδικίαν εις το ύψος ελάλησαν. Έθεντο εις ουρανόν το στόμα αυτών, και η γλώσσα αυτών διήλθε επί της γης. Δια τούτο επιστρέψει ο λαός μου ενταύθα· και ημέραι πλήρεις ευρεθήσονται εν αυτοίς. Και είπον· Πώς έγνω ο Θεός; και εί έστι γνώσις εν τω Υψίστω; Ιδού ούτοι οι αμαρτωλοί και οι ευθηνούντες εις τον αιώνα κατέσχον πλούτου. Και είπα· Άρα ματαιώς εδικαίωσα την καρδίαν μου και ενιψάμην εν αθώοις τας χείρας μου. Και εγενόμην μεμαστιγωμένος όλην την ημέραν, και ο έλεγχος μου εις τας πρωίας. Και έλεγον· Διηγήσομαι ούτως· ιδού τη γενεά των υιών σου ησυνθέτηκα. Και υπέλαβον του γνώμαι· τούτο κόπος

εστίν ενώπιον μου. Ἔως ου εισέλθω εις το αγιαστήριον του Θεού και συνώ εις τα έσχατα αυτών. Πλήν δια τας δολιότητας αυτών έθου αυτοίς κακά, κατέβαλες αυτούς εν τω επαρθήναι. Πώς εγένοντο εις ερήμωσιν; εξάπινα εξέλιπον, απώλοντο δια την ανομίαν αυτών. Ωσει ενύπνιον εξεγειρομένου, Κύριε, εν τη πόλει σου την εικόνα αυτών εξουδενώσεις. Ὅτι εξακαύθη η καρδιά μου, και οι νεφροί μου ηλλοιώθησαν. Καγώ εξουδενωμένος, και ουκ έγνων· κτηνώδης εγενήθην παρά σοι, καγώ διαπαντός μετά σου. Εκράτησας της χειρός της δεξιάς μου και εν τη βουλή σου ωδήγησας με και μετά δόξης προσελάβου με. Τί γαρ μοι υπάρχει εν τω ουρανώ; και παρά σου τί ηθέλησα επί της γης; Εξέλιπεν η καρδιά μου και η σάρξ μου· ο Θεός της καρδιάς μου και η μερίς μου· ο Θεός εις τον αιώνα. Ὅτι ιδού οι μακρύνοντες εαυτούς από σου, απολούνται· εξωλόθρευσας πάντα τον πορνεύονται από σου. Εμοί δε το προσκολλάσθαι τω Θεώ αγαθόν εστί, τίθεσθαι εν τω Κυρίω την ελπίδα μου, του εξαγγείλαι με πάσας τας αιτήσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρός Σιών.

Ψαλμός ΟΓ'.73

Ινατί, ο Θεός, απώσω εις τέλος; ωργίσθη ο θυμός σου επί πρόβατα νομής σου; Μνήσθητι της συναγωγής σου, ης εκτήσω απ' αρχής. Ελυτρώσω ράβδον κληρονομίας σου· όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ. Ἐπαρον τας χείρας σου επί τας υπερηφανίας αυτών εις τέλος· όσα επονηρεύσατο ο εχθρός εν τω αγίω σου. Και ενεκαυχήσαντο οι μισούντες σε εν μέσω της εορτής σου. Ἐθεντο τα σημεία αυτών σημεία και ούκ έγνωσαν, ως εις την έξοδον υπεράνω. Ως εν δρυμώ ξύλων αξίναις εξέκοψαν τας θύρας αυτής επί το αυτό· εν πελέκει και λαξευτηρίω κατέρραξαν αυτήν. Ενεπύρισαν εν πυρί το αγιαστήριον σου, εις την γην εβεβήλωσαν το σκήνωμα του ονόματος σου. Είπον εν τη καρδιά αυτών αι συγγένειαι αυτών επί το αυτό· Δεύτε, και καταπαύσωμεν πάσας τας εορτάς του Θεού από της

γης. Τα σημεία αυτών ούκ είδομεν· ούκ έστιν έτι προφήτης, και ημάς ου γνώσεται έτι. Ἔως πότε, ο Θεός, ονειδιεί ο εχθρός, παροξυνεί ο υπεναντίος το όνομα σου εις τέλος; Ινατί αποστρέφεις την χείρα σου και την δεξιάν σου εκ μέσου του κόλπου σου εις τέλος; Ο δε Θεός βασιλεύς ημών προ αιώνων· ειργάσατο σωτηριάν εν μέσω της γης. Συ εκραταίωσας εν τη δυνάμει σου την θάλασσαν· συ συνέτριψας τας κεφαλάς των δρακόντων επί του ύδατος. Συ συνέθλασας την κεφαλήν του δράκοντος, έδωκας αυτόν βρώμα λαοίς τοις Αιθίοψι. Συ διέρρηξας πηγάς και χειμάρρους· συ εξήρανας ποταμούς Ηθάμ. Ση εστίν η ημέρα και ση εστίν η νυξ· συ κατηρίσω φαύσιν και ήλιον. Σύ εποίησας πάντα τα ωραία της γης, θέρος και έαρ· σύ έπλασας αυτά. Μνήσθητι ταύτης· εχθρός ωνειδισε τον Κύριον, και λαός άφρων παρώξυνε το όνομα σου. Μη παραδώς τοις θηρίοις ψυχήν εξομολογουμένην σοι· των ψυχών των πενήτων σου μη επιλάθη εις τέλος. Επίβλεπον επί την διαθήκην σου· ότι επληρώθησαν οι εσκοτισμένοι της γης οίκων ανομιών. Μη αποστραφήτω τεταπεινωμένος και κατησχυμμένος· πτωχός και πένης αιπέσουσι το όνομα σου. Ανάστα ο Θεός, δίκασον την δίκην σου· μνήσθητι των ονειδισμών σου των υπό άφρονος όλην την ημέραν. Μη επιλάθη της φωνής των ικετών σου· η υπερηφανία των μισούντων σε ανέβη δια παντός.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΔ'.74

Εξομολογήσομαι σοι, ο Θεός· εξομολογησόμεθα σοι, και επικαλεσόμεθα το όνομα σου· διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια του. Ὅταν λάβω καιρόν, εγώ ευθύτητας κρινώ. Ετάκη η γη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή· εγώ εστερέωσα τους στύλους αυτής. Είπα τοις παρανομούσι· Μη παρανομείτε· και τοις αμαρτάνουσι· Μη υψούτε κέρας.

Μη επαίρετε εις ύψος το κέρασ υμών και μη λαλείτε κατά του Θεού αδικίαν. Ὅτι οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ δυσμῶν, οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ορέων ὅτι ὁ Θεὸς κριτὴς ἐστὶ. Τούτον ταπεινοί, και τούτον υψοί· ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου, οἴνου ἀκράτου, πλήρες κεράσματος. Και ἐκλινεν ἐκ τούτου εις τούτο, πλην ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη, πίνονται πάντες οἱ ἀμαρτωλοί της γης. Εγὼ δε ἀγαλλιάσομαι εις τον αἰῶνα, ψαλώ τω Θεῷ Ἰακώβ. Και πάντα τα κέρατα των ἀμαρτωλῶν συνθλάσω, και ὑψωθήσεται το κέρασ του δικαίου.

Ψαλμός ΟΕ'.75

Γνωστός ἐν τη Ἰουδαία ὁ Θεός· ἐν τω Ἰσραὴλ μέγα το ὄνομα αὐτοῦ. Και ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ και το κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών. Εκεί συνέτριψε τα κράτη των τόξων, ὄπλον και ρομφαίαν και πόλεμον. Φωτίζεισ σου θαυμαστώσ ἀπὸ ορέων αἰωνίων. Εταράχθησαν πάντες οἱ ασύνετοι τη καρδίᾳ· ὑπνωσαν ὑπνον αὐτῶν, και οὐχ εὔρον οὐδέν πάντες οἱ ἄνδρες του πλοῦτου ταισ χερσίν αὐτῶν. Ἀπὸ ἐπιτιμῆσεωσ σου, ὁ Θεὸς Ἰακώβ, ἐνύσταξαν οἱ ἐπιβεβηκότεσ τοισ ἵπποισ. Συ φοβερός εἰ και τίσ ἀντιστήσεται σοι; ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου. Εκ του ουρανοῦ ἠκούτισασ κρίσιν. Γῆ ἐφοβήθη και ἠσύχασεν ἐν τω ἀναστήναι εις κρίσιν τον Θεόν, του σώσαι πάντας τοσ πραιείσ της γης. Ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεται σοι και ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου εορτάσει σοι. Εύξασθε και ἀπόδοτε Κυρίῳ τω Θεῷ ἡμῶν· πάντες οἱ κύκλω αὐτοῦ οἴσουσι δῶρα. Τω φοβερῶ και ἀφαιρουμένῳ πνεύματα ἀρχόντων, φοβερῶ παρά τοισ βασιλεῦσι της γης.

Ψαλμός ΟΣΤ'.76

Φωνή μου προς Κύριον ἐκέκραξα, φωνή μου προς Θεόν και προσέσχε μοι. Ἐν ἡμέρα θλίψεωσ μου τον Θεόν ἐξεζήτησα· ταισ χερσί μου νυκτός ἐναντίον αὐτοῦ και οὐκ ἠπατήθη· ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ἐμνήσθη του Θεοῦ και εὐφράνθη· ἠδολέσχησα και

ωλιγοψύχησε το πνεῦμα μου. Προκατελάβοντο φύλακασ οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐταράχθη, και οὐκ ἐλάλησα. Διελογισάμην ἡμέρασ ἀρχαίας, και ἔτη αἰώνια ἐμνήσθη, και ἐμελέτησα. Νυκτός μετὰ καρδίας μου ἠδολέσχουν, και ἐσκαλλε το πνεῦμα μου. Μη εις τοσ αἰῶνασ ἀπώσεται Κύριος και οὐ προσθήσει του εὐδοκήσαι ἐτι; Ἡ εις τέλος το ἔλεοσ αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ρῆμα ἀπὸ γενεάς εις γενεάν; Ἡ ἐπιλήσεται του οἰκτειρήσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τη ὀργῇ αὐτοῦ τοσ οἰκτιρμούσ αὐτοῦ; Και εἶπα· Νυν ἠρξάμην· αὐτὴ ἡ ἀλλοίωσισ της δεξιᾶσ του Ὑψίστου. Ἐμνήσθη των ἔργων Κυρίου· ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ της ἀρχῆσ των θαυμασίων σου. Και μελετήσω ἐν πάσι τοισ ἔργοισ σου και ἐν τοισ ἐπιτηδεύμασι σου ἀδολεσχῆσω. Ὁ Θεός, ἐν τω ἀγίῳ ἡ ὀδός σου· τίσ Θεός μέγασ ὡσ ὁ Θεός ἡμῶν; συ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια. Εγνώρισασ ἐν τοισ λαοίσ τη δύναμιν σου, ἐλυτρώσω ἐν τω βραχίονι σου τον λαόν σου, τοσ υιοῦσ Ἰακώβ και Ἰωσήφ. Εἶδοσαν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσαν σε ὕδατα, και ἐφοβήθησαν· ἐταράχθησαν ἄβυσσοι· πλήθος ἠχοῦσ ὑδάτων. Φωνήν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι· και γαρ τα βέλη σου διαπορεύονται. Φωνὴ της βροντῆσ σου ἐν τω τροχῶ· ἔφαναν αἱ ἀστραπαί σου τη οἰκουμένη· ἐσαλεύθη, και ἐντρομοσ ἐγενήθη ἡ γῆ. Ἐν τη θαλάσση αἱ ὀδοί σου, και αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοίσ και τα ἴχνη σου οὐ γνωσθήσονται. Ὁδήγησασ ὡσ πρόβατα τον λαόν σου ἐν χειρὶ Μωυσῆ και Ἀαρῶν.

Δόξα. Και νυν. Ἀλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Ψαλμός ΟΖ'.77

Προσέχετε, λαός μου, τω νόμῳ μου· κλίνατε το οὐσ υμῶν εις τα ρήματα του στόματος μου. Ἀνοίξω ἐν παραβολαίσ το στόμα μου· φθέγγομαι προβλήματα ἀπ' ἀρχῆσ. Ὅσα ἠκούσαμεν και ἐγνώμεν αὐτά και οἱ πατέρες ἡμῶν

διηγήσαντο ἡμῖν. Οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ των τέκνων αὐτῶν εἰς γενεάν ἐτέραν, ἀπαγγέλοντες τὰς αἰνέσεις τοῦ Κυρίου καὶ τὰς δυναστείας αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε. Καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν Ἰακώβ καὶ νόμον ἔθετο ἐν Ἰσραὴλ. Ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν. Ὅπως ἀν γνω γενεὰ ἐτέρα, υἱοὶ οἱ τεχνησόμενοι, καὶ ἀναστήσονται καὶ ἀπαγγελοῦσιν αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν. Ἴνα θῶνται ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιλάθωνται τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ ἐκζητήσωσι. Ἴνα μὴ γένωνται ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ σκολιά καὶ παραπικραίνουσα. Γενεά, ἣτις οὐ κατήυθνε τὴν καρδίᾳ ἐαυτῆς, καὶ οὐκ ἐπιστῶθη μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Υἱοὶ Ἐφραὶμ, ἐντείνοντες καὶ βάλλοντες τόξοις, ἐστράφησαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Οὐκ ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ οὐκ ἠβουλήθησαν πορεύεσθαι. Καὶ ἐπελάθοντο τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ, ὧν ἔδειξεν αὐτοῖς. Ἐναντίον τῶν πατέρων αὐτῶν, ἃ ἐποίησε θαυμάσια ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἐν πεδίῳ Τάνεως. Διέρρηξε θάλασσαν καὶ διήγαγεν αὐτούς· παρέστησεν ὕδατα ὡσεὶ ἀσκόν. Καὶ ὠδήγησεν αὐτούς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ πυρός. Διέρρηξε πέτραν ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐπότισεν αὐτούς ὡς ἐν ἀβύσσῳ πολλῇ. Καὶ ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ πέτρας καὶ κατήγαγεν ὡς ποταμούς ὕδατα. Καὶ προσέθεντο ἐπὶ τοῦ ἀμαρτάνειν αὐτῶν παρεπίκραναν τὸν Ὑψιστὸν ἐν ἀνύδρῳ. Καὶ ἐξεπίρασαν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τοῦ αἰτήσαι βρώματα ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν. Καὶ κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπον· Μη δυνήσεται ὁ Θεὸς ετοιμάσαι τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ; Ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν καὶ ἐρρύησαν ὕδατα καὶ χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν· μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι, ἢ ετοιμάσαι τράπεζαν τῷ λαῷ αὐτοῦ; Δια τοῦτο ἤκουσε Κύριος καὶ ἀνεβάλετο, καὶ πυρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ. Ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ, οὐδὲ ἠλπισαν ἐπὶ τῷ σωτήριον αὐτοῦ. Καὶ ἐνετείλατο νεφέλαις ὑπεράνωθεν καὶ θύρας οὐρανοῦ

ἀνέωξε. Καὶ ἐβρεξεν αὐτοῖς μάννα φαγεῖν καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ἄνθρωπος, ἐπισπισμὸν ἀπέστειλεν αὐτοῖς εἰς πλησμονήν. Ἀπήρε Νότον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐπήγαγεν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ Λίβα. Καὶ ἐβρεξεν ἐπ' αὐτούς ὡσεὶ χοῦν σάρκας καὶ ὡσεὶ ἄμμον θαλασσῶν πετεινὰ πτερωτά. Καὶ ἐπέπεσον ἐν μέσῳ παρεμβολῆς αὐτῶν, κύκλω τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν. Καὶ ἔφαγον καὶ ἐνεπλήσθησαν σφόδρα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἤνεγκεν αὐτοῖς· οὐκ ἐστερήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς βρώσεως ούσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβη ἐπ' αὐτούς, καὶ ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοὺς Ἰσραὴλ συνεπόδισεν. Ἐν πάσι τούτοις ἡμάρτον ἐπὶ καὶ οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ. Καὶ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν μετὰ σπουδῆς. Ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτούς, τότε ἐξεζήτουν αὐτόν, καὶ ἐπέστρεφον καὶ ὠρθηρίζον πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἐμνήσθησαν ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς αὐτῶν ἔστι καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστὸς λυτρωτὴς αὐτῶν ἔστι. Καὶ ἠγάπησαν αὐτόν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τὴν γλῶσση αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ. Ἡ δὲ καρδία αὐτῶν οὐκ εὐθεία μετ' αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπιστῶθησαν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ἔστιν οἰκτίρμων καὶ ἰλάσκειται ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῶν. Καὶ οὐ διαφθερεῖ καὶ πληθυνεῖ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκκαύσει πάσαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Καὶ ἐμνήσθη ὅτι σὰρξ εἰσι, πνεῦμα πορευόμενον, καὶ οὐκ ἐπιστρέφον. Ποσάκις παρεπίκραναν αὐτόν ἐν τῇ ἐρήμῳ, παρώργισαν αὐτόν ἐν γῆ ἀνύδρῳ; Καὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἐπίρασαν τὸν Θεόν καὶ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ παρώξυναν. Καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἡμέρας ἧς ἐλυτρώσατο αὐτούς ἐκ χειρὸς θλίβοντος. Ὡς ἔθετο ἐν Αἰγύπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ καὶ τὰ τέρατα αὐτοῦ ἐν πεδίῳ Τάνεως. Καὶ μετέστρεψεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμούς αὐτῶν καὶ τὰ ὀμβρήματα αὐτῶν, ὅπως μὴ πίωσι. Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτούς κυνόμυιαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς· καὶ βάτραχον καὶ διέφθειρεν αὐτούς. Καὶ ἔδωκε τὴν

ερυσίβη τους καρπούς αυτών και τους πόνους αυτών τη ακρίδι. Απέκτεινεν εν χαλάζη την άμπελον αυτών και τους συκαμίνους αυτών εν τη πάχνη. Και παρέδωκεν εις χάλαζαν τα κτήνη αυτών και την ύπαρξιν αυτών τω πυρί. Εξαπέστειλεν εις αυτούς οργήν θυμού αυτού, θυμόν και οργήν και θλίψιν, αποστολήν δι'αγγέλων πονηρών. Ωδοποίησε τρίβον τη οργή αυτούΡ και ούκ εφείσατο από θανάτου των ψυχών αυτών και τα κτήνη αυτών εις θάνατον συνέκλεισε. Και επάταξε παν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, απαρχήν παντός πόνου αυτών, εν τοις σκηνώμασι Χαμ. Και απήρεν ως πρόβατα τον λαόν αυτού και ανήγαγεν αυτούς ως ποίμνιον εν ερήμω. Και ωδήγησεν αυτούς επ'ελπίδι, και ούκ έδειλίασανΡ και τους εχθρούς αυτών εκάλυψε θάλασσα. Και εισήγαγεν αυτούς εις όρος αγιάσματος αυτού, όρος τούτο, ό εκτήσατο η δεξιά αυτού. Και εξέβαλεν από προσώπου αυτών έθνη και εκληροδότησεν αυτούς εν σχοινίω κληροδοσίας. Και κατεσκήνωσεν εν τοις σκηνώμασιν αυτών τας φυλάς του Ισραήλ. Και επείρασαν και παρεπίκραναν τον Θεόν τον Ύψιστον, και τα μαρτύρια αυτού ούκ εφυλάξαντο. Και απέστρεψαν και ηθέτησαν, καθώς και οι πατέρες αυτών· μετεστράφησαν εις τόξον στρεβλόν. Και παρώργισαν αυτόν εν τοις βουνοίς αυτών και εν τοις γλυπτοίς αυτών παρεζήλωσαν αυτόν. Ήκουσεν ο Θεός και υπερείδε και εξουδένωσε σφόδρα τον Ισραήλ. Και απώσατο την σκηνήν Σηλώμ, σκήνωμα, ό κατεσκήνωσεν εν ανθρώποις. Και παρέδωκεν εις αιχμαλωσίαν την ισχύν αυτών και την καλλονήν αυτών εις χείρας εχθρών. Και συνέκλεισεν εν ρομφαία τον λαόν αυτού. και την κληρονομίαν αυτού υπερείδε. Τους νεανίσκους αυτών κατέφαγε πυρ και αι παρθένοι αυτών ούκ επένθησαν. Οι ιερείς αυτών εν ρομφαία έπεσον, και αι χήραι αυτών ου κλαυθήσονται. Και εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, ως δυνατός κεκραιπαληκώς εξ οίνου. Και επάταξε τους εχθρούς αυτού εις τα οπίσω, όνειδος αιώνιον έδωκεν αυτοίς. Και απώσατο το σκήνωμα Ιωσήφ και την

φυλήν Εφραίμ ούκ εξελέξατο. Και εξελέξατο την φυλήν του Ιούδα, το όρος το Σιών, ό ηγάπησε. Και ωκοδόμησεν ως μονοκέρωτος το αγίασμα αυτού· εν τη γη εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Και εξελέξατο Δαυίδ τον δούλον αυτού και ανέλαβεν αυτόν εκ των ποιμνίων των προβάτων. Εξόπισθεν των λοχευομένων έλαβεν αυτόν, ποιμαίνειν Ιακώβ τον δούλον αυτού, και Ισραήλ την κληρονομίαν αυτού. Και εποίμανεν αυτούς εν τη ακακία της καρδιάς αυτού, και εν ταις συνέσεσι των χειρών αυτού ωδήγησεν αυτούς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΗ'.78

Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις κληρονομίαν σου, εμίαναν τον ναόν τον άγιον σου, έθεντο Ιερουσαλήμ ως οπωροφυλάκιον. Έθεντο τα θνησιμαία των δούλων σου βρώματα τοις πετεινοίς του ουρανού, τας σάρκας των οσίων σου τοις θηρίοις της γης. Εξέχεαν το αίμα αυτών ωσει ύδωρ κύκλω Ιερουσαλήμ, και ούκ ην ο θάπτων. Εγενήθημεν όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μукτηρισμός και χλευασμός τοις κύκλω ημών. Έως πότε, Κύριε, οργισθήση εις τέλος, εκκαυθήσεται ως πύρ ο ζήλος σου; Έκχεον την οργήν σου επί τα έθνη τα μη γινώσκοντα σε και επί βασιλείας, αί το όνομα σου ούκ επεκαλέσαντο. Ότι κατέφαγον τον Ιακώβ, και τον τόπον αυτού ηρήμωσαν. Μη μνησθής ημών ανομιών αρχαίων· ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχεύσαμεν σφόδρα. Βοήθησον ημίν, ο Θεός ο Σωτήρ ημών, ένεκεν της δόξης του ονόματος σου· Κύριε, ρύσαι ημάς και ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών ένεκεν του ονόματος σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Και γνωσθήτω εν τοις έθνεσιν ενώπιον των οφθαλμών ημών η εκδίκησις του αίματος των δούλων σου εκκεχυμένου. Εισελθέτω ενώπιον σου ο στεναγμός των πεπεδημένων, κατά την μεγαλωσύνην του βραχίονος σου περιποίησαι τους υιούς των

τεθανατωμένων. Απόδος τοις γείτοσιν ημών επταπλασίονα εις τον κόλπον αυτών τον ονειδισμόν αυτών, όν ωνειδισαν σε, Κύριε. Ημείς δε λαός σου και πρόβατα νομής σου, ανθομολογησόμεθα σοι, ο Θεός, εις τον αιώνα, εις γενεάν και γενεάν εξαγελλούμεν την αίνεσιν σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός 00'.79

Ο ποιμάνων τον Ισραήλ πρόσχες, ο οδηγών ωσει πρόβατον τον Ιωσήφ. Ο καθημένος επί των Χερουβείμ εμφάνηθι, εναντίον Εφραΐμ, και Βενιαμίν, και Μανασσή, Εξέγειρον την δυναστείαν σου και ελθέ εις το σώσαι ημάς. Ο Θεός, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, έως πότε οργίζη επί την προσευχήν των δούλων σου; Ψωμείς ημάς άρτον δακρύων; και ποτιείς ημάς εν δάκρυσιν εν μέτρω; Έθου ημάς εις αντιλογίαν τοις γείτοσιν ημών, και οι εχθροί ημών εμυκτήρισαν ημάς. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Άμπελον εξ Αιγύπτου μετήρας· εξέβαλες έθνη και κατεφύτευσας αυτήν. Ωδοποίησας έμπροσθεν αυτής και κατεφύτευσας τας ρίζας αυτής, και επλήρωσε την γην. Εκάλυπεν όρη η σκιά αυτής και αι αναδενδράδες αυτής τας κέδρους του Θεού. Εξέτεινε τα κλήματα αυτής έως θαλάσσης και έως ποταμών τας παραφυάδας αυτής. Ινατί καθείλες τον φραγμός αυτής και τρυγώσιν αυτήν πάντες οι παραπορευόμενοι την οδόν; Ελυμήνατο αυτήν σύς εκ δρυμού, και μονιός άγριος κατενεμήσατο αυτήν. Ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον δη, και επίβλεψον εξ ουρανού και ίδε και επίσκεψε την άμπελον ταύτην. Και κατάρτισαι αυτήν, ή εφύτευσεν η δεξιά σου, και επί υιόν ανθρώπου, όν εκραταίωσας σεαυτώ. Εμπεπυρισμένη πυρί και ανεσκαμμένη από επιτιμήσεως του προσώπου σου απολούνται. Γενηθήτω η χείρ σου επ'άνδρα δεξιάς σου και επι υιόν ανθρώπου, όν εκραταίωσας σεαυτώ.

Και ου μη αποστώμεν από σου· ζωώσεις ημάς, και το όνομα σου επικαλεσόμεθα. Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου, και σωθησόμεθα.

Ψαλμός Π'.80

Αγαλλιάσθε τω Θεώ βοηθώ ημών, αλαλάξατε τω Θεώ Ιακώβ. Λάβετε ψαλμόν, και δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνόν μετά κιθάρας. Σαλπίσατε εν νεομηνία σάλπιγγι, εν ευσήμω ημέρα εορτής υμών. Ότι πρόσταγμα τω Ισραήλ έστι και κρίμα τω Θεώ Ιακώβ. Μαρτύριον εν τω Ιωσήφ έθετο αυτον, εν τω εξελθείν αυτόν εκ γής Αιγύπτου· γλώσσαν, ήν ούκ έγνω, ήκουσε. Απέστησεν από άρσεων τον νώτον αυτού, αι χείρες αυτού εν τω κοφίνω εδούλευσαν Εν θλίψει επεκαλέσω με και ερρυσάμην σε· επήκουσα σου εν αποκρύφω καταιγίδος, εδοκίμασα σε επί ύδατος αντιλογίας. Άκουσον, λαός μου, και λαλήσω σοι, Ισραήλ, και διαμαρτύρομαι σοι. Εάν ακούσης μου, ούκ έσται εν σοι Θεός πρόσφατος, ουδέ προσκυνήσεις Θεώ αλλοτρίω. Εγώ γαρ είμι Κύριος ο Θεός σου, ο αναγαγών σε εκ γης Αιγύπτου· πλάτυνον το στόμα σου, και πληρώσω αυτό. Και ούκ ήκουσεν ο λαός μου της φωνής μου, και Ισραήλ ού προσέσχε μοι. Και εξαπέστειλα αυτούς κατά τα επιτηδεύματα των καρδιών αυτών, πορεύσονται εν τοις επιτηδεύμασι αυτών. Ει ο λαός μου ήκουσε μου, Ισραήλ ταις οδοίς μου εί εμπορεύθη. Εν τω μηδενί αν τους εχθρούς αυτών εταπείνωσα και επί τους θλίβοντες αυτούς επέβαλον αν την χείρα μου. Οι εχθροί Κυρίου εψεύσαντο αυτώ, και έσται ο καιρός αυτών εις τον αιώνα. Και εψώμισεν αυτούς εκ στέατος πυρού και εκ πέτρας μέλι εχόρτασεν αυτούς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΠΑ'. 81

Ο Θεός έστη εν συναγωγή θεών, εν μέσω δε θεούς διακρινεί. Έως πότε κρίνετε αδικίαν και πρόσωπα

αμαρτωλών λαμβάνετε; Κρίνατε ορφανώ και πτωχώ, ταπεινόν και πένητα δικαιώσατε. Εξέλεσθε πένητα και πτωχόν, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσασθε αυτόν. Ούκ έγνωσαν, ουδέ συνήκαν, εν σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τα θεμέλια της γης. Εγώ είπα· Θεοί έστε και υιοί Υψίστου πάντες. Υμείς δε ως άνθρωποι αποθνήσκετε και ως εις των αρχόντων πίπτετε. Ανάστα, ο Θεός, κρίνων την γην, ότι συ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοις έθνεσι.

Ψαλμός ΠΒ'. 82

Ο Θεός, τίς ομοιωθήσεται σοι; μη σιγήσης, μηδέ καταπραΰνης, ο Θεός. 'Ότι ιδού οι εχθροί σου ήχησαν, και οι μισούντες σε ήραν κεφαλήν. Επί τον λαόν σου κατεπανουργέσαντο γνώμην και εβουλεύσαντο κατά των αγίων σου. Είπον· Δεύτε και εξολοθρεύσωμεν αυτούς εξ έθλους, και ου μη μνησθή το όνομα Ισραήλ έτι. 'Ότι εβουλεύσαντο εν ομονοία επί το αυτό, κατά σου διαθήκην διέθεντο· τα σκηνώματα των Ιδουμαίων και οι Ισραηλίται. Μωάβ και οι Αγαρηνοί, Γεβάλ, και Αμμών, και Αμαλήκ, αλλόφυλοι μετά των κατοικούντων Τύρον. Και γαρ Ασσούρ συμπαρεγένετο μετ'αυτών, εγενήθησαν εις αντίληψην τοις υιοίς Λωτ. Ποίησον αυτοίς ως τη Μαδιάμ και τω Σισάρα, εν τω Ιαβείμ εν τω χειμάρρω Κισσών. Εξωλοθρεύθησαν εν Αενδώρ, εγενήθησαν ωσει κόπρος τη γη. Θού τους άρχοντας αυτών ως τον Ωρήβ και Ζήβ και Ζεβεέ και Σαλμανάν· πάντας τους άρχοντας αυτών, οίπινες είπον· Κληρονομήσωμεν εαυτοίς το αγιαστήριον του Θεού. Ο Θεός μου, θού αυτούς ως τροχόν, ως καλάμην κατά πρόσωπον ανέμου. Ωσει πυρ, ό διαφλέξει δρυμόν, ωσει φλόξ, ή κατακαύσει όρη. Ούτω καταδιώξεις αυτούς εν τη καταιγίδι σου, και εν τη οργή σου συνταράξεις αυτούς. Πλήρωσον τα πρόσωπα αυτών ατιμίας, και ζητήσουσι το όνομα σου, Κύριε. Αισχυνθήτωσαν και παραχθήτωσαν εις τον αιώνα του

αιώνος και εντραπήτωσαν και απολέσθωσαν. Και γνώτωσαν, ότι όνομα σοι Κύριος, συ μόνος 'Υψιστος επί πάσαν την γην.

Ψαλμός ΠΓ'. 83

Ως αγαπητά τα σκηνώματα σου, Κύριε, των δυνάμεων. Επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου· η καρδιά μου και η σαρξ μου ηγαλλιάσαντο επί Θεόν ζώντα. Και γαρ στρουθίον εύρεν εαυτώ οικίαν και τρυγών νοσσιάν εαυτή, ού θήσει τα νοσσία εαυτής· τα θυσιαστήρια σου, Κύριε των δυνάμεων, ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου. Μακάριοι οι κατοικούντες εν τω οίκω σου, εις τους αιώνας των αιώνων αιnéσουσι σε. Μακάριος ανήρ, ώ έστιν αντίληψις αυτώ παρά σου· αναβάσεις εν τη καρδιά αυτού διέθετο, εις την κοιλάδα του κλαυθμώνος, εις τον τόπον, ον έθετο. Και γαρ ευλογίας δώσει ο νομοθετών· πορεύονται εκ δυνάμεως εις δύναμιν, οφθήσεται ο Θεός των θεών εν Σιών. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώπισαι ο Θεός Ιακώβ. Υπερασπιστά ημών ιδε, ο Θεός, και επίβλεπον εις το πρόσωπον του χριστού σου. 'Ότι κρείσσων ημέρα μία εν ταις αυλαίς σου υπέρ χιλιάδας· εξελεξάμην παραρριπτείσθαι εν τω οίκω του Θεού μου μάλλον ή οικείν με εν σκηνώμασιν αμαρτωλών. 'Ότι έλεος και αλήθειαν αγαπά Κύριος ο Θεός, χάριν και δόξαν δώσει· Κύριος ού στερήσει τα αγαθά τοις πορευομένοις εν ακακία. Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, μακάριος άνθρωπος ο ελπίζων επί σε.

Ψαλμός ΠΔ'. 84

Ευδόκησας, Κύριε την γην σου, απέστρεψας την αιχμαλωσίαν Ιακώβ. Αφήκας τας ανομίας τω λαώ σου, εκάλυψας πάσας τας αμαρτίας αυτών. Κατέπαυσας πάσαν την οργήν σου, απέστρεψας απο οργής θυμού σου. Επίστρεψον ημάς, ο Θεός των σωτηρίων ημών, και απόστρεψον τον θυμόν σου αφ'ημών. Μή εις τους αιώνας οργισθής ημίν; ή διατενείς την

οργήν σου από γενεάς εις γενεάν; Ο Θεός, συ επιστρέψας ζώσεις ημάς, και ο λαός σου ευφρανθήσεται επί σοι. Δείξον ημίν, Κύριε, το έλεος σου και το σωτήριο σου δώης ημίν. Ακούσομαι τί λαλήσει εν εμοί Κύριος ο Θεός· ότι λαλήσει ειρήνην επί τον λαόν αυτού, και επί τους οσίους αυτού και επί τους επιστρέφοντας καρδίαν επ'αυτόν. Πλην εγγύς των φοβουμένων αυτόν το σωτήριο αυτού, του κατασκηνώσαι δόξαν εν τη γη ημών. Έλεος και αλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη και ειρήνη κατεφίλησαν. Αλήθεια εκ της γης ανέτειλε, και δικαιοσύνη εκ του ουρανού διέκυψε. Και γαρ ο Κύριος δώσει χρηστότητα, και η γη ημών δώσει τον καρπόν αυτής. Δικαιοσύνη ενώπιον αυτού προπορεύεται και θήσει εις οδόν τα διαβήματα αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ψαλμός ΠΕ'. 85

Κλίνον, Κύριε, το ούς σου, και επάκουσον μου, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ. Φύλαξον την ψυχήν μου, ο Θεός μου, τον ελπίζοντα επί σε. Ελέησον με, Κύριε, ότι προς σε κεκράζομαι όλην την ημέραν. Εύφρανον την ψυχήν του δούλου σου, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Ότι συ, Κύριε, χρηστός και επιεικής και πολυέλεος πάσι τοις επικαλουμένοις σε. Ενώτισαι, Κύριε, την προσευχήν μου και πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου. Εν ημέρα θλίψεως μου εκέκραξα προς σε, ότι επήκουσας μου. Ούκ έστιν όμοιος σοι εν θεοις, Κύριε, και ουκ έστι κατά τα έργα σου. Πάντα τα έθνη, όσα εποίησας, ήξουσι και προσκυνήσουσιν ενώπιον σου, Κύριε, και δοξάσουσι το όνομα σου. Ότι μέγας εί συ και ποιών θαυμάσια· συ εί Θεός μόνος. Οδήγησον με, Κύριε, εν τη οδώ σου, και πορεύσομαι εν τη αληθεία σου· ευφρανθήτω η καρδία μου του φοβείσθαι το όνομα σου. Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ο Θεός μου, εν όλη καρδία μου και δοξάσω το

όνομα σου εις τον αιώνα. Ότι το έλεος σου μέγα επ'εμέ και ερρύσω την ψυχήν μου εξ άδου κατωτάτου. Ο Θεός, παράνομοι επανέστησαν επ'εμέ και συναγωγή κραταιών εξήτησαν την ψυχήν μου, και ού προέθεντο σε ενώπιον αυτών. Και συ, Κύριε ο Θεός μου, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός. Επίβλεψον επ'εμέ και ελέησον με· δός το κράτος σου τω παιδί σου και σώσον τον υιόν της παιδίσκης σου. Ποίησον μετ'εμού σημειον εις αγαθόν, και ιδέτωσαν οι μισούντες με και αισχυνθήτωσαν· ότι συ, Κύριε, εβοήθησας μοι και παρεκάλεσας με.

Ψαλμός ΠΣΤ'. 86

Οι θεμέλιοι αυτού εν τοις όρεσι τοις αγίοις. Αγαπά Κύριος τας πύλας Σιών, υπέρ πάντα τα σκηνώματα Ιακώβ. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις του Θεού. Μνησθήσομαι Ραάβ και Βαβυλώνος τοις γινώσκουσι με· και ιδού αλλόφυλοι, και Τύρος και λαός των Αιθιόπων, ούτοι εγενήθησαν εκεί. Μήτηρ Σιών ερεί άνθρωπος, και άνθρωπος εγενήθη εν αυτή, και αυτός εθεμελίωσεν αυτήν ο Ύψιστος. Κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών και αρχόντων τούτων των γεγενημένων εν αυτή. Ως ευφραινομένων πάντων η κατοικία εν σοι.

Ψαλμός ΠΖ'. 87

Κύριε, ο Θεός της σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα και εν νυκτί εναντίον σου. Εισελθέτω ενώπιον σου η προσευχή μου, κλίνον το ους σου εις την δέησιν μου. Ότι επλήσθη κακών η ψυχή μου, και η ζωή μου τω άδη ήγγισε. Προσελογίσθην μετά των καταβαινόντων εις λάκκον, εγενήθην ωσει άνθρωπος αβοήθητος, εν νεκροίς ελεύθερος. Ωσει τραυματίαι καθεύδοντες εν τάφω, ων ούκ εμνήσθης έτι, και αυτοί εκ της χειρός σου απώσθησαν. Έθεντο με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου. Επ'εμέ επεστηρίχθη ο θυμός σου, και πάντας τους μετεωρισμούς σου επήγαγες επ'εμέ. Εμάκρυνας τους

γνωστούς μου απ'εμού, έθεντο με βδέλυγμα εαυτοίς. Παρεδόθην, και ούκ εξεπορευόμην· οι οφθαλμοί μου ησθένησαν από πτωχείας. Εκέκραξα προς σε, Κύριε, όλην την ημέραν, διεπέτασα προς σε τας χείρας μου. Μη τοις νεκροίς ποιήσεις θαυμάσια; ή ιατροί αναστήσουσι, και εξομολογήσονται σοι; Μη διηγήσεται τις εν τω τάφω το έλεος σου και την αλήθειαν σου εν τη απωλεία; Μη γνωσθήσεται εν τω σκότει τα θαυμάσια σου και η δικαιοσύνη σου εν γη επιλελησμένη; Καγώ προς σε, Κύριε, εκέκραξα, και το πρωί η προσευχή μου προφθάσει με. Ινατί, Κύριε, απωθείς την ψυχήν μου, αποστρέφεις το πρόσωπον σου απ'εμού; Πτωχός ειμί εγώ και εν κόποις εκ νεότητος μου· υψωθείς δε εταπεινώθην και εξηπορήθην. Επ'εμέ διήλθον αι οργαί σου, οι φοβερισμοί σου εξετάραξαν με· εκύκλωσαν με ωσει ύδωρ, όλην την ημέραν περιέσχον με άμα. Εμάκρυνας απ'εμού φίλον και πλησίον και τους γνωστούς μου από τάλαιπωρίας.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΠΗ'. 88

Τα ελέη σου, Κύριε, εις τον αιώνα άσομαι, εις γενεάν και γενεάν απαγγελώ την αλήθειαν σου εν τω στόματι μου. Ότι είπας· Εις τον αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται, εν τοις ουρανοίς ετοιμασθήσεται η αλήθεια σου. Διεθέμην διαθήκην τοις εκλεκτοίς μου, ώμοσα Δαυίδ τω δούλω σου. Έως του αιώνος ετοιμάσω το σπέρμα σου και οικοδομήσω εις γενεάν και γενεάν τον θρόνον σου. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τα θαυμάσια σου, Κύριε, και την αλήθειαν σου εν εκκλησία αγίων. Ότι τίς εν νεφέλαις ισωθήσεται τω Κυρίω; και τίς ομοιωθήσεται τω Κυρίω εν υιοις Θεού; Ο Θεός, ο ενδοξαζόμενος εν βουλή αγίων, μέγας και φοβερός έστιν επί πάντας τους περικύκλω αυτού. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, τίς όμοιος σοι; δυνατός εί, Κύριε, και η αλήθεια σου κύκλω σου. Σύ δεσπότης του κράτους της θαλάσσης, τον δε σάλον των κυμάτων αυτής σύ καταπραύνεις. Συ

εταπεινώσας ως τραυματίαν υπερήφανον, εν τω βραχίονι της δυνάμεως σου διεσκόρπισας τους εχθρούς σου. Σοί εισίν οι ουρανοί, και σή έστιν η γη· την οικουμένην και το πλήρωμα αυτής σύ εθεμελίωσας. Τον βορράν και την θάλασσαν σύ έκτισας· Θαβώρ και Ερμών εν τω ονόματι σου αγαλλιάσονται. Σός ο βραχίων μετά δυναστείας· κραταιωθήτω η χείρ σου, υψωθήτω η δεξιά σου. Δικαιοσύνη και κρίμα ετοιμασία του θρόνου σου· έλεος και αλήθεια προπορεύσονται προ προσώπου σου· μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν. Κύριε, εν τω φωτί του προσώπου σου προπορεύσονται και εν τω ονόματι σου αγαλλιάσονται όλην την ημέραν και εν τη δικαιοσύνη σου υψωθήσονται. Ότι καύχημα της δυνάμεως αυτών συ εί, και εν τη ευδοκία σου υψωθήσεται το κέρασ ημών. Ότι του Κυρίου η αντίληψις και του αγίου Ισραήλ βασιλέως ημών. Τότε ελάλησας εν οράσει τοις υιοίς σου και είπας· εθέμην βοήθειαν επί δυνατόν, ύψωσα εκλεκτόν εκ του λαού μου. Εύρον Δαυίδ τον δούλον μου, εν ελαίω αγίω μου έχρισα αυτόν. Η γαρ χείρ σου συναντιλήψεται αυτό και ο βραχίων μου κατισχύσει αυτόν. Ούκ ωφελήσει εχθρός εν αυτό, και υίός ανομίας ου προσθήσει του κακώσαι αυτόν. Και συγκόψω από προσώπου αυτού τους εχθρούς αυτού και τους μισούντας αυτόν τροπώσομαι. Και η αλήθεια μου και το έλεος μου μετ'αυτού, και εν τω ονόματι μου υψωθήσεται το κέρασ αυτού. Και θήσομαι εν θαλάσση χείρα αυτού και εν ποταμοίς δεξιάν αυτού. Αυτός επικαλέσεται με· Πατήρ μου ει σύ, Θεός μου, και αντιλήπτωρ της σωτηρίας μου. Καγώ πρωτότοκον θήσομαι αυτόν, υψηλόν παρά τοις βασιλεύσι της γης. Εις τον αιώνα φυλάξω αυτό το έλεος μου, και η διαθήκη μου πιστή αυτό. Και θήσομαι εις τον αιώνα του αιώνος το σπέρμα αυτού και τον θρόνον αυτού εις τας ημέρας του ουρανού. Εάν εγκαταλίπωσιν οι υιοί αυτού τον νόμον μου και τοις κρίμασι μου μη πορευθήσιν, εάν τα δικαιώματα μου βεβηλώσωσι και τας εντολάς μου μή

φυλάξωσι, επισκέψομαι εν ράβδω τας ανομίας αυτών και εν μάστιγι τας αδικίας αυτών. Το δε έλεος μου ου μη διασκεδάσω απ' αυτών, ουδ' ου μη αδικήσω εν τη αληθεία μου. Ουδ' ου μη βεβηλώσω την διαθήκην μου και τα εκπορευόμενα δια των χειλέων μου ου μη αθετήσω. Άπαξ ώμοσα εν τω αγίω μου, εί τω Δαυιβ ψεύσομαι. Το σπέρμα αυτού εις τον αιώνα μενεί και ο θρόνος αυτού, ως ο ήλιος εναντίον μου και ως η σελήνη κατηρητισμένη εις τον αιώνα· και ο μάρτυς εν ουρανώ πιστός. Σύ δε απώσω και εξουδένωσας, ανεβάλου τον χριστόν σου. Κατέστρεψας την διαθήκην του δούλου σου, εβεβήλωσας εις την γην το αγίασμα αυτού. Καθείλες πάντας τους φραγμούς αυτού, έθου τα οχυρώματα αυτού δειλίαν. Διήρπαζον αυτόν πάντες οι διοδεύοντες οδόν, εγενήθη όνειδος τοις γείτοσιν αυτού. Ύψωσας την δεξιάν των θλιβόντων αυτόν, εύφρανας πάντας τους εχθρούς αυτού. Απέστρεψας την βοήθειαν της ρομφαίας αυτού και ούκ αντελάβου αυτού εν τω πολέμω. Κατέλυσας από καθαρισμού αυτού, τον θρόνον αυτού εις την γην κατέρραξας. Εσμίκρυνας τας ημέρας του χρόνου αυτού, κατέχεας αυτού αισχύνην. Έως πότε, Κύριε, αποστρέφη εις τέλος; εκκαυθήσεται ως πύρ η οργή σου; Μνήσθητι τίς μου η υπόστασις· μη γαρ ματαίως έκτισας πάντας τους υιούς των ανθρώπων; Τίς έστιν άνθρωπος, ος ζήσεται, και ούκ όψεται θάνατον; ρύσεται την ψυχήν αυτού εκ χειρός άδου; Πού είσι τα ελέη σου τα αρχαία, Κύριε, ά ώμοσας τω Δαυιδ εν τη αλήθεια σου; Μνήσθητι, Κύριε, του ονειδισμού των δούλων σου, ου υπέσχον εν τω κόλπω πολλών εθνών. Ου ωνειδισαν οι εχθροί σου, Κύριε, ου ωνειδισαν το αντάλλαγμα του χριστού σου. Ευλογητός Κύριος εις τον αιώνα. Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΠΘ'. 89

Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν εν γενεά και γενεά. Προ του όρη γενηθήναι και πλασθήναι την γην και

την οικουμένην, και από του αιώνος και έως του αιώνος συ ει. Μη αποστρέψης άνθρωπον εις ταπεινωσιν και είπας· Επιστρέψατε υιοί των ανθρώπων. Ότι χίλια έτη εν οφθαλμοίς σου, Κύριε, ως ημέρα η εχθές, ήτις διήλθε, και φυλακή εν νυκτί. Τα εξουδενώματα αυτών έτη έσονται, το πρωί ωσει χλόη παρέλθοι. Το πρωί ανθήσαι και παρέλθοι, το εσπέρας αποπέσοι, σκληρυνθείη και ξηρανθείη. Ότι εξελίπομεν εν τη οργή σου και εν τω θυμώ σου εταράχθημεν. Έθου τας ανομίας ημών εναντίον σου· ο αιών ημών εις φωτισμόν του προσώπου σου. Ότι πάσαι αι ημέραι ημών εξέλιπον, και εν τη οργή σου εξελίπομεν· τα έτη ημών ωσει αράχνη εμελέτων. Αι ημέραι των ετών ημών εν αυτοίς εβδομήκοντα έτη, εάν δε εν δυναστείαις, ογδοήκοντα έτη, και το πλείον αυτών κόπος και πόνος· ότι επήλθε πραότης εφ' ημάς και παιδευθησόμεθα. Τίς γινώσκει το κράτος της οργής σου; και από του φόβου σου τον θυμόν σου εξαριθμήσασθαι; Την δεξιάν σου ούτω γνώρισον μοι και τους πεπαιδευμένους τη καρδιά εν σοφία. Επίστρεψον, Κύριε, έως πότε; και παρακλήθητι επί τοις δούλοις σου. Ενεπλήσθημεν το πρωί του ελέους σου, Κύριε, και ηγαλιασάμεθα και ευφράνθημεν. Εν πάσαις ταις ημέραις ημών ευφρανθείμεν· ανθ'ων ημερών εταπεινώσας ημάς, ετών, ών είδομεν κακά. Και ίδε επί τους δούλους σου και επί τα έργα σου και οδήγησον τους υιούς αυτών. Και έστω η λαμπρότης Κυρίου του Θεού ημών εφ' ημάς, και τα έργα των χειρών ημών κατεύθυνον εφ' ημάς και το έργο των χειρών ημών κατεύθυνον.

Ψαλμος 90

Ο κατοικών εν βοηθεία του Υψίστου, εν σκέπη του Θεού του ουρανού αυλισθήσεται. Ερεί τω Κυρίω· Αντιλήπτωρ μου ει και καταφυγή μου, ο Θεός μου, και ελπιώ επ' αυτόν. Ότι αυτός ρύσεται σε εκ παγίδος θηρευτών και από λόγου ταραχώδους. Εν τοις μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι, και υπό τας πτέρυγας αυτού ελπιείς·

όπλω κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού. Ού φοβηθήσει από φόβου νυκτερινού, από βέλους πετομένου ημέρας, από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβρινού. Πεσεΐται εκ του κλίτους σου χιλιάς και μυριάς εκ δεξιών σου, προς σε δε ούκ εγγιεί. Πλήν τοις οφθαλμοίς σου κατανοήσεις και ανταπόδοσιν αμαρτωλών όψει. Ότι συ, Κύριε, η ελπίς μου· τον Όψιστον έθου καταφυγήν σου. Ού προσελεύσεται προς σε κακά, και μάστιξ ούκ εγγιεί εν τω σκηνώματί σου. Ότι τοις αγγέλοις αυτού εντελείται περί σου, του διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταις οδοίς σου. Επί χειρών αρούσι σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου. Επί ασπίδα και βασιλίσκον επιβήση και καταπατήσεις λέοντα και δράκοντα. Ότι επ' εμέ ήλπισε και ρύσομαι αυτόν, σκεπάσω αυτόν, ότι έγνω το όνομα μου. Κεκράζεται προς με, και επακούσομαι αυτού· μετ' αυτού είμι εν θλίψει, εξελούμαι αυτόν, και δοξάσω αυτόν. Μακρότητα ημερών εμπλήσω αυτόν και δείξω αυτώ το σωτήριον μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ψαλμός 91

Αγαθόν το εξομολογείσθαι τω Κυρίω και ψάλλειν τω ονόματι σου, Όψιστε. Του αναγγέλλειν το πρῶν το έλεος σου και την αλήθειαν σου κατά νύκτα, εν δεκαχόρδω ψαλτηρίω μετ' ωδής εν κιθάρα. Ότι εύφρανας με, Κύριε, εν τοις ποιήμασι σου, και εν τοις έργοις των χειρών σου αγαλλιάσομαι. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε· σφόδρα εβαθύνθησαν οι διαλογισμοί σου. Ανήρ άφρων ου γνώσεται, και ασύνετος ού συνήσει ταύτα. Εν τω ανατειλαι αμαρτωλούς ωσει χόρτον και διέκυψαν πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. Όπως αν εξολοθρευθώσιν εις τον αιώνα του αιώνος. Συ δε Όψιστος εις τον αιώνα, Κύριε. Ότι ιδού οι εχθροί σου, Κύριε, ότι ιδού οι εχθροί σου απολούνται, και διασκορπισθήσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. Και υψωθήσεται ως μονοκέρωτος το κέρασ μου και το γήρας μου εν ελαίω πίονι. Και επειδεν ο οφθαλμός μου εν τοις εχθροίς μου, και εν τοις επανισταμένοις επ' εμέ πονηρευομένοις ακούσεται το ούς μου. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω πληθυνθήσεται. Πεφυτευμένοι εν τω οίκω Κυρίου, εν ταις αυλαίς του Θεού ημών εξανθήσουσιν. Ότι πληθυνθήσονται εν γήρει πίονι και ευπαθούντες έσονται, του αναγγείλαι ότι ευθύς Κύριος ο Θεός ημών και ούκ έστιν αδικία εν αυτώ.

Ψαλμός 92

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο· ενεδύσατο Κύριος δύναμιν και περιεζώσατο· και γαρ εστερέωσε την οικουμένην, ήτις ού σαλευθήσεται. Έτοιμος ο θρόνος σου από τότε, από του αιώνος συ εί. Επήραν οι ποταμοί, Κύριε, επήραν οι ποταμοί φωνάς αυτών· αρούσιν οι ποταμοί επιτρίψεις αυτών, από φωνών υδάτων πολλών.

Θαυμαστοί οι μετεωρισμοί της θαλάσσης, θαυμαστός εν υψηλοῖς ο Κύριος. Τα μαρτύρια σου επιστώθησαν σφόδρα· τω οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε, εις μακρότητα ημερών.

Ψαλμός 93

Θεός εκδικήσεων Κύριος· Θεός εκδικήσεων επαρρησιάσατο. Υψώθητι ο κρίνων την γην, απόδος ανταπόδοσιν τοῖς υπερηφάνοις. Ἐως πότε αμαρτωλοί, Κύριε, ἕως πότε αμαρτωλοί καυχῆσονται; Φθέγγονται και λαλήσουσιν ἀδικίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ εργαζόμενοι την ανομίαν; Τον λαόν σου, Κύριε, εταπείνωσαν και την κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν. Χήραν και ορφανόν ἀπέκτειναν, και προσήλυτον ἐφόνευσαν. Και εἶπον· Οὐκ ὄψεται Κύριος, οὐδέ συνήσει ο Θεός· του Ἰακώβ. Σύνετε δη ἀφρονες εν τω λαῷ· και μωροί ποτέ φρονήσατε. Ο φυτεύσας το οὖς οὐχί ἀκούει; ἢ ο πλάσας τον οφθαλμόν οὐχί κατανοεῖ; Ο παιδεύων ἔθνη οὐχί ἐλέγξει; Ο διδάσκων ἄνθρωπον γνώσιν; Κύριος γινώσκει τους διαλογισμούς των ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃν ἂν παιδεύσης, Κύριε, και εκ του νόμου σου διδάξης αὐτόν. Του πραῦναι αὐτόν ἀφ' ἡμερῶν πονηρῶν, ἕως ου ορυγῆ τω αμαρτωλῷ βόθρος. Ὅτι οὐκ ἀπώσεται Κύριος τον λαόν αὐτοῦ και την κληρονομίαν αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει. Ἐως ου δικαιοσύνη ἐπιστρέψη εις κρίσιν και ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ ευθεις τη καρδία. Τίς ἀναστήσεται μοι ἐπὶ πονηρευομένοις; ἢ τίς συμπαραστήσεται μοι ἐπὶ τοῖς εργαζομένοις την ανομίαν; Εἰ μή ὅτι Κύριος ἐβοήθησε μοι, παρά βραχὺ παρώκησε τω ἄδῃ ἡ ψυχὴ μου. Εἰ ἔλεγον· Σεσάλευται ο πούς μου, το ἔλεος σου, Κύριε, ἐβοήθει μοι. Κύριε, κατά το πλήθος των οδυνῶν μου εν τη καρδία μου αἱ παρακλήσεις σου εὐφραναν την ψυχὴν μου. Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ανομίας, ο πλάσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα. Θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου και αἷμα ἀθῶον καταδικάζονται. Και ἐγένετο μοι Κύριος εις καταφυγὴν και ο

Θεός μου εις βοηθόν ἐλπίδος μου. Και ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος την ανομίαν αὐτῶν, και κατά την πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτούς Κύριος ο Θεός.

Δόξα. Και νυν. Ἀλληλουῖα.

Ψαλμός 94

Ἄσατε τω Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἄσατε τω Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ. Ἄσατε τω Κυρίῳ, εὐλογήσατε το ὄνομα αὐτοῦ· εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας το σωτήριον αὐτοῦ. Ἀναγγεῖλατε εν τοῖς ἔθνεσι την δόξαν αὐτοῦ, εν πάσι τοῖς λαοῖς τα θαυμάσια αὐτοῦ. Ὅτι μέγας Κύριος και αἰνετός σφόδρα· φοβερός ἐστὶν ὑπὲρ πάντας τους θεούς. Ὅτι πάντες οἱ θεοὶ των ἐθνῶν δαιμόνια· ο δε Κύριος τους ουρανοὺς ἐποίησε. Ἐξομολόγησις και ωραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ· ἀγιωσύνη και μεγαλοπρέπεια εν τω αγιάσματι αὐτοῦ. Ἐνέγκατε τω Κυρίῳ αἱ πατριαὶ των ἐθνῶν, ἐνέγκατε τω Κυρίῳ δόξαν και τιμὴν· ἐνέγκατε τω Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, ἄρατε θυσίας και εἰσπορεύεσθε εις τας αὐλάς αὐτοῦ· προσκυνήσατε τω Κυρίῳ εν αὐλῇ αγία αὐτοῦ· σαλευθήτω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πάσα ἡ γῆ. Εἶπατε εν τοῖς ἔθνεσι· Ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε, και γαρ κατώρθωσε την οἰκουμένην, ἥτις ου σαλευθήσεται· κρινεῖ λαούς εν ευθύτητι. Ευφραίνεσθωσαν οἱ ουρανοί, και ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ· σαλευθήτω ἡ θάλασσα και το πλήρωμα αὐτῆς, χαρήσεται τα πεδία και πάντα τα εν αὐτοῖς. Τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τα ξύλα του ὄρυμου ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ὅτι ἐρχεται, ὅτι ἐρχεται κρῖναι την γην. Κρινεῖ την οἰκουμένην εν δικαιοσύνῃ και λαούς εν τη ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

Ψαλμός 96.

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ· εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαί. Νέφη και γνόφος κύκλω αὐτοῦ· δικαιοσύνη και κρίμα κατόρθωσις του θρόνου αὐτοῦ. Πυρ ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύεται και φλογιεῖ κύκλω τους ἐχθρούς αὐτοῦ. Ἐφάναν αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῆ οἰκουμένη· εἶδε και ἐσαλεύθη ἡ γῆ. Τα ὄρη ὡσεὶ κηρός ἐτάκησαν

από προσώπου Κυρίου, από προσώπου Κυρίου πάσης της γης. Ανήγγειλαν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού, και είδσαν πάντες οι λαοί την δόξαν αυτού. Αισχυνθήτωσαν πάντες οι προσκυνούντες τοις γλυπτοίς, οι εγκαυχώμενοι εν τοις ειδώλοις αυτών· προσκυνήσατε αυτώ πάντες οι άγγελοι αυτού. Ήκουσε και ευφράνθη η Σιών, και ηγαλλιάσαντο οι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν των κριμάτων σου, Κύριε. Ότι σύ Κύριος ύψιστος επί πάσαν την γην, σφόδρα υπερυψώθης υπέρ πάντας τους θεούς. Οι αγαπώντες τον Κύριον μισείτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τας ψυχάς των οσίων αυτού, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσεται αυτούς. Φως ανέτειλε τω δικαίω και τοις ευθέσι τη καρδιά ευφροσύνη. Ευφράνθητε δίκαιοι εν τω Κυρίω, και εξομολογείσθε τη μνήμη της αγιωσύνης αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός 97

Άσατε τω Κυρίω άσμα καινόν, ότι θαυμαστά εποίησεν ο Κύριος· έσωσεν αυτόν η δεξιά αυτού, και ο βραχίον ο άγιος αυτού. Εγνώρισε Κύριος το σωτήριον αυτού, εναντίον των εθνών απεκάλυψε την δικαιοσύνην αυτού. Εμνήσθη του ελέους αυτού τω Ιακώβ και της αληθείας αυτού τω οίκω Ισραήλ· είδσαν πάντα τα πέρατα της γης το σωτήριον του Θεού ημών. Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη· άσατε και αγαλλιιάσθε και ψάλατε. Ψάλατε τω Κυρίω εν κιθάρα, εν κιθάρα και φωνή ψαλμού, εν σάλπιγγιν ελαταίς και φωνή σάλπιγγος κερατίνης, αλαλάξατε ενώπιον του Βασιλέως Κυρίου· σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Ποταμοί κροτήσουσι χειρί επί το αυτό· τα όρη αγαλλιιάσονται από προσώπου Κυρίου· ότι έρχεται ότι ήκει κρίναι την γην. Κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλμός 98

Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί· ο καθήμενος επί των Χερουβεΐμ, σαλευθήτω η γη. Κύριος εν Σιών μέγας και υψηλός έστιν επί πάντας τους λαούς. Εξομολογησάσθωσαν τω ονόματι σου τω μεγάλω, ότι φοβερόν και άγιον έστι· και τιμή βασιλέως κρίσιν αγαπά. Σύ ητοίμασας ευθύτητας· κρίσιν και δικαιοσύνην εν Ιακώβ συ εποίησας. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε τω υποποδίω των ποδών αυτού, ότι άγιος έστι. Μωυσής και Ααρών εν τοις ιερέυσιν αυτού και Σαμουήλ εν τοις επικαλουμένοις το όνομα αυτού· επεκαλούντο τον Κύριον, και αυτός εισήκουσεν αυτών. Εν στύλω νεφέλης ελάλει προς αυτούς· ότι εφύλασσον τα μαρτύρια αυτού και τα προστάγματα αυτού, ά έδωκεν αυτοίς. Κύριε ο Θεός ημών, σύ επήκουσας αυτών· ο Θεός, σύ ευΐλατος εγίνου αυτοίς και εκδικών επί πάντα τα επιτηδεύματα αυτών. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε εις όρος άγιον αυτού, ότι άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλμός 99

Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη, δουλεύσατε τω Κυρίω εν ευφροσύνη· εισέλθετε ενώπιον αυτού εν αγαλλιιάσει. Γνώτε ότι Κύριος αυτός έστιν ο Θεός ημών, αυτός εποίησεν ημάς και ούχ ημείς· ημείς δε λαός αυτού και πρόβατα νομής αυτού. Εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν εξομολογήσει, εις τας αυλάς αυτού εν ύμνοις, εξομολογείσθε αυτώ· αινείτε το όνομα αυτού. Ότι χρηστός Κύριος· εις τον αιώνα το έλεος αυτού, και έως γενεάς και γενεάς η αλήθεια αυτού.

Ψαλμός P'. 100

Έλεος και κρίσιν άσομαι σοι, Κύριε. Ψαλώ και συνήσω εν οδώ αμώμω· πότε ήξεις προς με; διεπορευόμην εν ακακία καρδίας μου, εν μέσω του οίκου μου. Ού προετιθέμην προ οφθαλμών μου πράγμα παράνομον, ποιούντας παραβάσεις εμίσησα. Ούκ εκολλήθη μοι καρδιά σκαμβή· εκκλίνοντος απ' εμού του πονηρού,

οὐκ ἐγίνωσκον. Τον καταλαλούντα λάθρα τον πλησίον αὐτοῦ, τούτον ἐξεδίδωκον· υπερηφάνω οφθαλμῷ και ἀπλήστῳ καρδίᾳ τούτῳ οὐ συνήσθιον. Οἱ οφθαλμοί μου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, τοῦ συγκαθήσθαι αὐτούς μετ' ἐμοῦ· πορευόμενος ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, οὗτος μοι ελειοῦργεῖ. Οὐ κατώκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν υπερηφανίαν· λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν οφθαλμῶν μου. Εἰς τὰς πρῶϊας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῆς γῆς, ἐξολοθρεύσαι ἐκ πόλεως Κυρίου πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλοῦϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ψαλμὸς ΡΑ'. 101

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σε ἐλθέτω. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον σου ἀπ' ἐμοῦ ἐν ἡ ἡμέρα θλίβωμαι, κλίνον πρὸς με τὸ οὖς σου· ἐν ἡ ἡμέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ ἐπάκουσον μου. Ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστά μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν. Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδία μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου. Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὀστούν μου τὴν σαρκί μου. Ὁμοιώθην πελεκάνι ἐρημικῶ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ. Ἡγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος. Ὅλην τὴν ἡμέραν ὠνειδίζον με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὠμνυον. Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων. Ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέρραξας με. Αἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιά ἐκλίθησαν, καγὼ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθην. Σὺ δε, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνον σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Σὺ ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρήσαι αὐτήν, ὅτι ἤκει καιρὸς. Ὅτι εὐδόκησαν οἱ δούλοι σου τοὺς λίθους αὐτῆς· καὶ τὸν χούν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι. Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομα σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου. Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών καὶ οφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν. Γραφήτω αὕτη εἰς γενεάν ἐτέραν καὶ λαός, ὁ κτιζόμενος, αινέσει τὸν Κύριον. Ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἁγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε. Τοῦ ακούσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λύσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθνατωμένων. Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ τὴν

αίνεσιν αυτού εν Ιερουσαλήμ. Εν τω επισυναχθήναι λαούς επί το αυτό και βασιλείς του δουλεύειν τω Κυρίω. Απεκρίθη αυτώ εν οδώ ισχύος αυτού· την ολιγότητα των ημερών μου ανάγγειλον μοι. Μη αναγάγης με εν ημίσει ημερών μου· εν γενεά γενεών τα έτη σου. Κατ' αρχάς σύ, Κύριε, την γην εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου είσιν οι ουρανοί. Αυτοί απολούνται συ δε διαμένεις· και πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται, και ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς και αλλαγήσονται. Συ δε ο αυτός ει και τα έτη σου ούκ εκλείψουσι. Οι υιοί των δούλων σου κατασκηνώσουσι, και το σπέρμα αυτών εις τον αιώνα κατευθυνθήσεται.

Ψαλμός PB'. 102

Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον, και πάντα τα εντός μου το όνομα το άγιον αυτού. Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριον, και μή επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού. Τον ευίλατεύοντα πάσας τας ανομίας σου, τον ιώμενον πάσας τας νόσους σου. Τον λυτρούμενον εκ φθοράς την ζωήν σου, τον στεφανούντα σε εν ελέει και οικτιρμοίς. Τον εμπιπλώντα εν αγαθοίς την επιθυμίαν σου, ανακαινισθήσεται ως αετού η νεότης σου. Ποιών ελεημοσύνας ο Κύριος, και κρίμα πάσι τοις αδικουμένοις. Εγνώρισε τας οδούς αυτού τω Μωϋσή, τοις υιοίς Ισραήλ τα θελήματα αυτού. Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος· ούκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μνηιεί. Ού κατά τας ανομίας ημών εποίησεν ημίν, ουδέ κατά τας αμαρτίας ημών ανταπέδωκεν ημίν. Ότι κατά το ύψος του ουρανού από της γης εκραταίωσε Κύριος το έλεος αυτού επί τους φοβουμένους αυτόν. Καθόσον απέχουσιν ανατολαί από δυσμών, εμάκρυνεν αφ' ημών τας ανομίας ημών. Καθώς οικτείρει πατήρ υιούς, ωκτείρησε Κύριος τους φοβουμένους αυτόν, ότι αυτός εγνω το πλάσμα ημών, εμνήσθη ότι χούς έσμεν. Άνθρωπος, ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού, ωσει άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει. Ότι πνεύμα διήλθεν εν αυτώ, και ούκ υπάρξει και ούκ

επιγνώσεται έτι τον τόπον αυτού. Το δε έλεος του Κυρίου από του αιώνος και έως του αιώνος επί τους φοβουμένους αυτόν. Και η δικαιοσύνη αυτού επί υιοίς υιών, τοις φυλάσσουσι την διαθήκην αυτού και μεμνημένοις των εντολών αυτού του ποιήσαι αυτάς. Κύριος εν τω ουρανώ ητοίμασε τον θρόνον αυτού, και η βασιλεία αυτού πάντων δεσπόζει. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι άγγελοι αυτού, δυνατοί ισχύϊ ποιούντες τον λόγον αυτού, του ακούσαι της φωνής των λόγων αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάσαι αι δυνάμεις αυτού, λειτουργοί αυτού οι ποιούντες το θέλημα αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντα τα έργα αυτού, εν παντί τόπω της δεσποτείας αυτού· ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός PΓ'. 103

Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον· Κύριε, ο Θεός μου, εμεγαλύνθησ σου σφόδρα. Εξομολόγησιν και μεγαλοπρέπειαν ενεδύσω, αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον. Εκτείνων τον ουρανόν ωσει δέρριν, ο στεγάζων εν ύδασι τα υπερώα αυτού. Ο τιθείς νέφη την επίβασιν αυτού, ο περιπατών επί πτερύγων ανέμων. Ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα, και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Ο θεμελιών την γην επί την ασφάλειαν αυτής, ού κλιθήσεται εις τον αιώνα του αιώνος. Άβυσσος ως ιμάτιον το περιβόλαιον αυτού, επί τω ορέων στήσονται ύδατα. Από επιτιμήσεως σου φεύξονται, από φωνής βροντής σου δειλιάσουσιν. Αναβαίνουσιν όρη και καταβαίνουσι πεδία εις τον τόπον, όν εθεμελίωσας αυτά. Όριον έθου, ό ού παρελεύσονται, ουδέ επιστρέψουσι καλύψαι την γην. Ο εξαποστέλλων πηγάς εν φάραγξιν, αναμέσον των ορέων διελεύσονται ύδατα. Ποτιούσι πάντα τα θηρία του αγρού, προσδέξονται όναγροι εις δίψαν αυτών. Επ'αυτά τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσει, εκ μέσου των πετρών δώσουσι φωνήν. Ποτίζων όρη

εκ των υπερών αυτού· από καρπού των έργων σου χορτασθήσεται η γη. Ο εξανατέλλων χόρτον τοις κτήνεσι, και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, του εξαγαγείν άρτον εκ της γης. Και οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου· του ιλαρύναι πρόσωπον εν ελαίω, και άρτος καρδίαν ανθρώπου στηρίζει. Χορτασθήσονται τα ξύλα του πεδίου, αι κέδροι του Λιβάνου άς εφύτευσας. Εκεί στρουθία εννοσσεύσουσι· του ερωδιού η κατοικία ηγείται αυτών. Όρη τα υψηλά ταις ελάφοις, πέτρα καταφυγή τοις λαγωίς. Εποίησε σελήνην εις καιρούς· ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού. Έθου σκότος, και εγένετο νύξ, εν αυτή διελεύσονται πάντα τα θηρία του δρυμού. Σκύμνοι ωρυόμενοι του αρπάσαι και ζητήσαι παρά τω Θεώ βρώσιν αυτοίς. Ανέτειλεν ο ήλιος, και συνήχθησαν, και εις τας μάνδρας αυτών κοιτασθήσονται. Εξελεύσεται άνθρωπος επί το έργον αυτού και επί την εργασίαν αυτού έως εσπέρας. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας· επληρώθη η γη της κτίσεως σου. Αύτη η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος, εκεί ερπετά, ών ούκ έστιν αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων. Εκεί πλοία διαπορεύονται· δράκων ούτος όν έπλασας, εμπαίζειν αυτή. Πάντα προς σε προσδοκώσι, δούναι την τροφήν αυτών εις εύκαιρον· δόντος σου αυτοίς, συλλέξουσιν. Ανοίξαντος σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος. Αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον, ταραχθήσονται· αντανελίς το πνεύμα αυτών, και εκλείψουσι, και εις τον χούν αυτών επιστρέψουσιν. Εξαποστελείς το πνεύμα σου, και κτισθήσονται, και ανακαινίεις το πρόσωπον της γης. Ότω η δόξα Κυρίου εις τους αιώνας· ευφρανθήσεται Κύριος επί τοις έργοις αυτού. Ο επιβλέπων επί την γην και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των ορέων και καπνίζονται. Όσω τω Κυρίω, εν τη ζωή μου, ψαλώ τω Θεώ μου έως υπάρχω. Ηδυνθείη αυτώ η διαλογή μου, εγώ δε ευφρανθήσομαι επί τω Κυρίω. Εκλείποιεν αμαρτωλοί από της γης και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς. Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΔ'. 104

Εξομολογείσθε τω Κυρίω και επικαλείσθε το όνομα αυτού, απαγγείλατε εν τοις έθνεσι τα έργα αυτού. Όσατε αυτώ και ψάλατε αυτώ· διηγήσασθε πάντα τα θαυμάσια αυτού. Επαινείσθε εν τω ονόματι τω αγίω αυτού· ευφρανθήτω καρδία ζητούντων τον Κυριον. Ζητήσατε τον Κύριον και κραταιώθητε· ζητήσατε το πρόσωπον αυτού διαπαντός. Μνήσθητε των θαυμασίων αυτού, ών εποίησε, τα τέρατα αυτού και τα κρίματα του στόματος αυτού. Σπέρμα Αβραάμ δούλοι αυτού, υιοί Ιακώβ εκλεκτοί αυτού. Αυτός Κύριος ο Θεός ημών· εν πάση τη γη τα κρίματα αυτού. Εμνήσθη εις τον αιώνα διαθήκης αυτού, λόγου ού ενετείλατο εις χιλιάς γενεάς. Όν διέθετο τω Αβραάμ, και του όρκου αυτού τω Ισαάκ. Και έστησεν αυτόν τω Ιακώβ εις πρόσταγμα και τω Ισραήλ εις διαθήκην αιώνιον, λέγων· Σοί δώσω την γην Χαναάν, σχοίνισμα κληρονομίας υμών. Εν τω είναι αυτούς αριθμώ βραχείς, ολιγοστούς και παροίκους εν αυτή. Και διήλθεν εξ έθνους εις έθνος, και εκ βασιλείας εις λαόν έτερον. Ούκ αφήκεν άνθρωπον αδικήσαι αυτούς και ήλεγξεν υπερ αυτών βασιλείς. Μη άπτεσθε των χριστών μου και εν τοις προφήταις μου μη πονηρεύεσθε. Και εκάλεσε λιμόν επί την γην, πάν στήριγμα άρτου συνέτριψε. Απέστειλεν έμπροσθεν αυτών άνθρωπον, εις δούλον επράθη Ιωσήφ. Εταπείνωσαν εν πέδαις τους πόδας αυτού, σίδηρον διήλθε η ψυχή αυτού μέχρι του ελθείν τον λόγον αυτού. Το λόγιον του Κυρίου επύρωσεν αυτόν· απέστειλε βασιλεύς και έλυσεν αυτόν, άρχων λαού και αφήκεν αυτόν. Κατέστησεν αυτόν κύριον του οίκου αυτού και άρχοντα πάσης της κτήσεως αυτού. Του παιδεύσαι τους άρχοντας αυτού ως εαυτόν και τους πρεσβυτέρους αυτού σοφίσαι. Και εισήλθεν Ισραήλ εις Αίγυπτον, και Ιακώβ παρώκησεν εν γη Χαμ. Και ηύξησε τον λαόν αυτού σφόδρα και εκραταίωσεν αυτόν υπέρ τους εχθρούς αυτού. Μετέστρεψε την

καρδίαν αυτού του μισήσαι τον λαόν αυτού, του δολιούσθαι εν τοις δούλοις αυτού. Εξαπέστειλε Μωϋσής τον δούλον αυτού, Ααρών, όν εξελέξατο εαυτώ. Έθετο εν αυτοίς τους λόγους των σημείων αυτού και των τεράτων αυτού εν γη Χαμ. Εξαπέστειλε σκότος και εσκότασεν, ότι παρεπίκραναν τους λόγους αυτού. Μετέστρεψε τα ύδατα αυτών εις αίμα, και απέκτεινε τους ιχθύας αυτών. Εξύρψεν η γή αυτών βατράχους εν τοις ταμείοις των βασιλέων αυτών. Είπε, και ήλθε κυνόμυια και σκνίπες εν πάσι τοις ορίοις αυτών. Έθετο τας βροχάς αυτών χάλαζαν, πύρ καταφλέγον εν τη γη αυτών. Και επάταξε τας αμπέλους αυτών και τας συκάς αυτών· και συνέτριψε παν ξύλον ορίου αυτών. Είπε, και ήλθεν ακρίς και βρούχος, ού ούκ ην αριθμός. Και κατέφαγε πάντα χόρτον εν τη γη αυτών, και κατέφαγε πάντα τον καρπόν της γής αυτών. Και επάταξε πάν πρωτότοκον εν τη γη αυτών· απαρχήν παντός πόνου αυτών. Και εξήγαγεν αυτούς εν αργυρίω και χρυσίω, και ούκ ην εν ταις φυλαίς αυτών ο ασθενών. Ευφράνθη Αίγυπτος εν τη εξόδω αυτών, ότι επέπεσεν ο φόβος αυτών επ'αυτούς. Διεπέτασε νεφέλην εις σκέπην αυτοίς και πυρ του φωτισμού αυτοίς την νύκτα. Ήτησαν και ήλθεν ορτυγομήτρα, και άρτον ουρανού ενέπλησεν αυτούς. Διέρρηξε πέτραν, και ερρύησαν ύδατα, εμπορεύθησαν εν ανύδροις ποταμοί. Ότι εμνήσθη του λόγου του αγίου αυτού, του προς Αβραάμ τον δούλον αυτού. Και εξήγαγε τον λαόν αυτού εν αγαλλιάσει, και τους εκλεκτούς αυτού εν ευφροσύνη. Και έδωκεν αυτοίς χώρας εθνών, και πόνους λαών κατεκληρονόμησαν. Όπως αν φυλάξωσι τα δικαιώματα αυτού, και τον νόμον αυτού εκζητήσωσιν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ψαλμός ΡΕ'. 105

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τίς λαλήσει τας δυναστείας του Κυρίου, ακουστάς ποιήσει πάσας τας αιnéσεις αυτού; Μακάριοι οι φυλάσσοντες κρίσιν και ποιούντες δικαιοσύνην εν παντί καιρώ. Μνήσθητι ημών, Κύριε, εν τη ευδοκία του λαού σου, επίσκεψαι ημάς εν τω σωτηρίω σου. Του ιδείν εν τη χρηστότητι των εκλεκτών σου, του ευφρανθήναι εν τη ευφροσύνη του έθνου σου, του επαινείσθαι μετά της κληρονομίας σου. Ημάρτομεν μετά των πατέρων ημών, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν. Οι πατέρες ημών εν Αιγύπτω ου συνήκαν τα θαυμάσια σου και ούκ εμνήσθησαν του πλήθους του ελέους σου και παρεπίκραναν αναβαίνοντες εν τη ερυθρά θαλάσση. Και έσωσεν αυτούς ένεκεν του ονόματος αυτού, του γνωρίσαι την δυναστείαν αυτού. Και επετίμησε τη ερυθρά θαλάσση, και εξηράνθη· και ωδήγησεν αυτούς εν αβύσσω, ως εν ερήμω. Και έσωσεν αυτούς εκ χειρός μισούντος και ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός εχθρών. Εκάλυπεν ύδωρ τους θλίβοντας αυτούς· εις εξ αυτών ούχ υπελείφθη. Και επίστευσαν τω λόγω αυτού και ήσαν την αίνεσιν αυτού. Ετάχυναν, επελάθοντο των έργων αυτού, ούχ υπέμειναν την βουλήν αυτού. Και επεθύμησαν επιθυμίαν εν τη ερήμω και επείρασαν τον Θεόν εν ανύδρω. Και έδωκεν αυτοίς το αίτημα αυτών, και εξαπέστειλε πλησμονήν εις τας ψυχάς αυτών. Και παρώργισαν τον Μωϋσήν εν τη παρεμβολή, τον Ααρών τον άγιον Κυρίου. Ηνοίχθη η γη και κατέπιε Δαθάν και εκάλυπεν επί την συναγωγήν Αβειρών. Και εξεκαύθη πυρ εν τη συναγωγή αυτών, φλόξ κατέφλεξεν αμαρτωλούς. Και εποίησαν μόσχον εν Χωρήβ και προσεκύνησαν τω γλυπτώ. Και ηλλάξαντο την δόξαν αυτού εν ομοιώματι μόσχου εσθίοντος χόρτον. Και επελάθοντο του Θεού του σώζοντος αυτού· του ποιήσαντος μεγάλα εν Αιγύπτω. Θαυμάσια εν γη

Χάμ, φοβερά επί θαλάσσης ερυθράς. Και είπε τους εξολοθρεύσαι αυτούς, ει μη Μωϋσής ο εκλεκτός αυτού έστη εν τη θραύσει ενώπιον αυτού, του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού, του μη εξολοθρεύσαι αυτούς. Και εξουδένωσαν γην επιθυμητήν, ούκ επίστευσαν τω λόγω αυτού. Και εγόγγυσαν εν τοις σκηνώμασιν αυτών, ούκ εισήκουσαν της φωνής Κυρίου. Και επήρε την χείρα αυτού επ'αυτούς, του καταβαλείν αυτούς εν τη ερήμω και του καταβαλείν το σπέρμα αυτών εν τοις έθνεσι και διασκορπίσαι αυτούς εν ταις χώραις. Και ετελέσθησαν τω Βεελφεγώρ και έφαγον θυσίας νεκρών. Και παρώξυναν αυτόν εν τοις επιτηδεύμασιν αυτών, και επληθύνθη εν αυτοίς η πτώσις. Και έστη Φινεές και εξιλάσατο· και εκόπασεν η θραύσις· και ελογίσθη αυτώ εις δικαιουσύνην, εις γενεάν και γενεάν έως του αιώνος. Και παρώργισαν αυτόν επί ύδατος αντιλογίας και εκακώθη Μωϋσής δι'αυτούς. Ότι παρεπίκραναν το πνεύμα αυτού, και διέστειλεν εν τοις χείλεσιν αυτού. Ούκ εξωλόθρευσαν τα έθνη, ά είπε Κύριος αυτοίς. Και εμίγησαν εν τοις έθνεσι και έμαθον τα έργα αυτών· και εδούλευσαν τοις γλυπτοίς αυτών, και εγενήθη αυτοίς εις σκάνδαλον. Και έθυσαν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τοις δαιμονίοις. Και εξέχεαν αίμα αθών, αίμα υιών αυτών και θυγατέρων, ών έθυσαν τοις γλυπτοίς Χαναάν. Και εφονοκτονήθη η γη εν τοις αίμασι και εμιάνθη εν τοις έργοις αυτών, και επόρνευσαν εν τοις επιτηδεύμασι αυτών. Και ωργίσθη θυμώ Κύριος επί τον λαόν αυτού και εβδελύξατο την κληρονομίαν αυτού. Και παρέδωκεν αυτούς εις χείρας εχθρών, και εκυρίευσαν αυτών οι μισούντες αυτούς. Και έθλιψαν αυτούς οι εχθροί αυτών, και εταπεινώθησαν υπό τας χείρας αυτών. Πλεονάκις ερρύσατο αυτούς, αυτοί δε παρεπίκραναν αυτόν εν τη βουλή αυτών και εταπεινώθησαν εν ταις ανομίαις αυτών. Και είδε Κύριος εν τω θλίβεσθαι αυτούς, εν τω αυτόν εισακούσαι της δεήσεως αυτών. Και εμνήσθη της διαθήκης αυτού και μετεμελήθη κατά το πλήθος τους ελέους αυτού. Και έδωκεν αυτούς εις

οικτιρμούς εναντίον πάντων των αιχμαλωτευσάντων αυτούς. Σώσον ημάς Κύριε ο Θεός ημών, και επισυνάγαγε ημάς εκ των εθνών, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι σου τω αγίω, του εγκουχάσθαι εν τη αινέσει σου. Ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, από του αιώνος και έως του αιώνος· και ερεί πας ο λαός· Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΣΤ΄. 106

Εξομολογείσθε τω Κυρίω ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου, ούς ελυτρώσατο εκ χειρός εχθρού· και εκ των χωρών συνήγαγεν αυτούς, από ανατολών και δυσμών, και βορρά και θαλάσσης. Επλανήθησαν εν τη ερήμω εν γη ανύδρω, οδόν πόλεως κατοικητηρίου ούχ εύρον. Πεινώντες και διψώντες, η ψυχή αυτών εν αυτοίς εξέλιπε. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών ερρύσατο αυτούς. Και ωδήγησεν αυτούς εις οδόν ευθείαν, του πορευθήναι εις πόλιν κατοικητηρίου. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Ότι εχόρτασε ψυχήν κενήν και ψυχήν πεινώσαν ενέπλησεν αγαθών. Καθημένους εν σκότει και σκιά θανάτου, πεπεδημένους εν πτωχεία και σιδήρω. Ότι παρεπίκραναν τα λόγια του Θεού, και την βουλήν του Υψίστου παρώξυναν. Και εταπεινώθη εν κόποις η καρδιά αυτών, ησθένησαν και ούκ ην ο βοηθών. Και εκέκραξαν προς Κύριον, εν τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Και εξήγαγεν αυτούς εκ σκότους και σκιάς θανάτου και τους δεσμούς αυτών διέρρηξε. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς ανθρώπων. Ότι συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασε. Αντελάβετο αυτών εξ οδού ανομίας αυτών· δια γαρ τας ανομίας αυτών εταπεινώθησαν.

Παν βρώμα εβδελύξατο η ψυχή αυτών, και ήγγισαν έως των πυλών του θανάτου. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Απέστειλε τον λόγον αυτού και ιάσατο αυτούς και ερρύσατο αυτούς εκ των διαφθορών αυτών. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοις των ανθρώπων. Και θυσάτωσαν αυτώ θυσίαν αιnéσεως και εξαγγελιάτωσαν τα έργα αυτού εν αγαλλιάσει. Οι καταβαίνοντες εις θάλασσαν εν πλοίοις, ποιούντες εργασίαν εν ύδασι πολλοίς. Αυτοί ειδον τα έργα Κυρίου και τα θαυμάσια αυτού εν τω βυθώ. Είπε, και έσθη πνεύμα καταϊγίδος, και υψώθη τα κύματα αυτής. Αναβαίνουνσιν έως των ουρανών και καταβαίνουνσιν έως των αβύσσων· η ψυχή αυτών εν κακοίς ετήκετο. Εταράχθησαν, εσαλεύθησαν ως ο μεθύων, και πάσα η σοφία αυτών κατεπόθη. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών εξήγαγεν αυτούς. Και επέταξε τη καταϊγίδι, και έσθη εις αύραν, και εσίγησαν τα κύματα αυτής. Και ευφράνθησαν, ότι ησύχασαν, και ωδήγησεν αυτούς επί λιμένα θελήματος αυτού. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Υψωσάτωσαν αυτόν εν εκκλησία λαού και εν καθέδρα πρεσβυτέρων αινεσάτωσαν αυτόν. Έθετο ποταμούς εις έρημον και διεξόδους υδάτων εις δίψαν. Γήν καρποφόρον εις άλμην από κακίας των κατοικούντων εν αυτή. Έθετο έρημον εις λίμνας υδάτων και γην άνυδρον εις διεξόδους υδάτων. Και κατώκισεν εκεί πεινώντας, και συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας. Και έσπειραν αγρούς και εφύτευσαν αμπελώνας και εποίησαν καρπόν γεννήματος. Και ευλόγησεν αυτούς, και επληθύνθησαν σφόδρα, και τα κτήνη αυτών ούκ εσμίκρυνε. Και ωλιγώθησαν και εκακώθησαν από θλίψεως κακών και οδύνης. Εξεχύθη εξουδένωσις επ' άρχοντας αυτών, και επλάνησεν αυτούς εν αβάτω και ούχ οδώ. Και εβοήθησε πένητι εκ πτωχείας

και έθετο ως πρόβατα πατριάς. Όψονται ευθείς και ευφρανθήσονται, και πάσα ανομία εμφράξει το στόμα αυτής. Τίς σοφός και φυλάξει ταύτα και συνήσει τα ελέη του Κυρίου;

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΖ'. 107

Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι, η δόξα μου, εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι μέγα επάνω των ουρανών το έλεος σου και έως των νεφελών η αλήθεια σου. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τη δεξιά σου, και επάκουσον μου. Ο Θεός ελάλησεν εν τω αγίω αυτού· υψωθήσομαι και διαμεριώ Σίκιμα, και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω. Εμός έστι Γαλαάδ, και εμός έστι Μανασσής, και Εφραίμ αντίληψις της κεφαλής μου· Ιούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης της ελπίδος μου· επί την Ιδουμαίαν επιβαλώ το υπόδημα μου· εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν. Τίς απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τίς οδηγήσει με έως της Ιδουμαίας; Ουχί σύ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ούκ εξελεύση, ο Θεός, εν ταις δυνάμεσιν ημών; Δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, και ματαία σωτηρία ανθρώπου. Εν τω Θεώ ποιήσομεν δύναμιν, και αυτός εξουδενώσει τους εχθρούς ημών.

Ψαλμός ΡΗ'. 108

Ο Θεός την αίνεσιν σου μη παρασιωπήσης· ότι στόμα αμαρτωλού και στόμα δολίου επ' εμέ ηνοιχθη. Ελάλησαν κατ' εμού γλώσση δολία και λόγοις μίσους εκύκλωσαν με και επολέμησαν με δωρεάν. Αντί του αγαπάν με, ενδιέβαλλον με, εγώ δε προσηυχόμην. Και έθεντο κατ' εμού κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγαπήσεως μου. Κατάστησον επ' αυτόν αμαρτωλόν, και διάβολος στήτω

εκ δεξιών αυτού. Εν τω κρίνεσθαι αυτόν εξέλθω καταδικασμένος, και η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι, και την επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. Γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί και η γυνή αυτού χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού και επαιτησάτωσαν· εκβληθήτωσαν εκ των οικοπέδων αυτών. Εξερευνησάτω δανειστής πάντα, όσα υπάρχει αυτώ· και διαρπασάτωσαν αλλότριον τούς πόνους αυτού· Μη υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοις ορφανοίς αυτού. Γενηθήτω τα τέκνα αυτού εις εξολόθρευσιν, εν γενεά μιά εξαλειφθείη το όνομα αυτού. Αναμνησθείη η ανομία των πατέρων αυτού έναντι Κυρίου, και η αμαρτία της μητρός αυτού μη εξαλειφθείη. Γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός, και εξολοθρευθείη εκ γης το μνημόσυνον αυτών. Ανθ'ων ούκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος και κατεδίωξεν άνθρωπον πένητα και πτωχόν και κατανενυγμένον τη καρδιά του θανατώσαι. Και ηγάπησε κατάραν, και ήξει αυτώ· και ούκ ηθέλησεν ευλογίαν, και μακρυνθήσεται απ' αυτού. Και ενεδύσατο κατάραν ως ιμάτιον, και εισήλθεν ωσει ύδωρ εις τα έγκατα αυτού και ωσει έλαιον εν τοις οστέοις αυτού. Γενηθήτω αυτώ ως ιμάτιον, ό περιβάλλεται, και ωσει ζώνη, ήν διαπαντός περιζώννυται. Τούτο το έργον των ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου και των λαλούντων πονηρά κατά της ψυχής μου. Και σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' εμού, ένεκεν του ονόματος σου, ότι χρηστόν το έλεος σου. Ρύσαι με, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ, και η καρδιά μου τετάρακται εντός μου. Ωσει σκιά εν τω εκκλίνειν αυτήν αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακρίδες. Τα γόνατα μου ησθένησαν από νηστείας, και η σαρξ μου ηλλοιώθη δι'έλαιον. Καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς· είδοσαν με, εσάλειυσαν κεφαλάς αυτών. Βοήθησον μοι, Κύριε ο Θεός μου, και σώσον με κατά το έλεος σου. Και γνώτωσαν, ότι η χείρ σου αύτη, και σύ, Κύριε, επόησας αυτήν. Καταράσσονται αυτοί, και σύ ευλογήσεις· οι επανιστάμενοι μοι

αισχυνηθήτωσαν, ο δε δούλος σου ευφρανθήσεται. Ενδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντες με εντροπήν και περιβαλέσθωσαν ως διπλοίδα αισχύνην αυτών. Εξομολογήσομαι τω Κυρίω σφόδρα εν τω στόματι μου και εν μέσω πολλών αιnéσω αυτόν. Ότι πάρεστη εκ δεξιών πένητος, του σώσαι εκ των καταδιωκόντων την ψυχήν μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ψαλμός ΡΘ'. 109

Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω· Κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών, και κατακυριεύει εν μέσω των εχθρών σου. Μετά σου η αρχή εν ημέρα της δυνάμεως σου, εν ταις λαμπρότησι των αγίων σου. Εκ γαστρός προ εωσφόρου εγέννησα σε. Ωμοσε Κύριος και ού μεταμεληθήσεται· συ ιερεύς εις τον αιώνα, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. Κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς. Κρινεί εν τοις έθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλάς επί γης πολλών. Εκ χειμάρρου εν οδώ πίεται· δια τούτο υψώσει κεφαλήν.

Ψαλμός ΡΙ'. 110

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, εν βουλή ευθέων και συναγωγή. Μεγάλα τα έργα Κυρίου, εξεζητημένα εις πάντα τα θελήματα αυτού. Εξομολόγησις και μεγαλοπρέπεια το έργον αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Μνειάν εποiήσατο των θαυμασίων αυτού· ελεήμων και οικτίρμων ο Κύριος. Τροφήν έδωκε τοις φοβουμένοις αυτόν· μνησθήσεται εις τον αιώνα διαθήκης αυτού. Ισχύν έργων αυτού ανήγγειλε τω λαώ αυτού, του δούναι αυτοίς κληρονομίαν εθνών. Έργα χειρών αυτού αλήθεια και κρίσις· πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού, εστηριγμένοι εις τον αιώνα του αιώνος, πεπονημένοι εν αληθεία και ευθύτητι. Λύτρωσιν απέστειλε τω λαώ αυτού· ενετείλατο εις τον αιώνα διαθήκην αυτού· άγιον και φοβερόντο όνομα αυτού. Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δε αγαθή πάσι τοις ποιούσιν αυτήν. Η αίνεσις αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός ΡΙΑ'. 111

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τον Κύριον, εν ταις εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα. Δυνατόν εν τη γη έσται το σπέρμα αυτού· γενεά ευθέων ευλογηθήσεται. Δόξα και πλούτος, εν τω οίκω αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοις ευθέσιν· ελεήμων και οικτίρμων και δίκαιος. Χρηστός ανήρ ο οικτίρων και κυχρών· οικονομήσει τους λόγους αυτού εν κρίσει· ότι εις τον αιώνα ου σαλευθήσεται. Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος, από ακοής πονηράς ου φοβηθήσεται· ετοιμη η καρδιά αυτού ελπίζειν επί Κυριον· Εστήρικται η καρδιά αυτού, ου μη φοβηθή, έως ου επιδη επί τους εχθρούς αυτού. Εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησιν, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος· το κέρας αυτού υψωθήσεται εν δόξη. Αμαρτωλός όψεται και οργισθήσεται, τους οδόντας αυτού βρύξει και τακήσεται· επιθυμία αμαρτωλού απολείται.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούια.

Ψαλμός ΡΙΒ'. 112

Αινείτε, παιδες, Κύριον, αινείτε το όνομα Κυρίου. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από του νυν και έως του αιώνος. Από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών αινετόν το όνομα Κυρίου. Υψηλός επί πάντα τα έθνη ο Κύριος· επί τους ουρανούς η δόξα αυτού. Τίς ως Κύριος ο Θεός ημών; Ο εν υψηλοίς κατοικών και τα ταπεινά εφορών, εν τω ουρανώ και εν τη γη. Ο εγείρων από γης πτωχόν και από κοπριάς ανυψών πένητα. Του καθίσαι αυτόν μετά αρχόντων, μετά αρχόντων λαού αυτού. Ο κατοικίζων στείραν εν οίκω, μητέρα επί τέκνοις ευφραινομένην.

Ψαλμός ΡΙΓ'. 113

Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ εκ λαού βαρβάρου. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, Ισραήλ εξουσία αυτού. Η θάλασσα είδε και έφυγεν· ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω. Τα όρη εσκίρτησαν ωσει κριοί

και οι βουνοί ως αρνία προβάτων. Τί σοι έστι, θάλασσα, ότι έφυγες; και συ, Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τα οπίσω; Τα όρη, ότι εσκιρτήσατε ωσει κριοί, και οι βουνοί ως αρνία προβάτων; Από προσώπου Κυρίου εσαλεύθη η γη, από προσώπου του Θεού Ιακώβ. Του στρέψαντος την πέτραν εις λίμνας υδάτων και την ακρότομον εις πηγάς υδάτων. Μή ημίν, Κύριε, μη ημίν, αλλ' ή τω ονόματι σου δος δόξαν, επί τω ελέει σου και τη αληθεία σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Ο δε Θεός ημών εν τω ουρανών και εν τη γη· πάντα, όσα ηθέλησεν, εποίησε. Τα είδωλα των εθνών, αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων. Στόμα έχουσι και ού λαλήσουσιν· οφθαλμούς έχουσι και ούκ όψονται. Ωτα έχουσι και ούκ ακούσονται· ρίνας έχουσι και ούκ οσφρανθήσονται. Χείρας έχουσι και ού ψηλαφήσουσι, πόδας έχουσι και ού περιπατήσουσιν· ού φωνήσουσιν εν τω λάρυγγι αυτών. Όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεπειθότες επ' αυτοίς. Οίκος Ισραήλ ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οίκος Ααρών ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οι φοβούμενοι τον Κύριον ήλπισαν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Κύριος, μνησθείς ημών, ευλόγησεν ημάς, ευλόγησε τον οίκον Ισραήλ, ευλόγησε τον οίκον Ααρών. Ευλόγησε τους φοβουμένους τον Κύριον, τους μικρούς μετά των μεγάλων. Προσθειή Κύριος εφ' υμάς, εφ' υμάς και επί τους υιούς υμών. Ευλογημένοι υμείς τω Κυρίω, τω ποιήσαντι τον ουρανόν και την γην. Ο ουρανός του ουρανού τω Κυρίω, την δε γήν έδωκε τοις υοίς των ανθρώπων. Ούχ οι νεκροί αινέσουσι σε, Κύριε, ουδέ πάντες οι καταβαίνοντες εις άδου. Αλλ' ημείς οι ζώντες ευλογήσομεν τον Κύριον από του νύν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΙΔ'. 114

Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος της φωνής της δεήσεως μου. Ότι έκλινε το ούς αυτού εμοί, και εν ταις ημέραις μου

επικαλέσομαι. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου εύροσαν με· θλίψιν και οδύνη εύρον, και το όνομα Κυρίου επεκαλεσάμην. Ω Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου. Ελεήμων ο Κύριος και δίκαιος, και ο Θεός ημών ελεεί. Φυλάσσων τα νήπια ο Κύριος· εταπεινώθην και έσωσε με. Επίστρεψον, ψυχή μου, εις την ανάπαυσιν σου, ότι Κύριος ευηργέτησέ σε. Ότι εξείλετο την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΙΕ'. 115

Επίστευσα, διό ελάλησα· εγώ δε εταπεινώθην σφόδρα. Εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου· Πας άνθρωπος ψεύστης. Τί ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων, ων ανταπέδωκε μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι και το όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού. Ω Κύριε, εγώ δούλος σος, εγώ δούλος σος και υιός της παιδίσκης σου· διέρρηξας τους δεσμούς μου. Σοί θύσω θυσίαν αιnéσεως και εν ονόματι Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού, εν αυλαίς οίκου Κυρίου, εν μέσω σου, Ιερουσαλήμ.

Ψαλμός ΡΙΣΤ'. 116

Αινείτε τον Κύριον, πάντα τα έθνη, επαινέσατε αυτόν, πάντες οι λαοί. Ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού εφ' ημάς, και η αλήθεια του Κυρίου μένει εις τον αιώνα.

Ψαλμός ΡΙΖ'. 117

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτω δη οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτω δη οίκος Ααρών, ότι αγαθός,

ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. Εἰπάτωσαν ἃ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. Ἐκ θλίψεως ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου εἰς πλατυσμόν. Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου. Ἀγαθὸν πεποιθέναί ἐπὶ Κύριον ἢ πεποιθέναί ἐπ' ἄνθρωπον. Ἀγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον ἢ ἐλπίζειν ἐπ' ἄρχουσι. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσαν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. Κυκλώσαντες ἐκύκλωσαν με, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. Ἐκύκλωσαν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πυρὲν ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. Ὡσθεις ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετο μου. Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις μου ὁ Κύριος καὶ ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίαν. Φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας ἐν σκηναῖς δικαίων. Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν, δεξιὰ Κυρίου ὕψωσε με, δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν. Οὐκ ἀποθάνομαι, ἀλλὰ ζήσομαι καὶ διηγῆσομαι τὰ ἔργα Κυρίου. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος καὶ τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκε με. Ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης· εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς, ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ. Αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ. Ἐξομολογήσομαι σοί, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν. Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ. ὦ Κύριε, σῶσον δὴ· ὦ Κύριε, εὐδόωσον δὴ. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου. Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· συστήσασθε εορτὴν ἐν τοῖς πυλάτουσιν ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου. Θεός μου εἰ σύ, καὶ ἐξομολογήσομαι σοί· Θεός μου εἰ σύ, καὶ ὑψώσω σε· ἐξομολογήσομαι σοί, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ,

ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ψαλμος ΡΙΗ'. 118

Μακάριοι οι άμωμοι εν οδώ, οι πορευόμενοι εν νόμω Κυρίου. Μακάριοι οι εξερευνώντες τα μαρτύρια αυτού, εν όλη καρδιά εκζητήσουσιν αυτόν. Ού γαρ οι εργαζόμενοι την ανομίαν εν ταις οδοίς αυτού επορεύθησαν. Συ ενετείλω τας εντολάς σου, του φυλάξασθαι σφόδρα. Όφελον κατευθυνθείσαν αι οδοί μου, του φυλάξασθαι τα δικαιώματα σου. Τότε ού μη αισχυνθώ, εν τω με επιβλέπειν επί πάσας τας εντολάς σου. Εξομολογήσομαί σοι εν ευθύτητι καρδιάς, εν τω μεμαθηκέναι με τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Τα δικαιώματα σου φυλάξω, μή με εγκαταλίπησ έως σφόδρα. Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος την οδόν αυτού; εν τω φυλάξασθαι τους λόγους σου. Εν όλη καρδιά μου εξεζήτησα σε, μή απώση με από των εντολών σου. Εν τη καρδιά μου έκρυψα τα λόγια σου, όπως αν μη αμάρτω σοι. Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Εν τοις χείλεσί σου εξήγγειλα πάντα τα κρίματα του στόματος σου. Εν τη οδώ των μαρτυρίων σου ετέρφθην, ως επί παντί πλούτω. Εν ταις εντολαίς σου αδολεσχήσω και κατανοήσω τας οδούς σου. Εν τοις δικαιώμασι σου μελετήσω, ούκ επιλήσομαι των λόγων σου. Ανταπόδος τω δούλω σου· ζήσον με και φυλάξω τους λόγους σου. Αποκάλυψον τους οφθαλμούς μου, και κατανοήσω τα θαυμάσια εκ του νόμου σου. Πάροικος εγώ ειμί εν τη γη· μη αποκρύψης απ' εμού τας εντολάς σου. Επεπόθησεν η ψυχή μου, του επιθυμήσαι τα κρίματα σου εν παντί καιρώ. Επετίμησας υπερηφάνοις· επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από των εντολών σου. Περίελε απ' εμού όνειδος και εξουδένωσιν, ότι τα μαρτύρια σου εξεζήτησα. Και γαρ εκάθησαν άρχοντες και κατ' εμού κατεάλουν, ο δε δούλος σου ηδολέσχει εν τοις δικαιώμασί σου. Και γαρ τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι, και αι συμβουλίαί μου τα δικαιώματα σου. Εκολλήθη τω εδάφει η ψυχή μου·

ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τας οδούς μου εξήγγειλα, και επήκουσας μου· δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Οδόν δικαιωμάτων σου συνέτισον με, και αδολεσχήσω εν τοις θαυμασίοις σου. Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας, βεβαίωσον με εν τοις λόγοις σου. Οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού και τω νόμω σου ελέησον με. Οδόν αληθείας ηρετισάμην, και τα κρίματα σου ούκ επελαθόμην. Εκολλήθην τοις μαρτυρίοις σου, Κύριε· μη με καταισχύης. Οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας την καρδιάν μου. Νομοθέτησον με, Κύριε, την οδόν των δικαιωμάτων σου, και εκζητήσω αυτήν δια παντός. Συνέτισον με, και εξερευνήσω τον νόμον σου και φυλάξω αυτόν εν όλη καρδιά μου. Οδήγησον με εν τη τρίβω των εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα. Κλίνον την καρδιάν μου εις τα μαρτύρια σου και μη εις πλεονεξίαν. Απόστρεψον τους οφθαλμούς μου, του μή ιδείν ματαιότητα· εν τη οδώ σου ζήσον με. Στήσον τω δούλω σου το λόγιον σου εις τον φόβον σου. Περίελε τον ονειδισμόν μου, όν υπώπτευσα· ότι τα κρίματα σου χρηστά. Ιδού επεθύμησα τας εντολάς σου· εν τη δικαιοσύνη σου ζήσον με. Και έλθοι επ' εμέ το έλεος σου, Κύριε, το σωτήριο σου κατά τον λόγον σου. Και αποκριθήσομαι τοις ονειδίζουσι μοι λόγον, ότι ήλπισα επί τοις λόγοις σου. Και μη περιέλης εκ του στόματος μου λόγον αληθείας έως σφόδρα, ότι επί τοις κρίμασι σου επήλπισα. Και φυλάξω τον νόμον σου διαπαντός, εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Και επορευόμην εν πλατυσμή, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Και εάλουν εν τοις μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων και ούκ ησχυνόμην. Και εμελέτων εν ταις εντολαίς σου, άς ηγάπησα σφόδρα. Και ήρα τας χείρας μου προς τας εντολάς σου άς ηγάπησα, και ηδολέσχουν εν τοις δικαιώμασι μου. Μνήσθητι των λόγων σου τω δούλω σου, ών επήλπισας με. Αύτη με παρεκάλεσεν εν τη ταπεινώσει μου, ότι το λόγιον σου έζησε με. Υπερήφανοι παρηγόμενοι έως σφόδρα· από δε του νόμου σου ούκ εξέκλινα. Εμνήσθην των κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε

και παρεκλήθην. Αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών, των εγκαταλιμπανόντων τον νόμον σου. Ψαλτά ήσαν μοι τα δικαιώματα σου εν τόπω παροικίας μου. Εμνήσθην εν νυκτί του ονόματος σου, Κύριε, και εφύλαξα τον νόμον σου. Αύτη εγενήθη μοι, ότι τα δικαιώματα σου εξεζήτησα. Μερίς μου εί, Κύριε· είπα του φυλάξασθαι τον νόμον σου. Εδεήθην του προσώπου σου εν όλη καρδία μου· ελέησον με κατά το λόγιον σου. Διελογισάμην τας οδούς σου και επέστρεψα τους πόδας μου εις τα μαρτύρια σου. Ητοιμάσθην και ούκ εταράχθην, του φυλάξασθαι τας εντολάς σου. Σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησαν μοι, και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Μεσονύκτιον εξηγειρόμην του εξομολογείσθαι σοι επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Μέτοχος εγώ ειμί πάντων των φοβουμένων σε και των φυλασσόντων τας εντολάς σου. Του ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γη· τα δικαιώματα σου δίδαξον με. Χρηστότητα εποίησας μετά του δούλου σου, Κύριε, κατά τον λόγον σου. Χρηστότητα και παιδείαν και γνώσιν δίδαξον με, ότι ταις εντολαίς σου επίστευσα. Προ του με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα· δια τούτο το λόγιον σου εφύλαξα. Χρηστός ει συ, Κύριε, και εν τη χρηστότητι σου δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων, εγώ δε εν όλη καρδία μου εξερευνήσω τας εντολάς σου. Ετυρώθη ως γάλα η καρδία αυτώ· εγώ δε τον νόμον σου εμελέτησα. Αγαθόν οι ότι εταπεινώσας με, όπως αν μάθω τα δικαιώματα σου. Αγαθός μοι ο νόμος του στόματος σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου και αργύριου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αι χείρες σου εποίησαν με και έπλασαν με· συνέτισον με και μαθήσομαι τας εντολάς σου. Οι φοβούμενοι σε όψονται με και ευφρανθήσονται, ότι εις τους λόγους σου επήλπισα. Έγνων, Κύριε, ότι δικαιοσύνη τα κρίματα σου, και

αληθεία εταπεινώσας με. Γενηθήτω δη το έλεος σου του παρακαλέσαι με, κατά το λόγιον σου τω δούλω σου. Ελθέτωσαν μοι οι οικτιρμοί σου, και ζήσομαι, ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι. Αισχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ότι αδίκως ηνόμησαν εις εμέ, εγώ δε αδολεσχήσω εν ταις εντολαίς σου. Επιστρεψάτωσαν με οι φοβούμενοι σε και οι γινώσκοντες τα μαρτύρια σου. Γενηθήτω η καρδία μου άμωμος εν τοις δικαιώμασι σου, όπως αν μη αισχυνθώ. Εκλείπει εις το σωτήριον σου η ψυχή μου, εις τους λόγους σου επήλπισα. Εξέλιπον οι οφθαλμοί μου εις το λόγιον σου, λέγοντες. Πότε παρακαλέσεις με; ότι εγενήθην ως ασκός εν πάχνη, τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Πόσαι εισίν αι ημέραι του δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι εκ των καταδιωκόντων με κρίσιν; Διηγήσαντο μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ' ούχ ως ο νόμος σου, Κύριε. Πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια. Αδίκως κατεδίωξαν με, βοήθησον μοι. Παρά βραχύ συνετέλεσαν με εν τη γη, εγώ δε ούκ εγκατέλιπον τας εντολάς σου. Κατά το έλεος σου ζήσον με, και φυλάξω τα μαρτύρια του στόματος σου. Εις τον αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τω ουρανώ. Εις γενεάν και γενεάν η αλήθεια σου. Εθεμελίωσας την γην και διαμένει. Τη διατάξει σου διαμένει ημέρα. Οτι τα σύμπαντα δούλα σα. Ει μη ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι, τότε αν απωλόμην εν τη ταπεινώσει μου. Εις τον αιώνα ού μη επιλάθωμαι των δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησας με.

ΜΕΣΗ

Σος ειμί εγώ, σώσον με, ότι τα δικαιώματα σου εξεζήτησα. Εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί του απολέσαι! Τα μαρτύρια σου συνήκα. Πάσης συντελείας είδον πέρας, πλατεία η εντολή σου σφόδρα. Ως ηγάπησα τον νόμον σου, Κύριε! όλην την ημέραν μελέτη μου έστι. Υπέρ τους εχθρούς μου εσόφισας με την εντολήν σου, ότι εις τον αιώνα εμή έστι. Υπέρ πάντας τους διδάσκοντας με συνήκα, ότι τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι. Υπέρ

πρεσβυτέρους συνήκα, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τους πόδας μου, όπως αν φυλάξω τους λόγους σου. Από των κριμάτων σου ούκ εξέκλινα, ότι συ ενομοθέτησας με. Ως γλυκέα τω λάρυγγι μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματι μου. Από των εντολών σου σου συνήκαΡ δια τούτο εμίσησα πάσαν οδόν αδικίας. Λύχνος τοις ποσίδι μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου. Ώμοσα και έστησα του φυλάξασθαι τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Εταπεινώθην έως σφόδραΡ Κύριε ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τα εκούσια του στόματος μου ευδόκησον δη, Κύριε, και τα κρίματα σου δίδαξον με. Η ψυχή μου εν ταις χερσί σου διαπαντός, και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Εθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι, και εκ των εντολών σου ούκ επλανήθην. Εκκληρονόμησα τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα, ότι αγαλλίαμα της καρδίας μου είσι. Εκλινα την καρδίαν μου του ποιήσαι τα δικαιώματα σου εις τον αιώνα δι' αντάμειψιν. Παρανόμους εμίσησα, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Βοηθός μου και αντιλήπτωρ μου ει συΡ εις τους λόγους σου επήλπισα. Εκκλίνατε απ' εμού, πονηρευόμενοι, και εξερευνήσω τας εντολάς του Θεού μου. Αντιλαβού μου κατά το λόγιον σου, και ζήσον με, και μη καταισχύνης με από της προσδοκίας μου. Βοήθησον μοι, και σωθήσομαι και μελετήσω εν τοις δικαιώμασι σου διαπαντός. Εξουδένωσας πάντας τους αποστατούντας από των δικαιοματών σου, ότι άδικον το ενθύμημα αυτών. Παραβαίνοντας ελογισάμην πάντας τους αμαρτωλούς της γηςΡ δια τούτο ηγάπησα τα μαρτύρια σου. Καθήλωσον εκ του φόβου σου τας σάρκας μουΡ από γαρ των κριμάτων σου εφοβήθην. Εποίησα κρίμα και δικαιοσύνηνΡ μη παραδώς με τοις αδικούσι με. Εκδεξαι τον δούλον σου εις αγαθόνΡ μη συκοφαντησάτωσαν με υπερήφανοι. Οι οφθαλμοί μου εξέλιπον εις το σωτήριο σου και εις το λόγιον της δικαιοσύνης σου. Ποίησον μετά του δούλου σου κατά το έλεος σου και τα

δικαιώματα σου δίδαξον με. Δούλος σου ειμί εγώΡ συνέτισον με, και γνώσομαι τα μαρτύρια σου. Καιρός του ποιήσαι τω ΚυρίωΡ διεσκέδασαν τον νόμον σου. Δια τούτο ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον. Δια τούτο προς πάσας τας εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον εμίσησα. Θαυμαστά τα μαρτύρια σουΡ δια τούτο εξηρεύνησεν αυτά η ψυχή μου. Η δήλωσις των λόγων σου φωτιεί και συνετιεί νηπίους. Το στόμα μου ήνοιξα και είλκυσα πνεύμα, ότι τας εντολάς σου επεπέθουν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Επίβλεψον επ' εμέ και ελέησον με κατά το κρίμα των αγαπώντων το όνομα σου. Τα διαβήματα μου κατεύθυνον κατά το λόγιον σου, και μη κατακυριεύσάτω μου πάσα ανομία. Λύτρωσαι με από συκοφαντίας ανθρωπων, και φυλάξω τας εντολάς σου. Το πρόσωπον σου επίφανον επί τον δούλον σου και δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επεί ούκ εφύλαξα τον νόμον σου. Δίκαιος εί, Κύριε, και ευθείαι αι κρίσεις σου. Ενετείλω δικαιοσύνην τα μαρτύρια σου και αλήθειαν σφόδρα. Εξέτηξε με ο ζήλος σου, ότι επελάθοντο των λόγων σου οι εχθροί μου. Πεπτυρωμένον το λόγιον σου σφόδρα, και ο δούλος σου ηγάπησεν αυτό. Νεώτερος εγώ ειμί και εξουδενωμένος· τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα, και ο νόμος σου αλήθεια. Θλίψεις και ανάγκαι εύροσαν με, αι εντολαί σου μελέτη μου. Δικαιοσύνη τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα· συνέτισον με, και ζήσομαι. Εκέκραξα εν όλη καρδία μου· επάκουσον μου, Κύριε, τα δικαιώματα σου εκζητήσω. Εκέκραξα σοι· σώσον με, και φυλάξω τα μαρτύρια σου. Προέφθασα εν αωρία και εκέκραξα, εις τους λόγους σου επήλπισα. Προέφθασαν οι οφθαλμοί μου προς όρθρον, του μελετάν τα λόγια σου. Της φωνής μου άκουσον, Κύριε, κατά το

έλεος σου, κατά το κρίμα σου ζήσον με. Προσήγγισαν οι καταδιώκοντες με ανομία, από δε του νόμου σου εμακρύνθησαν. Εγγύς εί Κύριε, και πάσαι αι οδοί σου αλήθεια. Κατ' αρχάς έγνων εκ των μαρτυρίων σου, ότι εις τον αιώνα εθεμελίωσας αυτά. Ίδε την ταπείνωσιν μου και εξελού με, ότι του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Κρίνον την κρίσιν μου και λύτρωσαι με· δια τον λόγον σου ζήσον με. Μακράν από αμαρτωλών σωτηρία, ότι τα δικαιώματα σου ούκ εξεζήτησαν. Οι οικτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατά το κρίμα σου ζήσον με. Πολλοί οι εκδιώκοντες με και θλίβοντες με· εκ των μαρτυρίων σου ούκ εξέκλινα. Είδον ασυνετούντας και εξετηκόμην, ότι τα λόγια σου ούκ εφυλάξαντο. Ίδε, ότι τας εντολάς σου ηγάπησα· Κύριε, εν των ελέει σου ζήσον με. Αρχή των λόγων σου αλήθεια· και εις τον αιώνα πάντα τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Άρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, και από των λόγων σου εδειλίασεν η καρδιά μου. Αγαλλιάσομαι εγώ επί τα λόγια σου ως ο ευρίσκων σκύλα πολλά. Αδικίαν εμίσησα και εβδελυξάμην, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Επτάκις της ημέρας ήνεσα σε επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Ειρήνη πολλή τοις αγαπώσι τον νόμον σου, και ούκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον. Προσεδόκων το σωτήριο σου, Κύριε, και τας εντολάς σου ηγάπησα. Εφύλαξεν η ψυχή μου τα μαρτύρια σου, και ηγάπησεν αυτά σφόδρα. Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύρια σου, ότι πάσαι αι οδοί μου εναντίον σου, Κύριε. Εγγισάτω η δέησις μου ενώπιον σου, Κύριε· κατά το λόγιον σου ρύσαι με. Εξερεύξαιντο τα χείλη μου ύμνον, όταν διδάξης με τα δικαιώματα σου. Φθέγγξαιτο η γλώσσα μου τα λόγια σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη. Γενέσθω η χείρ σου του σώσαι με, ότι τας εντολάς σου ηρετισάμην. Επεπόθησα το σωτήριο σου, Κύριε, και ο νόμους σου μελέτη μου έστι. Ζήσεται η ψυχή μου και αιnéσει σε, και τα κρίματα σου βοηθήσει μοι. Επλανήθην ως πρόβατον απολωλος· ζήτησον τον δούλον σου, ότι τας εντολάς σου ούκ επελαθόμην.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

Ψαλμός ΡΙΘ'. 119

Προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι με εκέκραξα, και εισήκουσε μου. Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου από χειλέων αδίκων και από γλώσσης δολίας. Τί δοθείη σοι και τί προστεθείη σοι προς γλώσσαν δολίαν; Τα βέλη του δυνατού ηκονημένα, συν τοις άνθραξι τοις ερημικοίς. Οίμοι! Οτι η παροικία μου εμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετά των σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλά παρώκησεν η ψυχή μου. Μετά των μισούντων την ειρήνην ήμην ειρηνικός· όταν ελάουν αυτοίς, επολέμουν με δωρεάν.

Ψαλμός ΡΚ'. 120

Ήρα τους οφθαλμούς μου εις τα όρη. Πόθεν ήξει η βοήθεια μου; Η βοήθεια μου παρά Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην. Μη δώης εις σάλον τον πόδα σου, μηδέ νυστάξη ο φυλάσσων σε. Ιδού ου νυστάξει, ουδέ υπνώσει ο φυλάσσων τον Ισραήλ. Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι επί χείρα δεξιάν σου. Ημέρας ο ήλιος ου συγκαύσει σε, ουδέ η σελήνη την νύκτα. Κύριος φυλάξει σε από παντός κακού, φυλάξει την ψυχήν σου ο Κύριος. Κύριος φυλάξει την είσοδον σου και την έξοδον σου, από του νυν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΚΑ'. 121

Ευφράνθην επί τοις ειρηκόσι μοι Ρ εις οίκον Κυρίου πορευσόμεθα. Εστώτες ήσαν οι πόδες ημών εν ταις αυλαίς σου, Ιερουσαλήμ. Ιερουσαλήμ οικοδομουμένη ως πόλις, ης η μετοχή αυτής επί το αυτό. Εκεί γαρ ανέβησαν αι φυλαί, φυλαί Κυρίου, μαρτύριον τω Ισραήλ, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι Κυρίου. Ότι εκεί εκάθησαν θρόνοι εις κρίσιν, θρόνοι επί οίκον Δαυίδ. Ερωτήσατε δη τα εις ειρήνην την Ιερουσαλήμ, και ευθηνία τοις αγαπώσι σε. Γενέσθω δη ειρήνη εν τη δυνάμει σου και ευθηνία εν ταις

πυργοβάρεσι σου. Ένεκα των αδελφών μου και των πλησίον μου, ελάουν δη ειρήνην περί σου. Ένεκα του οίκου Κυρίου του Θεού ημών, εξεζήτησα αγαθά σοι.

Ψαλμός ΡΚΒ'. 122

Προς σε ήρα τους οφθαλμούς μου, τον κατοικούντα εν τω ουρανώ. Ιδού ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας των κυρίων αυτών Ρ ως οφθαμοί παιδίσκης εις χείρας της κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, έως ου οικτειρήσαι ημάς. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημας, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών. Το όνειδος τοις ευθηνούσι, και η εξουδένωσις τοις υπερηφάνοις.

Ψαλμός ΡΚΓ'. 123

Ει μη ότι Κύριος ην εν ημίν, ειπάτω δη Ισραήλ Ρ ει μη ότι Κύριος ήν εν ημίν εν τω επαναστήναι ανθρώπους εφ' ημάς, άρα ζώντας αν κατέπιον ημάς, εν τω οργισθήναι τον θυμόν αυτών εφ' ημάς Ρ άρα το ύδωρ αν κατεπόντισεν ημάς, χείμαρρον διήλθεν η ψυχή ημών Ρ άρα διήλθεν η ψυχή ημών το ύδωρ το ανυπόστατον. Ευλογητός Κύριος, ος ούκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοις οδοούσιν αυτών. Η ψυχή ημών ως στρουθίον ερρύσθη εκ της παγίδος των θηρευόντων Ρ η παγίς συνετρίβη, και ημείς ερρύσθημεν. Η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΚΔ'. 124

Οι πεπειθότες επί Κύριον, ως όρος Σιών· ου σαλευθήσεται εις τον αιώνα ο κατοικών Ιερουσαλήμ. Όρη κύκλω αυτής, και ο Κύριος κύκλω του λαού αυτού από του νυν και έως του αιώνος. Ότι ουκ αφήσει Κύριος την ράβδον των αμαρτωλών επί τον κλήρον των δικαίων, όπως αν μη εκτείνωσιν οι δίκαιοι εν ανομίαις χείρας

αυτών. Αγάθυνον, Κύριε, τοις αγαθοίς και τοις ευθέσι τη καρδιά· τους δε εκκλίνοντας εις τας στραγγαλιάς απάξει Κύριος μετά των εργαζομένων την ανομίαν· ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΕ'. 125

Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν Σιών εγενήθημεν ωσεί παρακεκλημένοι. Τότε επλήσθη χαράς το στόμα ημών και η γλώσσα ημών αγαλλιάσεως. Τότε ερούσιν εν τοις έθνεσιν· Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μετ' αυτών. Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μεθ' ημών, εγενήθημεν ευφραϊνόμενοι. Επίστρεψον, Κύριε, την αιχμαλωσίαν ημών ως χειμάρρους εν τω νότω. Οι σπείροντες εν δάκρυσιν, εν αγαλλιάσει θεριούσι. Πορευόμενοι εμπορεύοντο και έκλαιον, βάλλοντες τα σπέρματα αυτών. Ερχόμενοι δε ήξουσιν εν αγαλλιάσει, αίροντες τα δράγματα αυτών.

Ψαλμός ΡΚΣΤ'. 126

Εάν μη Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες. Εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσων. Εις μάτην υμίν έστι το ορθρίζειν, εγείρεσθε μετά το καθήσθαι, οι εσθίοντες άρτον οδύνης, όταν δω τοις αγαπητοίς αυτού ύπνον· ιδού η κληρονομία Κυρίου, υιοί, ο μισθός του καρπού της γαστρούς. Ωσεί βέλη εν χειρί δυνατού, ούτως οι υιοί των εκτετιναγμένων. Μακάριος ός πληρώσει την επιθυμίαν αυτού εξ αυτών· ού καταισχυνήσονται, όταν λαλώσι τοις εχθροίς αυτών εν πύλαις.

Ψαλμός ΡΚΖ'. 127

Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, οι πορευόμενοι εν ταις οδοίς αυτού. Τους πόνους των καρπών σου φάγεσαι· μακάριος εί, και καλώς σοι έσται. Η γυνή σου ως άμπελος ευθηνούσα εν τοις κλίτεσι της οικίας σου. Οι υιοί σου ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου. Ιδού ούτως ευλογηθήσεται άνθρωπος, ο φοβούμενος τον Κύριον. Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, και ίδοις τα αγαθά

Ιερουσαλήμ πάσας τας ημέρας της ζωής σου. Και ίδοις υιούς των υιών σου. Ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΗ'. 128

Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου, ειπάτω δη Ισραήλ. Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου, και γαρ ούκ ηδυνήθησαν μοι. Επι τον νώτον μου ετέκταινον οι αμαρτωλοί, εμάκρυναν την ανομίαν αυτών. Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αυχένας αμαρτωλών. Αισχυνήτωσαν και αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω πάντες οι μισούντες Σιών. Γενηθήτωσαν ωσεί χόρτος δωμάτων, ός προ του εκσπασθήναι εξηράνθη· ού ούκ επλήρωσε την χείρα αυτού ο θερίζων και τον κόλπον αυτού ο τα δράγματα συλλέγων, και ούκ είπον οι παράγοντες· Ευλογία Κυρίου εφ' υμάς, ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Ψαλμός ΡΚΘ'. 129

Εκ βαθέων εκέκραξα σοι, Κύριε· Κύριε, εισάκουσον της φωνής μου· γενηθήτω τα ώτα σου προσέχοντα εις την φωνήν της δεήσεως μου. Εάν ανομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς υποστήσεται; Ότι παρά σοι ο ιλασμός έστιν. Ένεκεν του ονόματος σου υπέμεινα σε, Κύριε· υπέμεινεν η ψυχή μου εις τον λόγον σου, ήλπισεν η ψυχή μου επί τον Κύριον. Από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός· από φυλακής πρωίας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον. Ότι παρά τω Κυρίω το έλεος και πολλή παρ' αυτώ λύτρωσις· και αυτός λυτρώσεται τον Ισραήλ εκ πασών των ανομιών αυτού.

Ψαλμός ΡΛ'. 130

Κύριε, ούχ υψώθη η καρδιά μου, ουδέ εμετεωρίσθησαν οι οφθαλμοί μου, ουδέ εμπορεύθην εν μεγάλοις, ουδέ εν θαυμασίοις υπέρ εμέ. Ει μη εταπεινοφρόνουν, αλλά ύψωσα την ψυχήν μου, ως το απογεγαλακτισμένον επί την μητέρα αυτού, ως ανταποδώσεις επι την ψυχήν μου. Ελπισάτω Ισραήλ επί τον

Κύριον, από του νύν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΛΑ'.131

Μνήσθητι, Κύριε, του Δαυίδ και πάσης της πραότητος αυτού, ως ώμοσε τω Κυρίω, ηύξατο τω Θεώ Ιακώβ· ει εισελεύσομαι εις σκήνωμα οίκου μου, ει αναβήσομαι επί κλίνης στρωμνής μου, ει δώσω ύπνον τοις οφθαλμοίς μου και τοις βλεφάροις μου νυσταγμόν και ανάπαυσιν τοις κροτάφοις μου, έως ου εύρω τόπον τω Κυρίω, σκήνωμα τω Θεώ Ιακώβ. Ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Ευφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοις πεδίοις του δρυμού. Εισελευσόμεθα εις τα σκηνώματα αυτού, προσκυνήσομεν εις τον τόπον, ού έστησαν οι πόδες αυτού. Ανάστηθι, Κύριε, εις την ανάπαυσιν σου, σύ και η κιβωτός του αγιάσματος σου. Οι ιερείς σου ενδύσονται δικαιοσύνην, και οι όδιοι σου αγαλλιάσονται. Ένεκεν Δαυίδ του δούλου σου, μη αποστρέψης το πρόσωπον του χριστού σου. Όμοσε Κύριος τω Δαυίδ αλήθειαν και ου μη αθετήσει αυτήν· Εκ καρπού της κοιλίας σου θήσομαι επί του θρόνου σου. Εάν φυλάξωνται οι υιοί σου την διαθήκην και τα μαρτύρια μου ταύτα, ά διδάξω αυτούς. Και οι υιοί αυτών έως του αιώνος καθιούνται επί του θρόνου σου. Ότι εξελέξατο Κύριος την Σιών, ηρετίσατο αυτήν εις κατοικίαν εαυτώ· αύτη η κατάπαυσις μου εις αιώνα αιώνος, ώδε κατοικήσω, ότι ηρετισάμην αυτήν. Την θύραν αυτής ευλογών ευλογήσω, τους πτωχούς αυτής χορτάσω άρτων, τους ιερείς αυτής ενδύσω σωτηρίαν, και οι όσιοι αυτής αγαλλιάσει αγαλλιάσονται. Εκεί εξανατελώ κέρας τω Δαυίδ· ητοίμασα λύχνον τω χριστώ μου. Τους εχθρούς αυτού ενδύσω αισχύνην, επί δε αυτόν εξανθήσει το αγίασμα μου.

Ψαλμός ΡΛΒ'.132

Ιδού δη τι καλόν η τί τερπνόν, αλλ' ή το κατοικείν αδελφούς επί το αυτό; Ως μύρον επί κεφαλής, το καταβαίνον επί πώγωνα, τον πώγωνα του Ααρών, το καταβαίνον επί των ώων του ενδύματος

αυτού· ως δρόσος Αερμών, η καταβαίνουσα επί τα όρη Σιών· ότι εκεί ενετείλατο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν έως του αιώνος.

Ψαλμος ΡΛΓ'.133

Ιδού δη ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι δούλοι Κυρίου, οι εστώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών. Εν ταις νυξίν επάρατε τας χείρας υμών εις τα άγια, και ευλογείτε τον Κύριον. Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Ψαλμός ΡΛΔ'. 134

Αινείτε το όνομα Κυρίου· αινείτε, δούλοι, Κύριον. Οι εστώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών. Αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθός Κύριος· ψάλατε τω όνοματι αυτού, ότι καλόν· ότι τον Ιακώβ εξελέξατο εαυτώ ο Κύριος, Ισραήλ εις περιουσιασμόν εαυτώ. 'Ότι εγώ έγνωκα, ότι μέγας ο Κύριος, και ο Κύριος ημών παρά πάντας τους θεούς. Πάντα, όσα ήθελησεν ο Κύριος εποίησεν εν τω ουρανώ και εν τη γη, εν ταις θαλάσσαις και εν πάσαις ταις αβύσσοις· ανάγων νεφέλας εξ εσχάτου της γης, αστραπάς εις υετόν εποίησεν· ο εξάγων ανέμους εκ θησαυρών αυτού, ός επάταξε τα πρωτόκα Αιγύπτου, από ανθρώπου έως κτήνους. Εξαπέστειλε σημεία και τέρατα εν μέσω σου, Αίγυπτε, εν Φαραώ και εν πάσι τοις δούλοις αυτού. 'Ός επάταξεν έθνη πολλά και απέκτεινε βασιλείς κραταιούς. Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων και τον Ωγ βασιλέα γης Βασάν και πάσας τας βασιλείας Χαναάν, και έδωκε την γην αυτών κληρονομίαν, κληρονομίαν Ισραήλ λαώ αυτού. Κύριε, το όνομα σου εις τον αιώνα και το μνημόσυνον σου εις γενεάν και γενεάν. 'Ότι κρινεί Κύριος τον λαόν αυτού και επί τοις δούλοις αυτού παρακληθήσεται. Τα είδωλα των εθνών αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων· στόμα έχουσι και ού λαλήσουσιν· οφθαλμούς έχουσι και ούκ όψονται, ώτα έχουσι και ούκ ενωτισθήσονται· ουδέ γαρ έστι πνεύμα εν τω στόματι αυτών. 'Όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεπιοθότες απ' αυτοίς. Οίκος Ισραήλ, ευλογήσατε τον Κύριον· οίκος Ααρών, ευλογήσατε τον Κύριον· οίκος Λευί, ευλογήσατε τον Κύριον· οι φοβούμενοι τον Κύριον, ευλογήσατε τον Κύριον. Ευλογητός Κύριος εκ Σιών, ο κατοικών Ιερουσαλήμ.

Ψαλμός ΡΛΕ'. 135

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσθε τω Θεώ των θεών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσθε τω Κυρίω των κυρίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι τους ουρανούς εν συνέσει, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω στερεώσαντι την γην επί των υδάτων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι φώτα μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τον ήλιον εις εξουσίαν της ημέρας, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Την σελήνην και τους αστέρας εις εξουσίαν της νυκτός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω πατάξαντι Αίγυπτον συν τοις πρωτοτόκοις αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και εξαγαγόντι τον Ισραήλ εκ μέσου αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω καταδιελόντι την Ερυθράν θάλασσαν εις διαιρέσεις, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και εκτινάξαντι Φαραώ και την δύναμιν αυτού εις θάλασσαν Ερυθράν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω διαγαγόντι τον λαόν αυτού εν τη ερήμω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω πατάξαντι βασιλείς μεγάλους, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και αποκτείναντι βασιλείς κραταιούς, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και τον Ωγ βασιλέα γης Βασάν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και δόντι την γην αυτών κληρονομίαν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Κληρονομίαν Ισραήλ δούλω αυτού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. 'Ότι εν τη ταπεινώσει ημών εμνήσθη ημών ο Κύριος, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και ελυτρώσατο ημάς εκ των εχθρών ημών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ο διδούς τροφήν πάση σαρκί, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσεθε τω Θεώ του ουρανού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλμός ΡΛΣΤ'. 136

Επί των ποταμών Βαβυλώνας, εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν εν τω μνησθήναι ημάς της Σιών. Επί ταις ιτέαις εν μέσω αυτής εκρεμάσαμεν τα όργανα ημών· ότι εκεί επηρώτησαν ημάς οι αιχμαλωτεύσαντες ημάς λόγους ωδών και οι απαγαγόντες ημάς, ύμνον· 'Ασατε ημίν εκ των ωδών Σιών. Πώς άσωμεν την ωδήν Κυρίου επί γης αλλοτρίας; Εάν επιλάθωμαι σου, Ιερουσαλήμ, επιλησθειή η δεξιά μου· κολληθειή η γλώσσα μου τω λάρυγγί μου, εάν μη σου μνησθώ, εάν μη προανατάξωμαι την Ιερουσαλήμ, ως εν αρχή της ευφροσύνης μου. Μνήσθητι, Κύριε, των υιών Εδώμ, την ημέραν Ιερουσαλήμ, των λεγόντων· Εκκενούτε, εκκενούτε, έως των θεμελίων αυτής. Ουγάτηρ Βαβυλώνας η ταλαίπωρος, μακάριος, ός ανταποδώσει σοι το ανταπόδομα σου, ό ανταπέδωκας ημίν. Μακάριος, ός κρατήσκει και εδαφεί τα νήπια σου προς την πέτραν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΛΖ'. 137

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, και εναντίον αγγέλων ψαλώ σοι, ότι ήκουσας πάντα τα ρήματα του στόματος μου. Προσκυνήσω προς ναόν άγιον σου και εξομολογήσομαι τω ονόματι σου, επί τω ελέει σου, και τη αληθεία σου· ότι εμεγάλυνας επί παν το όνομα το άγιον σου. Εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ επάκουσον μου· πολυωρήσεις με εν ψυχή μου δυνάμει σου. Εξομολογησάσθωσαν σοι, Κύριε, πάντες οι βασιλείς της γης, ότι ήκουσαν πάντα τα ρήματα του στόματος σου. Και ασάτωσαν εν ταις ωδαίς Κυρίου, ότι μεγάλη η δόξα Κυρίου, ότι υψηλός Κύριος και τα ταπεινά εφορά και τα υψηλά από μακρόθεν γινώσκει. Εάν πορευθώ εν μέσω θλίψεων, ζήσεις με· επί οργήν εχθρών μου εξέτεινας χείρας σου, και έσωσε με η δεξιά σου. Κύριος ανταποδώσει υπέρ εμού. Κύριε, το

έλεος σου εις τον αιώνα, τα έργα των χειρών σου μη παριδής.

Ψαλμός ΡΛΗ'. 138

Κύριε, εδοκίμασας με, και έγνως με· συ έγνως την καθέδραν μου και την έγερσίν μου· συ συνήκας τους διαλογισμούς μου από μακρόθεν· την τρίβον μου και την σχοίνον μου συ εσχινίασας και πάσας τας οδούς μου προείδες, ότι ούκ έστι δόλος εν γλώσση μου. Ιδού, Κύριε, συ έγνως πάντα, τα έσχατα και τα αρχαία· συ έπλασάς με και έθηκας επ' εμέ την χείρα σου. Εθαυμαστώθη η γνώσις μου εξ εμού· εκραταιώθη, ου μη δύνωμαι προς αυτήν. Πού πορευθώ από του πνεύματος σου; και από του προσώπου σου πού φύγω; Εάν αναβώ εις τον ουρανό, συ εκεί εί· εάν καταβώ εις τον άδην, πάρει· εάν αναλάβοιμι τας πτέρυγας μου κατ' όρθρον, και κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης, και γαρ εκεί η χείρ σου οδηγήσει με, και καθέξει με η δεξιά σου. Και είπα· 'Αρα σκότος καταπατήσει με· και νύξ φωτισμός εν τη τρυφή μου· ότι σκότος ου σκοτισθήσεται από σου, και νύξ ως ημέρα φωτισθήσεται· ως το σκότος αυτής, ούτω και το φώς αυτής. 'Οτι συ εκτήσω τους νεφρούς μου, Κύριε, αντελάβου μου εκ γαστρός μητρός μου. Εξομολογήσομαι σοι, ότι φοβερώς εθαυμαστώθη· θαυμάσια τα έργα σου, και η ψυχή μου γινώσκει σφόδρα. Ούκ εκρύβη το οστούν μου από σου, ό επόησας εν κρυφή, και η υπόστασις μου εν τοις κατωτάτοις της γης· το ακατέργαστόν μου είδον οι οφθαλμοί σου, και επί το βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ημέρας πλασθήσονται και ουδεις εν αυτοίς. Εμοί δε λίαν επιμήθησαν οι φίλοι σου, ο Θεός· λίαν εκραταιώθησαν αι αρχαί αυτών· εξαριθμήσομαι αυτούς, και υπέρ άμμον πληθυνθήσονται· εξηγέρθη, και έτι ειμί μετά σου. Εάν αποκτεινης αμαρτωλούς, ο Θεός, άνδρες αιμάτων, εκλίνατε απ' εμού, ότι ερισταί έστε εις διαλογισμούς· λήψονται εις ματαιότητα τας πόλεις σου. Ουχί τους μισούντας σε, Κύριε, ειμίσησα; και επί τους εχθρούς σου

εξετηκόμην; Τέλειον μίσος εμίσουν αυτούς· εις εχθρούς εγένοντο μοι. Δοκίμασον με, ο Θεός, και γνώθι την καρδίαν μου· έτασον με και γνώθι τας τρίβους μου. Και ίδε ει οδός ανομίας εν εμοί, και οδήγησον με εν οδώ αιωνία.

Ψαλμός ΡΛΘ΄. 139

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαι με, οίτινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδία, όλην την ημέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών ωσει όφεως· ιός ασπίδων υπό τα χείλη αυτών. Φύλαξον με, Κύριε, εκ χειρός αμαρτωλού, από ανθρώπων αδίκων εξελού με, οίτινες διελογίσαντο του υποσκελίσαι τα διαβήματα μου· έκρουσαν υπερήφανοι παγίδα μοι, και σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοις ποσί μου· εχόμενα τρίβου σκάνδαλα έθεντο μοι. Είπα τω Κυρίω· Θεός μου ει σύ· ενώτισαι, Κύριε, την φωνήν της δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις της σωτηρίας μου, επεσκίασας επί την κεφαλήν μου εν ημέρα πολέμου. Μη παραδώς με, Κύριε, από της επιθυμίας μου αμαρτωλώ· διελογίσαντο κατ' εμού, μη εγκαταλίπης με, μήποτε υψωθώσι. Η κεφαλή του κυκλώματος αυτών, κόπος των χειλέων αυτών καλύψει αυτούς. Πεσούνται επ' αυτούς άνθρακες, εν πυρί καταβαλείς αυτούς, εν τάλαιπωρίαις ου μη υποστώσι. Ανήρ γλωσσώδης ου κατευθυνθήσεται επί της γης· άνδρα άδικον κακά θηρεύσει εις διαφθοράν. Έγνων, ότι ποιήσει Κύριος την κρίσιν των πτωχών και την δίκην των πενήτων. Πλην δίκαιοι εξομολογήσονται τω ονόματι σου, και κατοικήσουσιν ευθείς συν τω προσώπω σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΜ΄. 140

Κύριε, εκέκραξα προς σε, εισάκουσον μου· πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου, εν τω κεκραγέναί με προς σε. Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιον σου, έπαρσις των

χειρών μου θυσία εσπερινή. Θού, Κύριε, φυλακήν τω στόματι μου και θύραν περιοχής περί τα χείλη μου. Μη εκκλίνης την καρδίαν μου εις λόγους πονηρίας, του προφασίζεσθαι προφάσεις εν αμαρτίαις. Συν ανθρώποις εργαζομένοις την ανομίαν, και ου μη συνδυάσω μετά των εκλεκτών αυτών. Παιδεύσει με δίκαιος εν ελέει και ελέγξει με· έλαιον δε αμαρτωλού μη λιπανάτω την κεφαλήν μου. Ότι έτι και η προσευχή μου εν ταις ευδοκίαις αυτών· κατεπόθησαν εχόμενα πέτρας οι κριταί αυτών. Ακούσονται τα ρήματα μου ότι ηδύνθησαν· ωσει πάχος γης ερράγη επί της γης, διεσκορπίσθη τα οστά αυτών παρά τον άδην. Ότι προς σε, Κύριε, Κύριε, οι οφθαλμοί μου· επί σοι ήλπισα, μη αντανέλης την ψυχήν μου. Φύλαξον με από παγίδος, ής συνεστήσαντο μοι, και από σκανδάλων των εργαζομένων την ανομίαν. Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί κατά μόνας ειμί εγώ, έως αν παρέλθω.

Ψαλμός ΡΜΑ΄. 141

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς Κύριον εδεήθην. Εκχεώ ενώπιον αυτού την δέησιν μου· την θλίψιν μου ενώπιον αυτού απαγγελώ. Εν τω εκλείπειν εξ εμού το πνεύμα μου, και συ έγνως τας τρίβους μου. Εν οδώ ταύτη, ή εμπορευόμην, έκρουσαν παγίδα μοι. Κατενόουν εις τα δεξιά και επέβλεπον, και ούκ ήν ο επιγινώσκων με. Απώλετο φυγή απ' εμού, και ούκ έστιν ο εκζητών την ψυχήν μου. Εκέκραξα προς σε, Κύριε· είπα· Σύ εί η ελπίς μου, μερίς μου εί εν γη ζώντων. Πρόσχες προς την δέησιν μου, ότι εταπεινώθην σφόδρα. Ρύσαι με εκ των καταδιωκόντων με, ότι εκραταιώθησαν υπέρ εμέ. Εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχήν μου, του εξομολογήσασθαι τω ονοματι σου. Εμέ υπομενουσι δίκαιοι, έως ου ανταποδώς μοι.

Ψαλμός ΡΜΒ΄. 142

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησιν μου εν τη

αληθεία σου, εισάκουσον μου εν τη δικαιοσύνη σου· και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ού δικαιωθήσεται ενώπιον σου πας ζων. Ὅτι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχὴν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωὴν μου, εκάθισε με εν σκοτεινοῖς ως νεκρούς αιώνος· και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμα μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις ἔργοις σου, εν ποιήμασι των χειρῶν σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείρας μου· η ψυχὴ μου ως γη άνυδρος σοι. Ταχύ εισάκουσον μου, Κύριε· εξέλιπε το πνεύμα μου. Μή αποστρέψης το πρόσωπον σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποιήσον μοι το πρωί το ἔλεος σου, ότι επί σοι ἤλπισα· Γνώρισον μοι, Κύριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ἤρα την ψυχὴν μου. Εξελού με εκ των εχθρῶν μου, Κύριε· προς σε κατέφυγον· δίδαξον με του ποιείν το θέλημα σου, ότι συ εἶ ο Θεός μου. Το πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ἔνεκεν του ονόματος σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχὴν μου· και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχὴν μου, ότι εγώ δούλος σου εἰμι.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουῖα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Ψαλμός ΡΜΓ'. 143

Ευλογητός Κύριος ο Θεός μου, ο διδάσκων τας χείρας μου εις παράταξιν, τους δακτύλους μου εις πόλεμον. Ἐλεος μου και καταφυγή μου, αντιλήπτωρ μου και ρύστης μου. Ὑπερασπιστῆς μου, και επ' αυτώ ἤλπισα· ο υποτάσσω τον λαόν μου υπ' εμέ. Κύριε, τί ἔστιν άνθρωπος, ότι εγνώσθης αυτώ; ἢ υἱός ανθρώπου, ότι λογίζη αυτώ; Ἄνθρωπος ματαιότητι ωμοιώθη· αι ημέραι αυτού ωσεὶ σκιά παράγουσι. Κύριε, κλίνον ουρανοῦς και κατάβηθι· ἄψαι των ορέων, και καπνισθήσονται. Ἄστραφον αστραπήν και σκορπιεῖς αυτούς· εξαπτόστειλον τα βέλη σου και συνταράξεις αυτούς. Εξαπτόστειλον την χεῖρα σου εξ ὑψους· εξελού με και ρύσαι με εξ υδάτων πολλῶν, εκ χειρός υἱῶν αλλοτρίων, ων το στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, και η δεξιὰ αυτῶν δεξιὰ ἀδικίας. Ο Θεός, ωδὴν καινήν ἄσομαι σοι, εν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλώ σοι. Τω διδόντι την σωτηρίαν τοις βασιλεῦσι, τω λυτρουμένῳ Δαυίδ τον δούλον αυτού εκ ρομφαίας πονηράς. Ρύσαι με και εξελού με εκ χειρός υἱῶν αλλοτρίων, ων το στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, και η δεξιὰ αυτῶν δεξιὰ ἀδικίας. Ὡν οι υιοὶ ως νεόφυτα ἰδρυμένα εν τη νεότητι αυτῶν· αι θυγατέρες αυτῶν κεκαλλωπισμένα, περικεκοσμημένα ως το ομοίωμα ναοῦ. Τα ταμεῖα αυτῶν πλήρη, εξερευγόμενα εκ τούτου εις τούτο. Τα πρόβατα αυτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα εν ταις ἐξόδοις αυτῶν· οι βόδες αυτῶν παχείς. Οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμού, ουδέ διέξοδος, ουδέ κραυγή εν ταις πλατείαις αυτῶν. Εμακάρισαν τον λαόν, ω ταῦτα ἔστι· μακάριος ο λαός, ου Κύριος ο Θεός αυτού.

Ψαλμός ΡΜΔ'. 144

Υψώσω σε, ο Θεός μου, ο Βασιλεύς μου, και ευλογήσω το όνομα σου εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Καθ' εκάστην ημέραν ευλογήσω σε και αινέσω το όνομα σου εις τον αιώνα, και εις τον αιώνα του αιώνος. Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, και της μεγαλωσύνης αυτού ούκ έστι πέρας. Γενεά και γενεά επαινέσει τα έργα σου και την δύναμιν σου απαγγελοῦσι. Την μεγαλοπρέπειαν της δόξης της αγιωσύνης σου λαλήσουσι και τα θαυμάσια σου διηγήσονται. Και την δύναμιν των φοβερών σου ερούσι και την μεγαλωσύνην σου διηγήσονται. Μνήμην του πλήθους της χρηστότητος σου εξερεύξονται και τη δικαιοσύνην σου αγαλλιάσονται. Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος. Χρηστός Κύριος τοις σύμπασι, και οι οικτιρμοί αυτού επί πάντα τα έργα αυτού. Εξομολογησάσθωσαν σοι, Κύριε, πάντα τα έργα σου, και οι όσοι σου ευλογησάτωσαν σε. Δόξαν της βασιλείας σου ερούσι και την δυναστείαν σου λαλήσουσι. Του γνωρίσαι τοις υιοίς των ανθρώπων την δυναστείαν σου και την δόξαν της μεγαλοπρεπείας της βασιλείας σου. Η βασιλεία σου βασιλεία πάντων των αιώνων, και η δεσποτεία σου εν πάση γενεά και γενεά. Πιστός Κύριος εν πάσι τοις λόγοις αυτού και όσιος εν πάσι τοις έργοις αυτού. Υποστηρίζει Κύριος πάντας τους καταπίπτοντας και ανορθοί πάντας τους κατερραγμένους. Οι οφθαλμοί πάντων εις σε ελπίζουσι, και συ δίδως την τροφήν αυτών εν ευκαιρία. Ανοίγεις συ την χείρα σου και εμπιπλάς πάν ζώνων ευδοκίας. Δίκαιος Κύριος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού και όσιος εν πάσι τοις έργοις αυτού. Εγγύς Κύριος πάσι τοις επικαλουμένοις αυτόν, πάσι τοις επικαλουμένοις αυτόν εν αληθεία. Θέλημα των φοβουμένων αυτόν ποιήσει και της δεήσεως αυτών εισακούσεται και σώσει αυτούς. Φυλάσσει Κύριος πάντας τους αγαπώντας αυτόν και πάντας τους αμαρτωλούς εξολοθρεύσει. Αίνεσιν Κυρίου λαλήσει το στόμα μου· και ευλογείτω πάσα σαρξ το όνομα το

άγιον αυτούς εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΜΕ'. 145

Αίνει, η ψυχή μου, τον Κύριον· αινέσω Κύριον εν τη ζωή μου· ψαλώ τω Θεώ μου έως υπάρχω. Μή πεποιθήατε επ' άρχοντας, επί υιούς ανθρώπων, οίς ούκ έστι σωτηρία. Εξελεύσεται το πνεύμα αυτού, και επιστρέψει εις την γην αυτού. Εν εκείνη τη ημέρα απολούνται πάντες οι διαλογισμοί αυτού. Μακάριος, ού ο Θεός Ιακώβ βοηθός αυτού, η ελπίς αυτού επί Κύριον τον Θεόν αυτού. Τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς. Τον φυλάσσοντα αλήθειαν εις τον αιώνα, ποιούντα κρίμα τοις αδικουμένοις, διδόντα τροφήν τοις πεινώσι. Κύριος λύει πεπεδημένους· Κύριος σοφοί τυφλούς· Κύριος ανορθοί κατερραγμένους· Κύριος αγαπά δικαίους. Κύριος φυλάσσει τους προσηλύτους. Ορφανόν και χήραν αναλήψεται και οδόν αμαρτωλών αφανιεί. Βασιλεύσει Κύριος εις τον αιώνα, ο Θεός σου, Σιών, εις γενεάν και γενεάν.

Ψαλμός ΡΜΣΤ'. 146

Αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθόν ψαλμός· τω Θεώ ημών ηδυνθείη αίνεσις. Οικοδομών Ιερουσαλήμ ο Κύριος, τας διασποράς του Ισραήλ επισυνάξει, ο ιώμενος τους συντετριμμένους την καρδίαν και δεσμεύων τα συντρίμματα αυτών, ο αριθμών πλήθη άστρων, και πάσιν αυτοίς ονόματα καλών. Μέγας ο Κύριος ημών, και μεγάλη η ισχύς αυτού, και της συνέσεως αυτού ούκ έστιν αριθμός. Αναλαμβάνων πραεις ο Κύριος, ταπεινών δε αμαρτωλούς έως της γης. Εξάρξατε τω Κυρίω εν εξομολογήσει, ψάλατε τω Θεώ ημών εν κιθάρα, τω περιβάλλοντι τον ουρανόν εν νεφέλαις, τω ετοιμάζοντι τη γη υετόν· τω εξανατέλλοντι έν όρεσι χόρτον και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, διδόντι τοις κτήνεσι τροφήν αυτών και τοις νεοσσοίς των

κοράκων τοις επικαλουμένοις αυτόν. Οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει, οὐδέ ἐν ταῖς κνήμαις τοῦ ἀνδρός εὐδοκεῖ· εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν καὶ ἐν πάσι τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλμός ΡΜΖ΄. 147

Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών, ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου ἐν σοί. Ὁ τιθεὶς τὰ ὅρια σου εἰρήνην καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε· ὁ ἀποστέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῇ γῆ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ λόγος αὐτοῦ. Διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον, ὀμιχλὴν ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος· βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ ὡσεὶ ψωμούς, κατὰ πρόσωπον ψύχους αὐτοῦ τίς υποστήσεται; Ἐξαποστελεῖ τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τήξει αὐτά· πνεύσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ρυήσεται ὕδατα. Ὁ ἀπαγγέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῷ Ἰακώβ, δικαιώματα καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ Ἰσραὴλ. Οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΜΗ΄. 148

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Αἰνεῖτε αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτόν πάσαι αἱ Δυνάμεις αὐτοῦ. Αἰνεῖτε αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε αὐτόν, πάντα τὰ ἀστρά καὶ τὸ φῶς. Αἰνεῖτε αὐτόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου· ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν· αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν. Ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πάσαι ἄβυσσοι. Πυρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πάσαι κέδροι· τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἐρπετά καὶ πετεινά πτερωτά· βασιλεῖς

τῆς γῆς καὶ πάντες λαοί, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ γῆς. Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων· αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου. Ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ ὑψώσει κέρασ λαοῦ αὐτοῦ. Ὕμνος πάσι τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λαῶ ἐγγίζοντι αὐτῷ.

Ψαλμός ΡΜΘ΄. 149

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὀσίων. Εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτόν καὶ οἱ υἱοὶ Σιών ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ αὐτῶν. Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῷ, ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ καὶ ὑψώσει πρᾶξεις ἐν σωτηρίᾳ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ρομφαίαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν. Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς. Τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς. Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἐγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πάσι τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ.

Ψαλμός ΡΝ΄. 150

Αἰνεῖτε τὸν Θεόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτόν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πάσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλούϊα.

* * *

Ψαλμός

Μικρός ἤμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου· ἐποίμαινον τὰ πρόβατα τοῦ πατρός μου. Αἱ χεῖρες μου ἐποίησαν ὄργανον, καὶ οἱ δάκτυλοι μου ἤρμωσαν ψαλτήριον· καὶ τίς ἀναγγελεῖ τῷ Κυρίῳ μου; αὐτός Κύριος, αὐτός εἰσακούσει. Αὐτός ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἤρε με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου καὶ ἐχρῖσε με ἐν τῷ ελαίῳ τῆς χρίσεως αὐτοῦ. Οἱ ἀδελφοί μου καλοί καὶ μεγάλοι, καὶ οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς ὁ Κύριος. Εξήλθον εἰς συνάντησιν τῷ αλλοφύλῳ, καὶ ἐπικατηράσατο με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ σπασάμενος τὴν παρ' αὐτοῦ μάχαιραν, ἀπεκεφάλισα αὐτόν καὶ ἤρα ὄνειδος ἐξ υἱῶν Ἰσραήλ.

ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΝΝΕΑ ΩΔΩΝ

* * *

ΩΔΗ ΠΡΩΤΗ

Ὡδή Μωσέως ἐν τῇ Εξόδῳ (Κεφ. ΙΕ').
Ἄρδην βυθίσας Φαραῶ, Μωσῆς λέγει:
τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ
δεδοξάσται.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσται· ἵππον καὶ ἀναβάτην ἐρριψεν εἰς θάλασσαν. Βοηθός καὶ σκεπαστής ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίας· οὗτος μου Θεός καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρός μου καὶ υψώσω αὐτόν. Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος ὄνομα αὐτό. Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐρριψεν εἰς θάλασσαν· ἐπιλέκτους ἀναβάτας, τριστάτας κατεπόντισεν ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Πόντῳ ἐκάλυπεν αὐτούς· κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος. Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε δεδοξάσται ἐν ἰσχύϊ· ἡ δεξιὰ σου χεῖρ, Κύριε, ἐθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους. Ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν σου καὶ κατέφαγεν αὐτοὺς ὡς καλάμην. Καὶ δια πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὕδωρ· ἐπάγη ὡσεὶ τείχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Εἶπεν ὁ ἐχθρός· Διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκύλα, ἐμπλήσω ψυχὴν μου, ἀνελώ τὴν μαχαίρα μου, κυριεύσει ἡ χεῖρ μου. Ἀπέστειλας τὸ πνεῦμα σου, ἐκάλυπεν αὐτοὺς θάλασσα· ἔδυσαν ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῶ. Τίς ὅμοιος σοι ἐν θεοῖς, Κύριε; Τίς ὅμοιος σοι; δεδοξασμένος ἐν ἁγίοις, θαυμαστός ἐν δόξαις, ποιῶν τέρατα. Εξέτεινας τὴν δεξιάν σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ. Ὡδήγησας τὴν δικαιοσύνην σου τὸν λαόν σου τούτον, ὃν ἐλυτρώσω· παρεκάλεσας τὴν ἰσχύϊ σου εἰς κατάλυμα ἁγίον σου. Ἦκουσαν ἔθνη καὶ ὠργίσθησαν· ὠδίνες ἔλαβον κατοικούντας Φιλιστιεῖμ. Τότε ἐσπευσαν ἠγεμόνες Ἐδώμ, καὶ ἄρχοντες Μωαβιτῶν· ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος· ἐτάκησαν πάντες οἱ

κατοικούντες Χαναάν. Επιπέσοι επ' αυτούς τρόμος και φόβος, μεγέθει βραχίονος σου απολιθωθήτωσαν. Έως αν παρέλθῃ ο λαός σου, ΚύριεP έως αν παρέλθῃ ο λαός σου ούτος, ὄν εκτήσω. Εισαγαγών καταφύτευσον αυτούς εις ὄρος κληρονομίας σου, εις ἔτοιμον κατοικητήριον σου, ὃ κατειργάσω, Κύριε, αγίασμα, ὃ ητοίμασαν αι χεῖρες σου. Κύριος βασιλεύων των αιώνων και επ' αἰῶνα και ἔτι. Ὅτι εισήλθεν ἵππος Φαραῶ συν ἄρμασι και αναβάταις εις θάλασσαν, και επήγαγεν επ' αυτούς Κύριος το ὕδωρ της θαλάσσηςP οι δε υιοὶ Ἰσραὴλ εμπορεύθησαν δια ξηράς εν μέσω της θαλάσσης.

* * *

ΩΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

**Ωδή Μωσέως εν τω Δευτερονομίῳ
(Κεφ. ΛΒ', 1). Νόμου γραφέντος, αὐθις
ωδή Μωσέως.**

Πρόσεχε, ουρανέ, και λαλήσω, και ακουέτω γη ρήματα εκ στόματος μου. Προσδοκάσθω ως υετός το απόφθεγμα μου, και καταβήτω ως δρόστος τα ρήματα μου, ως ὄμβρος επ' ἄγρωστιν και ωσεὶ νιφετός επί χόρτον. Ὅτι το ὄνομα Κυρίου εκάλεσαP ὄτε μεγαλωσύνην τω Θεῷ ημών. Θεός, αληθινά τα ἔργα αυτού, και πάσαι αι οδοὶ αυτού κρίσεις. Θεός πιστός, και ουκ ἔστιν ἀδικία εν αὐτῷP δίκαιος και ὀσιος ο Κύριος. Ημάρτοσαν οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητᾶP γενεὰ σκολιά και διεστραμμένη, ταῦτα Κυρίῳ ανταποδίδετε; Οὕτω λαός μωρός και ουχὶ σοφόςP ουκ αὐτός οὗτος σου Πατήρ εκτήσατο σε και ἐποίησε σε και ἐπλασε σε; Μνήσθητι ημέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεάς γενεῶν. Επερώτησον τον πατέρα σου, και αναγγελεῖ σοι, τους πρεσβυτέρους σου και ερούσι σοι. Ὅτε διεμέριζεν ο Ὑψιστος ἔθνη, ως διέσπειρεν υιοὺς Ἀδάμ, ἔστησεν ὄρια εθνῶν κατὰ ἀριθμὸν Ἀγγέλων Θεοῦ. Και ἐγενήθη μερίς Κυρίου, λαός αυτού ἸακώβP Σχοίνισμα κληρονομίας αυτού Ἰσραὴλ. Αὐτάρκησεν αὐτὸν εν τη ἐρήμῳP εν

δίψει καύματος εν γη ἀνύδρωP ἐκύκλωσεν αὐτὸν και ἐπαίδευσεν αὐτὸν και διεφύλαξεν αὐτὸν, ως κόρην οφθαλμοῦ, ως αετός σκεπάσαι νοσσιάν αυτού και επί τοις νεοσσοῖς αυτού ἐπεπόθησεP διείς τας πτέρυγας αυτού, ἐδέξατο αυτούς, και ἀνέλαβεν αυτούς επί των μεταφρένων αυτού. Κύριος μόνος ἤγεν αυτούς και οὐκ ην μετ' αὐτῶν Θεός ἀλλότριος. Ἀνεβίβασεν αυτούς επί την ἰσχύν της γῆςP ἐψώμισεν αυτούς γενήματα ἀγρῶνP ἐθήλασαν μέλι εκ πέτρας και ἔλαιον εκ στερεᾶς πέτρας, βούτυρον βοῶν και γάλα προβάτων, μετά στέατος ἀρνῶν και κριῶν, υιῶν ταύρων και τράγων, μετά στέατος νεφρῶν πυροῦ, και αἷμα σταφυλῆς ἔπιον οἶνον. Και ἔφαγεν Ἰακώβ και ἐνεπλήσθη, και ἀπελάκτισεν ο ἠγαπημένοςP ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθηP και ἐγκατέλιπε τον Θεόν τον ποιήσαντα αὐτὸν και ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτήρος αυτού. Παρώξυναν με επ' ἀλλοτρίοις, εν βδελύγμασιν αὐτῶν ἐξεπίκραναν μεP ἔθυσαν δαιμονίοις και ου ΘεῷP θεοῖς, οἷς ουκ ἠδειςανP καινοὶ και πρόσφατοι ἤκασιν, οὐς οὐκ ἠδειςαν οι πατέρες αὐτῶν. Θεόν τον γεννήσαντα σε ἐγκατέλιπες και ἐπελάθου Θεοῦ του τρέφοντος σε. Και εἶδε Κύριος και ἐζήλωσε και παρωξύνθη δι' ὀργήν υιῶν αυτού και θυγατέρων. Και εἶπενP Ἀποστρέψω το πρόσωπον μου ἀπ' αὐτῶν και δεῖξω τί ἔσται αυτοῖς επ' ἐσχάτων ημερῶνP ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἔστινP υιοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις εν αυτοῖς. Αυτοὶ παρεζήλωσαν με επ' οὐ Θεῷ, παρώργισαν με εν τοις εἰδώλοις αὐτῶνP καγὼ παραζηλώσω αυτούς επ' ουκ ἔθνη, επί ἔθνη ασυνέτω παροργιῶ αυτούς. Ὅτι πυρ ἐκκέκαυται εκ του θυμοῦ μου, καυθήσεται ἕως ἄδου κατωτάτουP καταφάγεται γην και τα γεννήματα αὐτῆς, φλέξει θεμέλια ὀρέων. Συνάξω εις αυτούς κακά και τα βέλη μου συντελέσω εις αυτούς. Τηκόμενοι λιμῷ και βρώσει ὀρνέων και ὀπισθότονος ἀνίατοςP ὀδόντας θηρίων ἐξαποστελώ εις αυτούς, μετά θυμοῦ συρόντων επί της γῆς Ἐξωθεν ἀτεκνώσει αὐτοῦ μάχαιρα και εκ των ταμείων φόβοςP νεανίσκος συν

παρθένω, θηλάζων μετά
καθεστηκότος πρεσβυτέρου. Είπα Ρ
Διασπερώ αυτούςΡ παύσω δε εξ
ανθρώπων το μνημόσυνον αυτών, ει
μη δι' οργήν εχθρών, ίνα μη
μακροχρονίσωσι, και ίνα μη
συνεπιθώνται οι υπεναντίοιΡ μη
είπωσινΡ Η χείρ ημών η υψηλή και
ουχι Κύριος επτοίησε ταύτα πάντα. Ότι
έθνος απολωλεκός βουλήν έστι, και
ούκ έστιν εν αυτοίς επιστήμη, ούκ
εφρόνησαν συνιέναιΡ ταύτα πάντα
καταδεξάσθωσαν εις τον επιόντα
χρόνον. Πώς διώξεται εις χιλίους και
δύο μετακινήσουσι μυριάδας, ει μη ο
Θεός απέδοτο αυτούς και ο Κύριος
παρέδωκεν αυτούς; Ου γαρ εισιν οι
θεοί αυτών, ως ο Θεός ημώνΡ οι δε
εχθροί ημών ανόητοι. Εκ γαρ αμπέλου
Σοδόμων η άμπελος αυτών, και η
κληματίς αυτών εκ ΓομόρραςΡ η
σταφύλη αυτών, σταφύλη χολής,
βότρυς πικρίας αυτοίς. Θυμός
δρακόντων ο οίνος αυτών και θυμός
ασπίδων ανίατος. Ουκ ιδού ταύτα
πάντα συνήκται παρ' εμοί και
εσφράγισται εν τοις θησαυροίς μου; Εν
ημέρα εκδικήσεως ανταποδώσω, εν
καιρώ, όταν σφαλή ο πούς αυτώνΡ ότι
εγγύς ημέρα απωλείας αυτών και
πάρεστιν έτοιμα ημίν. Οτι κρινεί Κύριος
τον λαόν αυτού και επί τοις δούλοις
αυτού παρακληθήσεταιΡ είδε γαρ
παραλελυμένους αυτούς και
εκλελοιπότας εν επαγωγή και
παρειμένους. Και είπε ΚύριοςΡ Πού
εισίν οι θεοί αυτών, εφ' οίς
επεποίθεισαν επ' αυτοίς; Ων το στέαρ
των θυσιών αυτών ησθήετε και επίνετε
τον οίνον των σπονδών αυτών;
Αναστήτωσαν και βοηθησάτωσαν υμίν
και γεννηήτωσαν υμών σκεπασταί.
Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμί, και ούκ έστι
Θεός πλήν εμούΡ εγώ αποκτενώ και
ζην ποιήσωΡ πατάξω, καγώ ίάσομαιΡ
και ούκ έστιν, ός εξελείται εκ των
χειρών μου. Ότι αρώ εις τον ουρανόν
την χείρα μου και ομούμαι τη δεξιά μου
και ερώΡ Ζω εγώ εις τον αιώνα. Ότι
παροξυνώ ως αστραπήν την μάχαιραν
μου, και ανθέξεται κρίματος η χειρ μου,
και ανταποδώσω δίκην τοις εχθροίς
και τοις μισούσι με ανταποδώσω.
Μεθύσω τα βέλη μου αφ' αίματος, και

η μάχαιρα μου φάγεται κρέα, αφ'
αίματος τραυματιών, και αιχμαλωσίας,
από κεφαλής αρχόντων εθνών.
Ευφρανθήτε, ουρανοι, άμα αυτώ, και
προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες
άγγελοι Θεού. Ευφράνθητε, έθνη μετά
του λαού αυτού, και ενισχυσάτωσαν
αυτώ πάντες υιοί ΘεούΡ ότι το αίμα
των υιών αυτού εκδικείται και εκδικήσει
και ανταποδώσει δίκην τοις εχθροίς
και τοις μισούσιν αυτόν ανταποδώσει,
και εκκαθαριεί Κύριος την γην του
λαού αυτού.

* * *

ΩΔΗ ΤΡΙΤΗ

**Προσευχή Άννης της μητρός Σαμουήλ
του Προφήτου (Α' Βασιλειών κεφ. Β',
1). Θεόν γεραίρει στείρα τίκτουσα
ξένως. Άγιος εί, Κύριε, και σε υμνεί το
πνεύμα μου.**

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω,
υψώθη κέρασ μου εν Θεώ μουΡ
επλατύνθη επ' εχθρούς μου το στόμα
μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου. Ότι
ούκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος, και ούκ
έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, και ούκ
έστιν άγιος πλην σου. Μη καυχάσθε,
και μη λαλείτε υψηλά εις υπεροχήνΡ
μηδέ εξελθέτω μεγαλορρημοσύνη εκ
του στόματος υμών. Ότι Θεός
γνώσεων Κύριος και Θεός ετοιμάζων
επιτηδεύματα αυτού. Τόξον δυνατών
ησθένησε, και οι ασθενούντες
περιεζώσαντο δύναμιν. Πλήρεις άρτων
ηλαττώθησαν, και οι πεινώντες
παρήκαν γήνΡ ότι στείρα έτεκεν επτά,
και η πολλή εν τέκνοις ησθένησε.
Κύριος θανατοί και ζωογονεί, κατάγει
εις άδου και ανάγει. Κύριος πτωχίζει
και πλουτίζει, ταπεινοί και ανυψοί.
Ανιστά από γης πέννητα και από
κοπρίας εγείρει πτωχόν, του καθίσει
αυτόν μετά δυναστών λαού και θρόνου
δόξης κατακληρονομών αυτοίς. Διδούς
ευχήν τω ευχομένω και ευλόγησεν έτη
δικαίου. Ότι ούκ εν ισχύι δυνατός
ανήρ. Κύριος ασθενή ποιήσει τον
αντίδικον αυτού, Κύριος άγιος. Μη
καυχάσθω ο σοφός εν τη σοφία αυτού,

και μη καυχάσθω ο δυνατός εν τη δυνάμει αυτού, και μη καυχάσθω ο πλούσιος εν τω πλούτῳ αυτού. Αλλ' εν τούτῳ καυχάσθω ο καυχώμενος, εν τῷ συνιέν και γινώσκειν τον Κύριον και ποιείν κρίμα και δικαιοσύνην εν μέσω της γης. Κύριος ανέβη εις ουρανοὺς και εβρόντησενP αυτός κρινεί άκρα γης, δίκαιος ών. Και δώσει ισχύν τοις βασιλεύσιν ημών, και υψώσει κέρας χριστῶν αυτού.

* * *

ΩΔΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Προσευχή Αββακούμ του Προφήτου (Κεφ. Γ', 2). Την του Λόγου κένωσιν, Αββακούμ, φράσον. Δόξα τη δυνάμει σου, Κύριε.

Κύριε, εισακήκοα την ακοήν σου και εφοβήθηνP Κύριε, κατενόησα τα έργα σου και εξέστην. Εν μέσω δύο ζώων γνωσθήση, εν τῷ εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τῷ παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση, εν τῷ ταραχθίναι την ψυχήν μου, εν οργή ελέους μνησθήση. Ο Θεός από Θαιμάν ήξει, και ο Άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος. Εκάλυπεν ουρανοὺς η αρετή αυτού, και της αιnéσεως αυτού πλήρης η γη. Και φέγγος αυτού ως φως έσταιP κέρατα εν χερσίν αυτούP και έθετο αγάπησιν κραταιάν ισχύος αυτού. Προ προσώπου αυτού πορεύσεται λόγος, και εξελεύσεται εις παιδείαν κατά πόδας αυτού. Έστη, και εσαλεύθη η γηP επέβλεψε, και ετάκη έθνη. Διεθρύβη τα όρη βία, ετάκησαν βουνοί αιώνοιP πορείας αιωνίουσ αυτού αντί κόπων είδονP σκηνώματα Αιθίοπων πποηθήσονται και σκηνάί γης Μαδιάμ. Μη εν ποταμοίς ωργίσθησ, Κύριε; μη εν ποταμοίς ο θυμός σου; ή εν θαλάσση το όρμημα σου; ότι επιβήση επί τους ίππους σου, και η ιππασία σου σωτηρία. Εντεινών εντενείς το τόξον σου επί σκήπτρα, λέγει ΚύριοςP ποταμών ραγήσεται γή. Όψονται σε και ωδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ύδατα πορείαςP έδωκεν η άβυσσος φωνήν αυτής, ύψος φαντασίας αυτής. Επήρθη

ο ήλιος, και η σελήνη έστη εν τη τάξει αυτήςP εις φως βολίδες σου πορεύσονται, εις φέγγος αστραπήσ όπλων σου. Εν απειλή ολιγώσεις γην και εν θυμώ πατάξεις έθνη. Εξήλθες εις σωτηρίαν λαού σου, του σώσαι τον χριστόν σου ελήλυθαςP έβαλες εις κεφαλάς ανόμων θάνατον, εξήγειρας δεσμούς έως τραχήλου εις τέλος. Διέκοψας εν εκστάσει κεφαλάς δυναστών, σεισθήσονται εν αυτοίςP διανοίξουσι χαλινούς αυτών, ως ο εσθίων πτωχός λάθρα. Και επεβίβασας εις θάλασσαν τους ίππους σου, τάρασσοντας ύδατα πολλά. Εφυλαξάμην, και επποήθη η καρδιά μου, από φωνής προσευχής χειλέων μουP και εισήλθε τρόμος εις τα οστά μου, και εν εμοί εταράχθη η ισχύς μου. Αναπαύσομαι εν ημέρα θλίψεως μου, του αναβήναι με εις λαόν παροικίας μου. Διότι συκή ού καρποφορήσει, και ούκ έσται γενήματα εν ταις αμπέλοις. Ψεύσεται έργον ελαίας, και τα πεδία ού ποιήσει βρώσιν. Εξέλιπον από βρώσεως πρόβατα, και ούχ υπάρξουσι βόες επί φάτναις. Εγώ δε εν τῷ Κυρίῳ αγαλλιάσομαι, χαρήσομαι επί τῷ Θεῷ το σωτήρι μου. Κύριος ο Θεός μου δύναμις μου και τάξει τους πόδας μου εις συντέλειαν. Και επί τα υψηλά επιβιβά με, του νικήσαι με εν τη ωδή αυτού.

* * *

ΩΔΗ ΠΕΜΠΤΗ

Προσευχή Ησαΐου του Προφήτου (Κεφ. ΚΣΤ', 9). Ησαΐου πρόρρησις, ευχή το πλέον. Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν.

Εκ νυκτός ορθρίζει το πνεύμα μου προς σε, ο Θεός, διότι φως τα προστάγματα σου επί της γης. Δικαιοσύνην μάθετε, οι ενοικούντες επί της γης. Πέπταται γαρ ο ασεβήςP πας, ός ού μη μάθη δικαιοσύνην επί της γης, αλήθειαν ου μη ποιήσηP αρθήτω ο ασεβής, ίνα μη ίδη την δόξαν Κυρίου. Κύριε, υψηλός σου ο βραχίων, και ούκ ήδειςανP γνόντες δε,

αισχυνηθήτωσαν. Ζήλος λήψεται λαόν
απαίδευτόν,, και νυν πυρ τους
υπεναντίους έδεταί. Κύριε ο Θεός
ημών, ειρήνην δός ημίνΡ πάντα γαρ
απέδωκας ημίν. Κύριε, ο Θεός ημών,
κτήσαι ημάςΡ Κύριε, εκτός σου άλλον
ούκ οίδαμεν, το όνομα σου
ονομάζομεν. Οι δε νεκροί ζωήν ού μη
ιδωσιν, ουδέ ιατροί ου μη
αναστήσουσιΡ δια τούτο επήγαγες και
απώλεσας και ήρας παν άρσεν αυτών.
Πρόσθες αυτοίς κακά, Κύριε, πρόσθες
αυτοίς κακά τοις ενδόξοις της γης.
Κύριε, εν θλίψει εμνήσθημεν σουΡ εν
θλίψει μικρά η παιδεία σου ημίν. Και
ως η ωδίνουσα εγγίζει του τεκείν και
επί τη ωδίνοι αυτής εκέκραξεν, ούτως
εγενήθημεν τω αγαπητώ σου, δια τον
φόβον σου, ΚύριεΡ εν γαστρί ελάβομεν
και ωδινήσαμεν και ετέκομενΡ πνεύμα
σωτηρίας, ο εποίησαμεν επί της γης.
Ου πεσούμεθα, αλλά πεσούνται
πάντες οι ενοικούντες επί της γης.
Αναστήσονται οι νεκροί, και
εγερθήσονται οι εν τοις μνημείοις, και
ευφρανθήσονται οι εν τη γηΡ η γαρ
δρόσος η παρά σου ίαμα αυτοίς έστιν,
η δε γη των ασεβών πεσειται. Βάδιζε,
λαός μου, είσελθε εις το ταμείον σου,
απόκλεισον την θύραν σου,
αποκρύβηθι μικρόν όσον όσον, έως αν
παρέλθη η οργή Κυρίου.

* * *

ΩΔΗ ΕΚΤΗ

**Προσευχή Ιωνά του Προφήτου (Κεφ. Β',
3). Εκ θηρός εκραύγαζεν Ιωνάς λέγωνΡ
Ως τον προφήτην Ιωνάν, σώσον ημάς,
Κύριε.**

Εβόησα εν θλίψει μου προς Κύριον
τον Θεόν μου, και εισήκουσε μουΡ εκ
κοιλίας άδου κραυγής μου ήκουσας
φωνής μου. Απέρριψας με εις βάθη
καρδίας θαλάσσης, και ποταμοί
εκύκλωσαν με. Πάντες οι μετεωρισμοί
σου και τα κύματα σου επ' εμέ
διήλθον. Καγώ είπονΡ Απώσμαι εξ
οφθαλμών σουΡ άρα προσθήσω το
επιβλέψαι με προς ναόν τον άγιον
σου; Περιεχύθη μοι ύδωρ έως ψυχής

μου, άβυσσος εκύκλωσε με εσχάτη,
έδω η κεφαλή μου εις σχισμάς ορέων,
κατέβην εις γην, ής οι μοχλοί αυτής
κάτοχοι αιώνιοι. Και αναβήτω εκ
φθοράς η ζωή μου, προς σε, Κύριε ο
Θεός μου. Εν τω εκλείπειν εξ εμού την
ψυχήν μου, του Κυρίου εμνήσθηνΡ και
έλθοι προς σε η προσευχή μου προς
ναόν τον άγιον σου. Φυλασσόμενοι
μάτια και ψευδή, έλεον αυτοίς
εγκατέλιπον. Εγώ δε μετά φωνής
αινέσεως και εξομολογήσεως θύσω
σοιΡ όσα ηυξάμην αποδώσω σοι εις
σωτηριάν μου τω Κυρίω.

* * *

ΩΔΗ ΕΒΔΟΜΗ

**Προσευχή των αγίων τριών Παίδων
(Δανιήλ, κεφ. Γ'). Αίνος φλόγα σβέννυσι
των τριών Νέων. Των Πατέρων και
ημών Θεός ευλογητός εί.**

Ευλογητός ει, Κύριε, ο Θεός των
Πατέρων ημών, και αινετόν και
δεδοξασμένον το όνομα σου εις τους
αιώνας. Ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς
εποίησας ημίνΡ και πάντα τα έργα σου
αληθινά, και ευθείαι αι οδοί σου, και
πάσαι αι κρίσεις σου αληθείς. Και
κρίματα αληθείας εποίησας κατά
πάντα, ά επήγαγες ημίν και επί την
πόλιν την αγίαν την των Πατέρων
ημών ΙερουσαλήμΡ ότι εν αληθεία και
κρίσει επήγαγες ταύτα πάντα εφ' ημάς,
δια τας αμαρτίας ημών. Ότι
ημάρτομεν, και ηνομήσαμεν
αποστήναι από σου και εξημαρτομεν
εν πάσι και των εντολών σου ούκ
ηκούσαμεν, ουδέ συνετηρήσαμεν,
ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω
ημίν, ίνα εύ ημίν γένηται. Και πάντα,
όσα εποίησας ημίν και πάντα όσα
επήγαγες ημίν, εν αληθινή κρίσει
εποίησαςΡ και παρέδωκας ημάς εις
χείρας εχθρών ανόμων, εχθίστων
αποστατών, και βασιλεί άδίκω και
πονηροτάτω παρά πάσαν την γην. Και
νυν ούκ έστιν ημίν ανοίξει το στόμα
ημώνΡ αισχύνη και όνειδος
εγενήθημεν τοις δούλοις σου και τοις
σεβομένοις σε. Μη δη παραδώης ημάς

εις τέλος, δια το όνομα σου το άγιον και μη διασκεδάσης την διαθήκην σου και μη αποστήσης το έλεος σου αφ' ημών, δια Αβραάμ τον ηγαπημένον υπό σου, και δια Ισαάκ τον δούλον και Ισραήλ τον άγιον σου. Οίς ελάλησας πληθύναι το σπέρμα αυτών, ως τα άστρα του ουρανού και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης. Ότι, Δέσποτα, εσμικρύνθημεν παρά πάντα τα έθνη και έσμεν ταπεινοί εν πάση τη γη σήμερα δια τας αμαρτίας ημών. Και ούκ έστιν εν τω καιρώ τούτω άρχων και προφήτης και ηγούμενοςΨ ουδέ ολοκαύτωσις, ουδέ θυσία, ουδέ προσφορά, ουδέ θυμίαμα, ού τόπος του καρπώσαι ενώπιον σου, και ευρείν έλεος. Αλλ' εν ψυχή συντετριμμένη και πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν. Ως εν ολοκαυτώμασι κριών και ταύρων, και ως εν μυριάσιν αρνών πιόνων, ούτω γενέσθω η θυσία ημών ευπρόσδεκτος ενώπιον σου σήμερα, και εκτελείσθω όπισθεν σουΨ ότι ούκ έστιν αισχύνη τοις πεποιθόσιν επί σε. Και νυν εξακολουθούμεν εν όλη καρδιά και φοβούμεθα σε και ζητούμεν το πρόσωπόν σουΨ μη καταισχύνης ημάς. Αλλά ποιήσον μεθ' ημών κατά την επιείκειαν σου και κατά το πλήθος του ελέους σου. Εξελού ημάς κατά τα θαυμάσια σου και δός δόξαν τω ονόματι σου, Κύριε. Και εντραπήθησαν πάντες οι ενδεικνύμενοι τοις δούλοις σου κακά και καταισχυνθείησαν από πάσης δυναστείας, και η ισχύς αυτών συντριβείη. Και γνώτωσαν, ότι συ εί Κύριος, Θεός μόνος, και ένδοξος εφ' όλην την οικουμένην. Και ού διέλιπον οι εμβалόντες αυτούς υπηρέται του Βασιλέως, καίοντες την κάμινον νάφθη, και πίσση και στυππίω και κληματίδι. Και διεχείτο η φλόξ επάνω της καμίνου επί πήχεις τεσσαράκοντα εννέαΨ και διώδευσε, και ενεπύρισεν, ούς εύρε περί την κάμινον των Χαλδαίων. Ο δε άγγελος Κυρίου συγκατέβη άμα τοις περί τον Αζαρίαν εις την κάμινον και εξετίναξε την φλόγα του πυρός εκ της καμίνου. Και εποίησε το μέσον της καμίνου ως πνεύμα δρόσου διασυρίζονΨ και ούχ ήφατο αυτών το καθόλου το πυρ, ουδέ ελύπησεν, ουδέ παρηνώχλησεν

αυτούς. Τότε οι Τρεις, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν, και ευλόγουν, και εδόξαζον τον Θεόν εν τη καμίνω λέγοντες.

Η ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΥΜΝΗΣΙΣ, ΗΝ ΗΔΟΝ ΝΕΟΙ

Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός των Πατέρων ημών, και υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Και ευλογημένον το όνομα της δόξης σου το άγιον, το υπερύμνητον και υπερυψούμενον εις τους αιώνας. Ευλογημένος ει εν τω ναώ της αγίας δόξης σου, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος ει ο βλέπων αβύσσους, ο καθημένος επί των Χερουβείμ, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος εί ο επί θρόνου δόξης της βασιλείας σου, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος εί εν τω στερεώματι του ουρανού, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας.

* * *

ΩΔΗ ΟΓΔΟΗ

Ύμνος των αγίων Τριών Παίδων. Τον Δεσπότην ύμνησον η κτιστών φύσις. Τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Ευλογείτε πάντα τα έργα Κυρίου, τον ΚύριονΨ υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, άγγελοι Κυρίου, ουρανοί Κυρίου, τον ΚύριονΨ υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε ύδατα, πάντα τα υπεράνω των ουρανών, πάσαι αι δυνάμεις Κυρίου, τον ΚύριονΨ υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, ήλιος και σελήνη, άστρα του ουρανού, τον ΚύριονΨ υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πας όμβρος και δρόσος και πάντα τα πνεύματα, τον ΚύριονΨ υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πυρ και καύμα,

ψύχος και καύσων, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, δρόσοι και νιφετοί, πάγοι και ψύχος, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, φως και σκότος, νύκτες και ημέραι, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, γη, όρη και βουνοί και πάντα τα φυόμενα εν αυτή, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πηγαί, θάλασσα και ποταμοί, κήτη και πάντα τα κινούμενα εν τοις ύδασι, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πάντα τα πετεινά του ουρανού, τα θηρία και πάντα τα κτήνη, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, υιοί των ανθρώπων, ευλογείτεω Ισραήλ, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, ιερείς Κυρίου, δούλοι Κυρίου τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πνεύματα και ψυχαι δικαίων, όσοι και ταπεινοί τη καρδία, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, Ανανία, Αζαρία, και Μισαήλ, τον ΚύριονP υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, Απόστολοι, Προφήται και Μάρτυρες Κυρίου, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα, τον ΚύριονP υμνούμεν και υπερυψούμεν αυτόν εις τους αιώνας. Αινούμεν, ευλογούμεν και προσκυνούμεν τον ΚύριονP υμνούντες και υπερυψούντες αυτόν εις τους αιώνας.

* * *

ΩΔΗ ΕΝΑΤΗ

Ωδή της Θεοτόκου (Εκ του κατά Λουκάν κεφ. Α' 46). Τον Υιόν υμνεί και Θεόν, Μήτηρ Κόρη. Την Θεοτόκον εν ύμνοις μεγαλύνωμεν.

Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου. Ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτούP ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί. Ότι εποίησε μοι μεγαλεία ο Δυνατός και άγιον το όνομα αυτού. Και το έλεος αυτού εις γενεάν και γενεάν τοις φοβουμένοις αυτόν. Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, διεσκόρπισεν υπερηφάνους διανοία καρδίας αυτών. Καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούςP πεινώντας ενέπλησεν αγαθών και πλουτούντας εξαπέστειλε κενούς. Αντελάβετο Ισραήλ παιδός αυτού μνησθήναι ελέους, καθώς ελάλησε προς τους Πατέρας ημών, τω Αβραάμ και τω σπέρματι αυτού έως αιώνος.

* * *

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

(Εκ του κατά Λουκάν κεφ. Α' 68). Ο Ζαχαρίας ευλογεί Παιδός τόκον.

Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, ότι επεσκέψατο και εποίησε λύτρωσιν τω λαώ αυτού. Και ήγειρε κέρας σωτηρίας ημίν εν τω οίκω Δαυιδ του παιδός αυτού. Καθώς ελάλησε δια στόματος των αγίων, των απ' αιώνος Προφητών αυτού. Σωτηρίαν εξ εχθρών ημών και εκ χειρός πάντων των μισούντων ημάς. Ποιήσαι έλεος μετά των Πατέρων ημών και μνησθήναι διαθήκης αγίας αυτού. Όρκον, όν ώμοσε προς Αβραάμ τον πατέρα ημών, του δούναι ημίν αφοβως, εκ χειρός των εχθρών ημών ρυσθέντας. Λατρεύειν αυτώ εν οσιότητι και δικαιοσύνη ενώπιον αυτού, πάσας τας ημέρας της ζωής ημών. Και σύ, Παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήσηP προπορεύση γαρ προ προσώπου Κυρίου ετοιμάσαι οδούς αυτου. Του δούναι γνώσιν σωτηρίας τω λαώ αυτού, εν αφέσει αμαρτιών αυτών δια σπλάχνα ελέους Θεού ημών. Εν οις επεσκέψατο ημάς ανατολή εξ ύψους, επιφάναι τοις εν σκότει και σκιά

θανάτου καθημένοι. Του κατευθύναι τους πόδας ημών εις οδόν ειρήνης.

ΤΕΛΟΣ

Από Κυριακής του Αντιπάσχα – Θωμά μέχρι της 21ης Σεπτεμβρίου

Αναγινώσκονται τρία Καθίσματα του Ψαλτηρίου καθ' εκάστην, δύο εν τω Ὄρθρω και εν εν τω Εσπερινώ. Τη Κυριακή εσπέρας ου στιχολογείται το Ψαλτήριον.

1. Τη Κυριακή εις μεν την α' και β' στιχολογίαν αναγινώσκειται το 2ον και 3ον Κάθισμα, εις δε την γ' ο Ἄμωμος ή ο Πολυέλεος.
2. Τη Δευτέρα πρωί εις την α' και β' στιχολογίαν το 4ον και 5ον. Εις τον Εσπερινόν το 6ον.
3. Τη Τρίτη μεν πρωί το 7ον και 8ον τω δε Εσπέρας το 9ον.
4. Τη Τετάρτη μεν πρωί το 10ον και 11ον, τω δε Εσπέρας το 12ον.
5. Τη Πέμπτη μεν πρωί το 13ον και 14ον, εις δε στον Εσπερινόν το 15ον.
6. Τη Παρασκευή μεν πρωί το 19ον και 20ον, τω δε εσπέρας το 18ον.
7. Τω Σαββάτω μεν πρωί αναγινώσκειται το 16ον και 17ον, τω δε Εσπέρας το 1ον Κάθισμα του Ψαλτηρίου.

Πότε αναγινώσκειται Πολυέλεος

Κατά το Τυπικόν αναγινώσκειται Πολυέλεος: τη Κυριακή του Θωμά, τη Πέμπτη της Αναλήψεως, τη Κυριακή της Πεντηκοστής και εν μνήμαις εορταζομένων Αγίων εν οιαδήποτε ημέρα αν συμπέσωσιν, ήτοι: του Αγίου Γεωργίου, τη 8η και 21η Μαΐου, τη 24η και 29η Ιουνίου, τη 11η (Αγ. Ευφημίας) και 27η Ιουλίου. Τη 6η, 15η και 29η Αυγούστου. Τη 8η, 14η και 26η Σεπτεμβρίου. Τη 11η – 17η (αγίων Πατέρων) Οκτωβρίου και τη 26η ιδίου μηνός ο 134ος ψαλμός. Τη 8η (8η αγ.

Νεκταρίου), 21η και 30η Νοεμβρίου. Τη 6η και 25η Δεκεμβρίου. Τη 1η, 6η, 17η, 18η, 20η, 25η, 27η και 30η Ιανουαρίου. Τη 2α και 10η Φεβρουαρίου. Τη 9η Μαρτίου (εν Κυριακή) και τη 25η ιδίου. Επίσης επί τη μνήμη οιοδήποτε Αγίου εν τω Πανηγυρίζοντι ναώ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ

ΑΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΥ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΓ.
ΩΡΟΛΟΓΙΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΗΣ

ΨΑΛΜΟΙ

Του Μεσονυκτικού

Του Μεσονυκτικού του Σαββάτου

Του Ὁρθρου

Του εξάψαλμου

Των Αίνων

Της Πρώτης Ὁρας

Του Μεσωρίου της Α' Ὁρας

Της Τρίτης Ὁρας

Του Μεσωρίου της Γ' Ὁρας

Της Ἐκτης Ὁρας

Του Μεσωρίου της ΣΤ' Ὁρας

Των Τυπικῶν

Της Ενάτης Ὁρας

Του Μεσωρίου της Θ' Ὁρας

Του Εσπερινού

Του Μεγάλου Αποδείπνου

Του Μικροῦ Αποδείπνου

Της Μεταλήψεως
σ